

Objectius i mesures econòmiques

Un mercat llibertari, clar i responsable, pot fomentar una nova economia que, sense pors, tingui el següents objectius:

Una producció màxima, de qualitat òptima, al servei de tot el poble, amb el mínim esforç i risc per part de tots els factors productius privats (treball, capital, empresa i invent).

Una inversió màxima i de qualitat òptima en el cicle de la producció, també amb l'esforç i risc mínims tecnològicament i ajudada comunitàriament pel crèdit en funció dels excedents de producció inversiva, és a dir, lliurement, no comprats amb diner privat-solvent.

Un consum màxim i òptim per part de tots els membres de la societat en funció de les necessitats vitals i culturals, d'una progressiva ecologia i d'uns ideals de solidaritat amb tots els pobles de la terra. (El "consum màxim" no és la bogeria actual del consumisme basat en un publicisme enganyós que, per col·locar stocks, fa consumir allò que no es desitja realment).

Per a dur a terme aquests objectius, dins el marc d'un mercat llibertari i responsable, cal un conjunt de mesures concretes (es desenvolupen al llarg de nombrosos temes i seccions) que en general cerquin:

Protegir eficaçment, amb les lleis generals i especialitzades necessàries, les forces productores d'iniciativa privada i propietat particular: empreses, invents, capitals i treballs utilitaris. Aquestes forces privades-solvents són les que, fins ara, i previsiblement en el futur, donen dinàmicament i expansivament, una producció màxima i òptima de qualitat a canvi de riscos i esforços mínims; aquestes forces privades només aniran desapareixent a mesura que el progrés tecnològic creditici comunitari tindrà, per ell mateix (robòtica i altres revolucionaris invents avui insospitats) indirectament més importància pràctica que l'esforç productiu privat directe.

Suprimir tot entrebanc burocràtic estatista. Donat que en el mercat llibertari no pot haver-hi moviment de diner sense el corresponent moviment de mercaderia-legal i viceversa, no es necessita cap control estatista. Solament en casos d'il·legalitat ha d'intervenir la Justícia especialitzada. Qui juga en el mercat llibertari, en el respecte de la llei, "s'arrisca". Aquest "arriscar-se" és una sanció suficient, tant si el resultat és favorable com desfavorable.

1987. Primera edició.

Lliures iniciativa particular, propietat privada i competència en el mercat

Segons la hipòtesi que mantenim, la societat utilitària ha funcionat tradicionalment segons els principis de lliure iniciativa particular, lliure propietat privada i lliure competència. Efectivament, la lliure iniciativa privada i la lliure propietat privada de les persones sobre les mercaderies produïdes (que són coses) i la lliure competència entre empresaris, treballadors, capitalitzadors i inventors (que són persones) en el camp de la producció i entre consumidors (que també són persones) en el camp del consum, constitueixen els motors més dinàmics, agilitadors i fecunds del mercat amb una condició: que els possibles excedents de producció inversiva, de producció consumptiva i de comerç exterior generin automàticament el diner comunitari-complementari que exigeix l'economia de mercat.

Aquestes propietats són degudes al fet que els agents privats del mercat, tan productors com consumidors, es mouen tradicionalment amb la finalitat, sinó, única, almenys principal, d'obtenir en cada canvi monetari elemental: el comprador, el màxim i òptim benefici concret i el venedor el màxim i òptim benefici monetari.

Les regles de joc que es proposen per afavorir un mercat llibertari cerquen de perfeccionar, assegurar i potenciar al màxim i de manera òptima, aquestes tradicionals iniciativa, privacitat i competència lliures amb l'objectiu de generar una major i millor producció a l'ensem que un consum cada dia més en harmonia i comunió ecològica amb cada persona i amb la natura. El motiu principal per a intentar reconciliar la no sempre clara pràctica històrica d'aquestes llibertats amb aquests objectius solidaris, és que, si bé tota la riquesa generada pel mercat, és secularment privada, és també ahora aquesta riquesa privada la que garanteix la possibilitat d'una riquesa comunitària, expressada en forma d'una massa monetària comunitària.

Aquesta riquesa comunitària pot ser fecunda -en les civilitzacions històriques i actual- en la mesura en que és repartida equitativament (economia de mercat llibertari) a totes les les persones privades -individuals, col·lectives...- de l'entera societat geopolítica.

Si ens interessa afavorir en el mercat la generació de riquesa privada és perquè, a part d'un fet positiu en ell mateix, en potenciar la generació de riquesa privada afavorim indirectament el sorgiment de riquesa comunitària. La riquesa comunitària, ja sigui generada pels excedents inversius o consumptius, ja sigui per un impost únic de solidaritat social, cerca de repartir equitativament part del "pastís" produït. Però, per a repartir, prèviament s'ha de produir. La finalitat primera és doncs la producció. Sense producció suficient la "justícia

distributiva" és només una teoria sense possible aplicació pràctica. El "regne de la llibertat" solament sorgeix si hom supera productivament amb escreix, el "regne de la necessitat".

1987. Primera edició.

Visió

Visió històrica de la lliure propietat i iniciativa comunitària i privada

En temes tan polèmics com aquests, la referència històrica pot aclarir conceptes i facilitar propostes. Heus aquí un breu resum dels orígens i camins de la propietat i iniciativa comunitària i privada segons la hipòtesi de l'evolució humana utilitària.

Es molt possible que la iniciativa i la propietat productiva fossin durant milers d'anys, comunitàries. La propietat i iniciativa privada-col·lectiva sorgí amb l'especialització empresarial dins la comunitat ètnica ancestral (-135/110.000). L'intercanvi apareix com a conseqüència d'haver sorgit la propietat privada, inicialment col·lectiva i posteriorment, individual. L'intercanvi és un acte d'apropiació i desapropiació mútues.

La propietat i iniciativa privada-individual neix relativament tard (aproximadament fa uns 17.000 anys) com a fruit, possiblement, del dot matrimonial entregat a la dona.

Amb la revolució patriarcal resorgeix de nou una certa propietat comunitària de la multifamília, de la tribu i de la polis successivament. Els esclaus, per exemple, en aquest estadi acostumen a ser propietat comunitària i no privada. (Encara en el segle V abans de la nostra era, a Atenes, els esclaus eren propietat comunitària de la "polis", a la qual els empresaris (agrícoles, industrials, comerciants i banquers) i els particulars els llogaven).

La progressiva utilització d'instruments monetaris facilita enormement el creixement de la iniciativa i propietat privada col·lectiva i individual. Amb la moneda de compte abstracta es podia mantenir la propietat privada i es podia captar al mateix temps numèricament, la riquesa comunitària de la ciutat-imperi (polis).

Així com la feudalitat està basada en el retorn a la propietat privada intracomunitària al servei preferent de cada senyor feudal, la introducció de la moneda comptable referma la propietat privada que exigeix una progressiva "democràcia" més o menys formal o real. Aquesta propietat privada pren la seva màxima exaltació aparent amb la moneda metàl·lica anònima. Però, de fet, aquesta moneda anònima el que afavoreix realment és la més terrible i esotèrica tirania: la de la plutarquia. En tant que escassa i codiciada, la moneda anònima metàl·lica genera, en efecte, nombrosos conflictes referents a la propietat privada, conflictes que són aprofitats per aquesta plutarquia.

La propietat comunitària té un arrel·lament molt antic i és, quasibé instintiva i, per tant, molt difícil de suprimir del tot. Els boscos i prats comunals, els camins i els ponts... són els darrers vestigis, a

Europa, de la propietat comunitària que, els darrers anys, estan essent privatitzats individualment, col·lectivament o estatistament.

La manca actual d'una propietat comunitària provoca una nostàlgia en part de la població, però, de moment, no s'ha sabut donar forma pràctica a la propietat comunitària. L'intent de voler identificar la propietat i iniciativa comunitària amb la propietat i iniciativa de l'Estat, és, a més d'una enganyifa, un fracàs històric. Es fa una extrapol·lació fatal entre la propietat i iniciativa comunitària d'una horda de 30, 60 o 100 individus a una propietat i iniciativa d'un Estat que vol representar a, per exemple, 400 milions d'individus i multitud d'ètnies i de col·lectivitats.. No podem confondre, doncs, comunitarització amb estatalització.

L'Estat és una petita part de la societat total, que si té propietats (ja sigui tots les mitjans de producció, o una part d'ells) empra tots els sistemes coercitius dels què disposa per a mantenir els seus privilegis (o els dels grups plutàrquics que' el controlen). Aquests privilegis esdevenen privatis de qualsevol altra iniciativa més natural o eficient.

Cal comprendre que l'Estat no és ni la "societat geopolítica" global ni la "comunitat" (uni-nació): és, simplement, una entitat col·lectiva que ha de fer de gerent de la societat geopolítica considerada. Si l'Estat posseeix béns propis, està permanentment temptat de defensar-los, malgrat proclami formalment que actua "a favor del bé comú": aquesta és la seva missió constitucional i, com a tal, no pot gloriar-s'en sense generar sospites de justificació.

Si l'Estat s'apropia de la propietat i la iniciativa dels ciutadans aquests responen amb la passivitat productiva, motivada per la manca d'interès i d'al·licient, o encara més, es dediquen al boicot més o menys conscient. Els fracassos en les empreses industrials i agrícoles de la URSS: les pèrdues constants i la burocratització de les empreses estatistes, tipus INE; i el replanteig aquests darrers temps a Xina sobre la necessitat de la iniciativa privada, la llibertat de preus i la retribució en funció de l'eficàcia, són fets experimentals del que diem.

Avui, la propietat privada, sigui individual, sigui empresarial, sigui estatista, és un fet generalitzat quasi a tot arreu. La propietat comunitària pràcticament ha deixat d'existir llevat d'alguns llocs que encara viuen en comunitats reduïdes. Com recuperar la propietat comunitària? Amb el risc de ser reiteratiu, repetim la dialèctica del mercat: quants més "propietaris" hi ha, més "canvis" es donen i, més vitalitat té el mercat. Quants més canvis es donen, més "massa monetària comunitària" generada, -sigui per un únic impost, o sigui en funció dels excedents de producció-. Quanta més massa monetària comunitària, més pot ser distribuïda solidàriament a cadascú dels membres de la societat geopolítica. Així, quan més "bé privat", més "bé comú" es genera. Aquesta formulació intuïtiva de la propietat comunitària, necessita, però, ser quantificada. Avui pot ser quantificada gràcies a un instrument monetari, personalitzador i comptablement informatiu -tipus factura-xec-. Amb

aquest instrument telemàtic podem descobrir exactament el valor monetari dels excedents per a reprivatitzar-los sota forma de salaris financers per al consum i de crèdits a la inversió; per a municipalitzar-los sota forma de propietat comunitària municipal del sòl urbà, agrícola i forestal. El sòl, és el bé arrel, el bé comunitari per excel·lència: és el darrer que s'ha perdut i el primer que es pot tornar a recuperar. Prudhon deia que "la propietat és un robatori". Avui podem precisar la frase dient que "l'apropiació privada d'un bé comú, és un robatori".

1987. Primera edició.

Lliure competència mercantil

La lliure competència del mercat és el corolari del manteniment de la llibertat i la iniciativa privada, responsabilitzades per una moneda informativa i personalitzada, dins un marc constitucional afavoridor de les llibertats concretes i la solidaritat social.

Dins el mercat, allà on no hi ha lliure competència productiva hi ha incompetència. Un cas ben diferent és el de la societat liberal, en la qual, per evitar la mercantilització dels qui exerceixen una professió o en reben els seus serveis, aquest no poden ésser considerats com a mercaderies, ni com a factors productius, ni com a empreses amb afany de lucre. Des d'aquest punt de vista els serveis i professionals liberals han de ser competents, però no han de sotmetre's a cap competitivitat mesurable. No hi ha d'haver negoci, ni benefici, ni lucre en funció de cap productivitat sobre les persones i, per tant, no hi ha lloc per a la competitivitat mercantil. Cada vocacional liberal exerceix lliurement, gratuïtament i responsable -dintre la disciplina del seu col·legi professional- el seu saber a favor de tota la comunitat i, cada client tria lliurement el seu professional. Aquest reb un salari de solidaritat social liberal i el client reb gratuïtament les atencions que li corresponguin. El col·legi professional ha d'exigir la serietat deontològica pròpia a la professió liberal corresponent i, en el seu defecte, la Justícia especialitzada ha de vetllar pel recte exercici liberal.

En el mercat, en canvi, la competència és imprescindible, però s'ha de vetllar per a superar solidàriament alguns dels seus efectes. És a dir, ja que en el mercantilisme actual el terme "competència" és sinònim de "joc brut", de "pacte de la fam" contra els més febles... estem temptats a confondre els efectes amb la causa. Cal que hi hagi competència mercantil però: 1. exclusivament dins el mercat (i no en la resta de la societat); 2. amb un sistema de solidaritat social que aculli els treballadors de les empreses que han de tancar per haver perdut competitivitat (salari de solidaritat social d'atur indefinit).

La competència lleial i lliure en el mercat, regula la participació dels productors entre ells i d'aquests amb els consumidors i fa innecessàries les planificacions imposades. Però per tal que la competència sigui lliure i lleial cal establir el conjunt de condicions exposades quan parlem del mercat llibertari i responsable.

Si el mercat avui no és llibertari ni responsable, la competència no pot ser lliure ni lleial. El resultat és que la competència actual és un mitjà per a formar oligopolis o monopolis de fet -o de dret- que són els que impedeixen que el mercat sigui realment llibertari.

La competència dins el mercat la podem definir, doncs, com la

rivalitat d'interessos entre persones que persegueixen el mateix objecte. En sentit tècnic, la competència regula, de fet, la participació dels subjectes actius del mercat en l'obtenció de productes adequats a les exigències dels uns i dels altres, tant des del punt de vista de qualitats, com de valors mercantils (preus i salaris).

La competència afecta als subjectes actius de la producció que són les empreses i als col.laboradors d'aquestes, els agents personals o productors: equip empresarial gerent, capitalistes inversors, inventors pràctics i col.laboradors assalariats.

Dintre de cada empresa, gremi, sector... existeix la competència entre tots aquests agents personals. La competència del "mercat de treball" és d'una amplitud inferior a la competència del "mercat de capitals". La competència també és menor, actualment, en el mercat d'invents i en el de tècnics d'empresa. És evident que cal ampliar aquests dos últims mercats de cara a una progressiva autogestió de les empreses.

La competència també és un fet entre els consumidors, en els seus diferents estatuts: productors-consumidors i simples consumidors (individuals, familiars, liberals -també individuals i familiars, així com tècnics-professional, col.lectius, institucionals, associatius...).

Visió històrica de la lliure competència mercantil

Deixarem de costat un estudi exhaustiu dels clàssics grecs, llatins i asiàtics anteriors a l'Edat Moderna. Practicaven, en general, la lliure competència sense cap altra restricció que els despotisme, més o menys il·lustrats que els monarques, llurs delegats i altres funcionaris exercien sobre els pobles de llurs Estats. L'exemple d'intromissió estatista més cèlebre en l'Antiguetat clàssica, i que acabà amb un fracàs rotund, foren els edictes de Dioclecià sobre preus màxims de venda.

Ja en el segle XVIII, el fisiòcrates consideraven la lliure competència com a únic mitjà per a aconseguir valors mercantils reals (corresponents a la realitat de les forces socials en presència i conflicte constant).

L'escola clàssica, -que considera els seus inicis en la publicació el 1776 de l'obra d'Adam Smith "La riquesa de les nacions"- formulà una teoria "completa" sobre la formació dels valors mercantils. En realitat no és tan completa, ja que només tracta de preus, empra el mètode deductiu segons racionalisme unidimensional i, arriba a graus d'abstracció considerables amb més concordança amb llurs prejudicis classistes que amb les realitats històriques.

Ara bé, foren els primers a basar-se en l'utilitarisme, com a fonament de totes les activitats humanes legítimament egoistes i interessades sobre realitats materials concretes. També veieren la necessitat social de la lliure competència, que ells anomenaren "competència perfecta". Les deficiències més greus de la seva teoria són: considerar els preus, de valor més important que els salaris; tancar-se en la consideració pràcticament única dels "salaris del treball", considerat com afectant només les classes més miserables de la societat; no estudiar la realitat de la circulació monetària-bancària de llur temps, a tal punt que comparen, en la llei de l'oferta i la demanda, dos factors tan heterogenis i sense possible solució logística com "l'oferta concreta en mercaderies produïdes concretes" i la "demanda monetària" ja en el seu temps, en una gran part, abstracta i especulativa, sense cap control racional, excessivament variable segons convenia a les plutarquies imperants, però considerada per ells, com quasi una constant de mercat.

El model de "competència perfecta" es basa en una sèrie de premisses "unidimensionals" que no s'han donat mai en cap mercat.

La primera premissa és que el mercat està talment constituït, que cap empresa productora no té prou influència per a actuar independentment sobre la producció ni sobre els preus (obliden totalment el factor

bancari i la seva constant invenció o exvenció de diner abstracta, en concurrència subterrània pràcticament invisible, deslleial... contra la massa monetària circulant, tant la intrínseca com l'extrínseca-escrptural-fiduciària, assemblant-se la primera a aquesta última per llur comú caràcter vulgaritzat d'escrptural: és evident, doncs, que els bancs- empreses no productores, però d'enorme pes en el mercat, i llurs còmplices i homes de palla, tenien una major influència que qualsevol altra empresa productora sobre la producció i sobre els preus, com també sobre les crisis cícliques habituals des que el mercat europeu entrà en la complexitat de l'era moderna.

La segona premissa és que les mercaderies produïdes o "productes" són oferts d'una manera homogènia, a fi que els compradors no puguin tenir preferències: és evident que mai ni enlloc s'ha donat aquesta homogeneïtat, ni en les empreses productores ni en les empreses bancàries: ni en els agents de treball, capitals, invents i dirigents en aquestes empreses productores i bancàries; ni en els compradors.

Aquesta premissa no ha passat desapercibuda als grups plutàrquics, indígenes i mundials, que volen dirigir el mercat segons aquesta òptica homogeneïtzadora, uniformitzadora, impersonal en el pitjor sentit de negació pràctica de tot el que fa el valor singular-vivent de cada persona. L'acceptació d'aquesta premissa, més que mai racionalista-unidimensional, és el que explica l'increment realment revolucionari de la "publicitat" d'unes poques empreses, en el fons més cooperadores reals que enemigues com aparenten ser. Avui en dia, sense exagerar, en publicitat es manegen capitals enormes, que probablement poden suportar una comparació bastant aproximada amb els capitals de producció, almenys en les empreses que es disputen, no sols cada "economia-Estat" i "l'economia-entre-estats", sinó "l'economia-món".

La tercera premissa és que no hi ha cap obstacle per a l'entrada de noves empreses competidores: és evident que, des dels inicis dels estatismes moderns, aquesta situació no s'ha donat mai ni enlloc de la civilització moderna, degut a l'enorme joc brut d'influències, paperam... burocràtic, policíac, fiscal..., sense parlar de les impossibilitats pràctiques per insuficiència de numerari, faltes de garantia hipotecària, àdhuc, capricis-interessos dels bancs.

La quarta premissa és que compradors i venedors coneixen perfectament tot el que es produïx i es consumeix: és també evident que una tal "ciència", en règim de moneda anònima anti-dociumentària, uniforme anti-analítica, permanent anti-estadística, no s'ha donat mai ni enlloc, ni en cap expert.

La cinquena premissa és que en el mercat hi ha una perfecta mobilitat dels recursos productius, inversors i consumptius. Aquesta premissa, cada dia es dona menys des que va ser enunciada, ja que els estatismes, les plutarquies monopolístiques o oligopolístiques... sempre i arreu s'han preocupat que existeix en la més mínima expressió possible; no té cap altra raó l'actual centralització i concentració de tots els poders "fàctics" de diner, de política, de policia, de burrocràcia... en

unes poques persones individuals i empreses transnacionals.

La irrealitat d'aquestes premisses invalida en gran part la teoria de l'escola clàssica. La competència només és una: competència enterament lliure en un mercat enterament lliure. No afavoreix la lliure competència ni posar-li adjectius qualificadors (perfecta, imperfecta, practicable, virtual...) ni considerar que la competència només té un límit "racional" en els oligopolis i finalment en els monopolis de dret o de fet.

Segons aquesta breu visió històrica centrada, principalment, en la teoria de l'escola clàssica -que continua en gran part latent en el cos social- creiem que la competència lliure en un mercat llibertari solament es pot donar amb les següents condicions:

1. En un règim de moneda auto-personalititzant i auto-responsabilitzant de tots els actes mercantils elementals, en funció d'uns programes telemàtics que recullin tota la legalitat vigent. Aquestes lleis del mercat han de ser poques, simples, comprensibles per tothom i sense complicacions instrumentals-pràctiques; han d'enfocar la realitat del mercat des de tots els punts de vista necessaris (honradesa, fiscalitat, correspondència entre la suma dels valors mercantils facturats i la suma de les unitats monetàries amb les que s'ha pagat la factura,...).

2. En un mercat en què:

1. l'estalvi sigui considerat com un "bé comunitari" el qual ha d'ésser protegit per la comunitat, mentre cada legítim propietari no en decideixi la capitalització, pels mitjans personals o bancaris que li convinguin als seus propis interessos i riscos;

2. els bancs només manegin capitals privats propis i lliurement contractats amb llurs clients;

3. hi hagi una neta separació entre:

1. Bancs de negoci i Caixes d'estalvi
2. estalvi de producció i estalvi de consum
3. préstec bancari i crèdit comunitari
4. mercat de producció i mercat de consum
5. salaris de producció i salaris de solidaritats social

4. es cerqui l'equilibri geo-estratègic final entre:
Producció i Hisenda (Hisenda privada + Hisenda comunitària)

5. es reparteixi equitativament tot el bé comú asequible generat pel mercat, expressat en els excedents de producció;
6. es continui indefinidament l'anàlisi estadística de l'omnicomptabilitat telemàtica centralitzada del mercat;

Com a resum, la competència en el mercat entre tots els agents productors-venedors i compradors (inversors i consumidors):

No te res a veure:

Amb les variacions dels valors mercantils, sinó amb llur equilibri econòmic intern entre "preus de venda" i "salaries (utilitaris i de solidaritat social)".

Si te molt a veure amb:

1. la prèvia producció total de mercaderies concretes
2. la inversió exhaustiva (llevat de les necessàries reserves estratègiques)
3. el consum sequent, exhaustiu de totes les concretes mercaderies de consum produïdes, tècnicament i socialment finibles (llevat de necessàries reserves estratègiques)

(En els tres casos falta estudi exhaustiu de les motivacions reals dels productors, inversors i consumidors).

Responsabilització personal monetària mercantil

Plantejarem el principi fonamental que ha d'informar les lleis mínimes de protecció de la societat utilitària, així com els mecanismes jurídics que les han de sancionar.

Es tracta del principi de plena responsabilització personal (individual i/o col·lectiva) de tot lliure acte mercant-monetari: des de la primera compra elemental a la darrera venda elemental. Aquesta responsabilització és l'altra cara de tota llibertat personal que no es vulgui llibertinatge irresponsable.

Avui en dia, assegurar la total responsabilització legal i positiva de qualsevol acte que impliqui l'ús de l'instrument monetari, no té gran dificultat si s'implanta l'obligatorietat legal d'utilitzar, en tots els casos, la factura-xec telemàtica.

La finalitat normal d'una societat és d'anar posant constantment les coses tan clares, que les mentides, la hipocresia, l'ocultació... siguin instrumentalment impossibles. Aquesta finalitat, fonamental per a qualsevol "estat de dret", no es negada per ningú formalment, però no ha pogut ésser portada a la pràctica i, quasibé, sona a utòpica o ingènua. Si hem claudicat en el seu acompliment és degut, en gran part, a que la moneda anònima vigent des de fa més de 4000 anys permet tots els moviments dineraris, més o menys legals, eventualment en buit (sense la compra-venda de cap mercaderia concreta) segons conveniència dels rics, els poderosos, criminals o delinqüents.

En el sistema monetari que es proposa, el "diner comptable" no pot, mai ni enlloc, circular en buit. Tot moviment de diner abstracte és, a més a més de personalitzat i responsabilitzador, exactament paral·lel al moviment concret de mercaderies concretes legals. Aquestes mercaderies concretes legals, democràticament determinades, són les que consten inscrites en l'aranzel mercantil de la societat geopolítica i en cada tractat inter-estatal de comerç exterior.

Amb aquest instrument monetari es barra el pas a qualsevol dels tradicionals crims, delictes o faltes per raó de diner anònim, que queden expressats en els codis legals () o que, malgrat un revestiment legal, són un greu atemptat a la llibertat i a la solidaritat. (l·listes respectives)

En funció de les lleis mínimes de protecció mercantil i del principi de responsabilització, que s'acaba d'esmentar, la Justícia crearà una

Justícia Especialitzada en Economia Monetària de Mercat, en cada aspecte de la vida utilitària i a cada nivell territorial de les diferents autonomies locals (barri, municipi, comarca, ètnia, inter-ètnia...societat geopolítica).

Els jutges d'instrucció dels Tribunals d'aquesta Justícia especialitzada rebran tota la documentació omnipersonalitzada en cada cas concret en tot el referent a transaccions monetàries, gràcies a l'accés a l'arxiu telemàtic de factures-xec, que està confiat exclusivament a la Justícia. A tota aquesta documentació ante-judicial, s'afegirà tota la documentació pro-judicial, que és l'obtinguda per l'actuació del jutge d'instrucció; així els Tribunals Econòmics especialitzats podran jutjar contradictòriament amb rapidesa, eficàcia, imparcialitat i serenitat, qualsevol conflicte entre parts contractants i qualsevol delictes o crim anti-mercantil.

Malgrat tot, ni el legislador, ni el jutge podran ésser tan ingenus de creure que els problemes ja estan resolts definitivament. En una visió conjunta de l'evolució humana no es pot negar que la malícia és inherent a la naturalesa humana potser en la mateixa proporció que la bondat. Aquesta malícia és també un camí de progrés ofert a la societat, en desvetllar en el poble i en l'autoritat legítima unes reaccions d'autodefensa que augmenten la intel·ligència i la llibertat profundes acumulades de tots els homes, si no es cau en excessos tan arbitraris i irresponsables com els mateixos crims i delictes perseguits que hom vol evitar.

Regals i herències

Aquests dos fenòmens són molt difícils de qualificar en règim de moneda anònima perquè tan poden ser fruit del més gran amor, com poden encobrir els més foscos interessos. La responsabilització que ofereix el nou sistema monetari proposat, ens permet afrontar-los d'una altra manera a l'habitual.

La factura-xec acredita la propietat de qualsevol mercaderia legal. Sense aquest document monetari (imprès o gravat en memòria) hom no pot demostrar que un objecte determinat li pertany. Esdevé, doncs, un bon sistema per a dissuadir els robatoris, no de diner -que per ser "abstracte-comptable" és impossible- sinó d'objectes qualssevol, ja que no poden ser venuts a cap preu, ni traficats per cap perista, sense convertir el comprador en declarat còmplice.

El cas dels regals i dels obsequis demana un tractament prudent, però astut. Sembla evident que un Estat de dret ha d'impedir els regals corruptors -soborns i prostitucions- i ha de respectar totalment, en canvi, els petits regals i obsequis habituals en les relacions interpersonals, que en un marc de confiança i estima es poden realitzar ben lliurement. Quan el qui fa un obsequi vol que aquest esdevingui propietat del qui el reb, podrà, davant notari, estendre una factura-propietat, sense que sigui xec. Aquest tipus d'obsequi, amb documentació notarial, possiblement sols es farà per objectes valuosos. Sempre hi ha doncs la llibertat de regalar, amb o sense factura davant notari. El sistema de documentació monetària telemàtica pot detectar possibles regals corruptors quan determinades persones disfruten de certs béns de luxe (xalets, canots, viatges, joies...) que hom pot demostrar que no els hi pertanyen per no disposar de la factura-xec corresponent.

Els regals i obsequis a professionals liberals per part d'altres ciutadans, liberals o mercantils, en principi no podran ser registrats davant notari, excepte decisió judicial ben documentada. La via del regal i de l'obsequi, essent preciosa com a gest humà és, massa sovint, instrument de soborn. Cada estatut te la seva regla de joc. I no és cap greuge demanar als professionals liberals de no rebre "obsequis" mentre són lliurement acollits a aquest estatut.

En casos dubtosos la Justícia especialitzada ha de decidir. En tots els casos de regals importants, la "cosa" regalada entra en la competència i registre de la caixa de Dipòsits, Segrests i Consignacions corresponent que farà l'estudi del regal segons llei.

Uns exemples permetran visualitzar les possibilitats de la factura-xec en relació als obsequis. Un home pot comprar una joia per a una amiga. El qui paga és el qui n'és propietari legalment. Si l'home vol

obsequiar pagarà ell i la joia, per més que ella la llueixi, continuarà essent d'ell. En cas de mort, si no ho fa constar en el testament, la joia serà pels seus hereus. Un altra exemple: un contrincant polític contracta un assassí professional per matar determinat dirigent opositor. El contracte no pot ser "pagat" amb diners anònims, perquè no existeixen. Solament queda el camí de l'obsequi d'alguna cosa valuosa: l'assassí no acceptarà cap objecte doncs no en pot demostrar la propietat i no el pot revendre. Inclús si l'accepta, sempre pot ser denunciats per qui l'ha contractat com a lladre. Ser comprat esdevindrà un mal negoci a la curta o a la llarga.

Semblantment hom ha de tenir dret a testar lliurement, sense haver de pagar drets de transmissió per cap tipus d'hèrència. Una societat que solidàriament assumeix tots els seus components i els assegura uns salaris i assignacions de solidaritat social no s'ha de sobrepreocupar del què signifiquen les herències, sobretot quan el diner deixa de ser poder i moure capitals demana molta intel·ligència. Les herències són el fruit d'esforços acumulats que es transmeten de generació en generació i que poden estimular la producció. Evidentment que la realitat actual no sempre correspon amb aquesta descripció doncs, moltes fortunes heredables són fruit del joc brut i de l'explotació, o es malvenen i es dilapiden sense gran profit social. Però possiblement és millor ocupar-se del futur que no intentar penalitzar situacions passades. Aquestes situacions, quan són escandaloses, cal que siguin jutjades, però la sentència només tindrà valor exemplificador per la societat. Tota regla de joc nova, comporta una amnistia sobre el passat regit per altres regles de joc. Si no som capaços d'acceptar això, tot canvi es fa pràcticament impossible i exigeix la força de les armes i la sang.

L'herència és una institució que té molt a veure amb els sistemes matriarcals o patriarcals i amb el control de natalitat.

L'herència prové de la feudalitat. Sense hereu el senyor feudal perd i dissol la seva propietat de la terra.

Les civilitzacions amb hereu no necessiten del control de natalitat ni del control dels matrimonis. Mentre que les civilitzacions sense hereu instauren el control de natalitat -i mantenen la poligàmia- per tenir un únic fill legítim, així com també controlen el matrimoni per evitar el seu trencament.

Mentre no s'han emprat mitjans anticonceptius, aquesta pràctica ha portat a nombroses bestialitats contra el sexe i la dona, especialment entre els musulmans.

En els països cristians de tradició matriarcal es manté l'hereu i la pubilla. Amb la institució de l'hereu, la dona és lliure. I l'hereu té moltes obligacions amb la propietat i amb els seus germans.

En els països cristians de tradició patriarcal, no hi ha hereu i la propietat es parteix entre tots els fills.

En una societat, on la propietat principal ja no és la terra, on els capitals han de ser constantment reinvertits intel·ligentment, on el diner no pot ser transformat en poder, on la família pren altres formes... s'ha de tendir a suprimir totes les lleis de successió i cada propietari ha de poder testar a qui vulgui amb tota llibertat. Gravar amb impostos el patrimoni testat destrueix, sovint, propietats interessants per poder pagar els altíssims drets de successió.

Per contrarestar l'obligatorietat dels drets de successió als familiars directes cal disposar d'uns salaris de viudetat de solidaritat social importants (per exemple: la viudetat d'un professional liberal pot ser del 50% del salari liberal cobrat i del 25% per cada fill. La viudetat d'un professional utilitari serà única per tots ells).

1987. Primera edició.

Establiments comptables: Bancs i Caixes

Amb una moneda estrictament comptable, els Bancs de Negocis i les Caixes d'Estalvis passen a ser establiments comptables encarregats de tasques diferents determinades, tant en funció del seu estatut -mercantil i liberal- així com del tipus d'operacions i de comptes corrents a disposició dels interessats.

Aquestes funcions diferenciades entre caixes i bancs s'incriuen dins els context més ampli entre estatut liberal i estatut mercantil i la seva definició cerca un màxim de claredat del mercat com de la societat en general. Una altra raó per a fer aquesta distinció és que, si bé és cert que els ordinadors cada dia treballen millor i més ràpid no cal complicar els seus processos innecessàriament, facilitant-els-hi al màxim llur feina per a evitar que no deixin saturat o bloquejat el servei que presten.

Les principals característiques de cada un dels dos tipus d'establiments comptables són:

Els Bancs de Negocis són empreses exclusivament utilitàries com qualsevol altres, especialitzades en oferir "serveis comptables" a totes les altres empreses utilitàries no comptables del cicle de la producció. En els Bancs de Negocis solament s'hi podran obrir comptes corrents de producció (de les empreses) i comptes corrents d'estalvi de producció multi-assalariada (dels professionals utilitaris multi-assalariats). És a dir, els Bancs de Negocis només manejaran poder de compra pertanyent al cicle de la producció i mai no podran manejar poder de compra pertanyent al cicle del consum.

Les Caixes d'Estalvis són originàriament d'iniciativa privada local amb una tradició de servei públic sense afany de lucre. Per això els hi escau d'esdevenir entitats acollides a l'estatut liberal. Des del punt de vista comptable les Caixes estaran al servei exclusiu dels professionals utilitaris uni-assalariats i dels professionals liberals (i/o dels simples consumidors) que podran obrir respectivament comptes corrents d'estalvi de producció uni-assalariada i comptes corrents d'estalvi de consum. Aquests darrers tan poden ser cc/cc d'estalvi de consum d'origen utilitari privat solvent com cc/cc d'estalvi de consum d'origen comunitari-financer. És a dir, les Caixes assumiran els moviments comptables de tot el cicle del consum. Les Caixes també assumiran serveis liberals diversos (vegeu cicle del consum i societat liberal).

Bancs de Negocis

Els diferents serveis dels Bancs de Negocis seran:

1. Dur la gestió dels comptes corrents de producció i dels comptes corrents d'estalvi de producció multiassalariada. Per aquesta feina percebran del Tresor una comissió pactada entre el gremi de Bancs de Negocis i les autoritats monetàries de la societat geopolítica. Cal assenyalar que els professionals utilitaris multi-assalariats hauran de constituir-se, per al cobrament dels seus ingressos múltiples, en una empresa sota forma jurídica de "societat per accions SA" sigui uni-individual, sigui multi-individual. D'aquesta manera tots els clients dels Bancs de Negocis seran, per llei, empreses.

2. Dedicar-se a la capitalització, o sigui, a la conversió de l'estalvi acumulat en els dipòsits contractuals a termini en capital utilitzable en el cicle de la producció. Aquesta és la principal tasca i el negoci principal dels Bancs. Des de sempre els Bancs s'han dedicat a proveir el mercat del poder de compra que, en cada espai temps concret, manca per poder continuar o augmentar els seus processos productius. Aquest poder de compra venut al cicle de la producció rep, pròpiament, el nom de capital. Els bancs fins ara produeixen capital a través d'una sèrie de tècniques i procediments bancaris basats sobre els recursos aliens.

3. Inventar diner únicament i exclusivament sobre capitals i reserves propis del banc i sobre quantitats dispostes a termini (quantitats que, provinents de comptes corrents a la vista, siguin contractualment i explícitament cedides al Banc per a la seva capitalització). Com que la socialització de tots els saldos positius dels lliures comptes corrents a la vista impossibilitarà als bancs de Negocis capitalitzar sobre aquests saldos, anomenats recursos aliens, els Bancs han de limitar la seva invenció de diner als recursos propis o a dipòsits a termini, que evidentment no seran socialitzats.

4. Encarregar-se, comissionats pel Tresor comunitari, de la distribució dels crèdits comunitaris a la inversió. Per aquest servei els bancs cobraran, per cada crèdit concedit, l'interès bancari normal, tenint en compte que aquests crèdits comporten, a partir d'un cert moment, un interès doble de l'interès bancari ordinari, però amb l'avantatge contractual que l'empresa creditada no està obligada per cap clàusula del contracte a la devolució del capital-crèdit a cap data fixa, sinó que pot escollir la data de devolució que li pot convenir a un moment donat o pot no tornar-lo

mai mentre continui pagant l'interès doble pactat. La llei preveurà tots els casos possibles en l'eventualitat d'una empresa ineficaç.

Per a donar i garantir una perfecta seguretat privada-solvent als seus clients, els Bancs hauran de crear "Caixes Interbancàries" de manera que quan un banc no pugui fer front a les seves obligacions, la Justícia invocarà el principi de la total solidaritat interbancària a favor de la clientela d'aquest banc en dificultats. La Caixa Interbancària, acollida a l'estatut liberal, estarà formada pels fons procedents de tots els Bancs a ella afiliats. Així podrà comptar amb un coixí de garantia per a fer front a falllides. La Caixa Interbancària no hi pot perdre mai, doncs l'insolvent sempre haurà de fer front als seus compromisos ja que tots els seus diners d'origen privat i/o d'origen comunitari, han de passar pel seu compte corrent. El jutge decidirà quin tant per cent dels ingressos del defallent han d'anar a parar al compte deficitari.

Si bé cada banc -i en el seu defecte, la Caixa Interbancària- es farà càrrec del 50%, per exemple, de totes les pèrdues reals en cada crèdit concedit a una empresa ineficaç, l'altre 50% serà integralment cobert pel responsable directa de la concessió del crèdit i, en el seu defecte i proporció corresponent, pel fons de compensació creat entre tots els responsables de la secció de crèdits de cada Banc.

Una funció social que els Bancs hauran d'assumir en certes circumstàncies és la de fer de col·lectors de l'impost únic de solidaritat social, quan aquest s'hagi d'aplicar. El percentatge sobre el total de cada factura-xec corresponent a l'impost serà així, transferit als tresors ètnics, interètnics i federal cara a la seva distribució segons Constitució. Aquest procés de captació i distribució de la massa monetària comunitària via impost, és, aprofitant la xarxa bancària, d'una total automacitat, simplicitat i mínim cost.

Protecció legal mínima dels agents privats de producció

Dins el marc constitutiu i constitucional d'un "joc net" sempre, arreu i en tot, solament cal afegir algunes lleis de protecció als diferents agents del mercat.

El mercat té una llei brutal de sanció a qui, en "joc net" no compleix a la perfecció la seva lliure i voluntària vocació i missió social productiva, sigui com empresari eficaç, sigui com capitalista inversor, sigui com inventor pràctic, sigui com treballador competent: l'elimina.

No pertoca al mercat la cura dels qui elimina per "inútils" en la producció -sempre perfectible i progressiva- de mercaderies-preu o valors precio-mercantils.

La protecció material-cultural dels qui elimina el mercat, sense contemplacions, pertoca, en canvi, a la societat liberal que utilitza els excedents de producció de consum creats, precisament, pels agents del mercat més "útils".

L'èxit en el mercat ha d'ésser reconegut per l'entera societat. Però, aquest èxit no és ni l'únic, ni l'exclusiu, ni el més gran, ni el més bell. És materialment important i fonamental, però l'èxit en el mercat no pot ser l'únic servei reconegut des d'una perspectiva ètica sense caure en el més habitual i empobridor mercantilisme. La vida humana necessita, avui, del mercat, però no pot ser reduïda a ell.

En aquesta secció plantejarem les principals mesures de protecció i foment dels agents de producció dins el marc de llibertats mercantils.

Abans d'entrar en l'estudi de cada proposta hem de tenir en compte que, donada la complexitat de les realitats a les que ens referim, solament es preté la formulació d'unes regles de joc net que no caiguin en la casuística. L'aplicació d'aquestes regles de joc dependrà de la jurisprudència judicial que s'estableixi en cada cas.

Tampoc no es preté oferir un cos tancat, una doctrina dogmàtica sobre com resoldre certs problemes. Les propostes que es presenten són una guia per al debat i la discussió dins el marc d'un estudi seriós per obrir sortides creatives a problemes que semblen a voltes insolubles dins les actuals regles de joc brut. Aquestes propostes no poden ser discutides des d'una posició d'apassionament ideològic o afectivològic, ni fora del seu context d'un mercat llibertari i responsabilitzador. Si no les situem dins aquest context radicalment, poden esdevenir absurdes o escandaloses per mentalitats que les situen, equivocadament, dins la polèmica actual entre "dretes i esquerres" en les que tot perd sentit.

Aquest advertiment serveix per al conjunt de propostes formulades al llarg d'aquestes fitxes però és ara, al entrar en detalls, quan cal tenir-la més present.

@Index

Seguretat social gratuïta per a tothom
Justícia econòmica especialitzada per a garantir el "joc net"
Gremis oberts obligatoris, d'estatut liberal
Sindicats d'inscripció lliure, d'estatut liberal
Caixes generals i especialitzades i locals de dipòsits,
consignacions i segrests, d'estatut liberal

1987. Primera edició.

Seguretat social gratuïta per a tothom

La societat geopolítica vetllarà per la seguretat social de tothom -com a consumidors- a través de l'estatut general; de tots els professionals utilitaris a través de l'estatut utilitari; de totes les empreses a través del crèdit inversiu; i de tots els professionals, institucions i associacions liberals-culturals a través de l'estatut liberal.

Ara bé, tothom tindrà el dret i la llibertat de subscriure, en el mercat, els contractes que vulgui amb les empreses privades d'assegurances lliures existents, per les quantitats que lliurement interessi d'assegurar-se en cada cas contractualment previst.

Com es pot deduir, queden suprimides totes les quotes obligatòries de la "Seguretat Social" tan per als col.laboradors de l'empresa com per aquesta. El sistema de mutualitat i capitalització és un sistema conforme a la naturalesa del mercat privat de serveis d'assegurances, però no pot servir com a base d'una solidaritat social completa i general. Així, assegurada aquesta solidaritat social, amb tots els serveis gratuïts corresponents per a tothom segons necessitats i mèrits de cadascú, hom pot deixar completament lliure l'opció d'assegurar-se a més a més, dins la dinàmica del mercat privat en la que estan immersos i, en el que els principis indicats de capitalització i mutualitat són el propis.

Justícia Econòmica Especialitzada per a un constant "joc net"

Principi de responsabilitat

El principi de dret que ha d'informar les lleis mínimes de protecció a les persones productives privades, és el de la plena responsabilització personal (individual o/i col·lectiva) de cada acte lliure mercantil. Aquesta és l'altra cara de tota llibertat personal que no es vulgui llibertinatge irresponsable, per anònim i subterrani. El sistema monetari basat en la factura-xec permet, instrumentalment, aquesta responsabilització personal.

Tribunals Econòmics Especialitzats

En funció de les lleis mínimes i del principi de responsabilització personal de cada una de les parts de qualsevol acte de compra-venda es crearan Tribunals Econòmics Especialitzats en cada aspecte de la vida mercantil i social, i en cada nivell territorial (barris, municipis, comarques, ètnies, inter-ètnies...federal).

Els jutges d'instrucció d'aquests Tribunals estaran plenament documentats en cada cas concret, gràcies a l'accés -que només ells poden obtenir constitucionalment- no sols de tot l'arxiu telemàtic, exclusivament confiat a la Justícia, sinó a la mateixa xarxa telemàtica en ple funcionament. Tota aquesta documentació ante-justicial es veurà complementada amb l'actuació documentada del mateix jutge sobre el cas que instrueix (documentació pro-justicial).

Així tots els litigis de disciplina de mercat podran ser instruits sense demora pels tribunals corresponents de Justícia Econòmica Especialitzada. Aquests tribunals, a més del jutge especialitzat, constaran d'assessors tècnics extrets de les mateixes professions per consens de llurs col·legues. (Recordi's l'extraordinària eficàcia dels tribunals històrics d'aquest tipus com el de les Aigües de València, el dels Prudhommes de França o el dels Tribunals Hanseàtics).

El criteri primordial de la Justícia Econòmica és el de la protecció de les llibertats legals i concretes de tots els agents de mercat (productors i consumidors) sobre la base de limitacions econòmiques i ecològiques racionals i comprensibles a tothom, per tal que ningú pugui transformar el mercat en una jungla de fet, i una fornada de destrucció.

Especialitzacions de la Justícia Econòmica

Les principals especialitzacions de la Justícia Econòmica poden ser:

1. Justícia Econòmica de protecció general de tots els membres de la societat (individus, famílies, col·lectivitats utilitàries, col·lectivitats i institucions liberals...).

1.1. Justícia Econòmica Especialitzada (JEE) Comptable.

- a. JEE en serveis comptables als ciutadans i entitats.
- b. JEE en impagats o no conformes a la llei.
- c. JEE en conflictes entre Tresor Comunitari i qualsevol persona.

1.2. Justícia Econòmica Especialitzada de Solidaritat i Seguretat Social.

- a. JEE en resolució de situacions individuals i matrimonials
- b. JEE en protecció de persones individuals i matrimonials (assignacions i salaris per famílies, mares, nenes, adolescents; joves (16-25 anys); prometatge, casament -no obligatoris, però amb assignacions-).

1.3. Justícia Econòmica Especialitzada en conflictes entre empreses de serveis públics i usuaris.

1.4. Justícia Econòmica Especialitzada en qualitat (Comerços i Indústries al detall).

1.5. Justícia Econòmica Especialitzada en Ecologia (Sobre l'aplicació de les lleis de protecció ecològica).

2. Justícia Econòmica Especialitzada en el cicle de la producció.

2.1. JEE en el Treball

a. Comissió d'Arbitratge Ràpid abans del Dret Ci... contractual general. L... ar a la Justícia de
el can... oral suprimeix tot... del Dret Civil en
Magistr... del Treball. laboralista i la

b. JEE en vaga i lock-out

c. JEE en procés d'autogestió

d. JEE en el Consell delegat d'Empresa

- Comité Laboral
- Sindicatura d'Accions
- Representació del personal al Consell d'Administració

e. JEE en conflictes entre sindicats i qualsevol persona.

2.2. Justícia Econòmica especialitzada en l'Empresa

- a. JEE en conflictes entre Gremis i qualsevol persona
- b. JEE en preus mínims de cost i de venda
- c. Tribunals d'Arbitratge (en primera instància) en cas de desacord sobre factura entre empreses.

2.3. Justícia Econòmica Especialitzada en Invents, patents i marques

2.4. Justícia Econòmica Especialitzada en Estalvi-Capital

a. JEE en conflictes entre Tresor Comunitari, Sindicatura Bancària i Bancs de Negocis.

b. JEE en conflictes entre Tresor Comunitari, Sindicatura de Borsa i empreses que actuen en Borsa.

Justícies Especialitzades No Econòmiques

Les Justícies Especialitzades en temes no econòmics (per exemple, fonamentades en:

- Dret Comú
- Dret Constitucional
- Dret Intrajusticial
- Dret de Responsabilitats Cíviques i Polítiques
- Dret Intranconfederal (Autonomies, Col·lectivitats cíviques...)

seran tractades en els corresponents apartats i, especialment, en parlar de la Justícia.

Supressió de Magistratura i Dret del Treball

Si l'especialització de la Justícia Econòmica significa crear noves seccions Judicials, hi ha un cas en el que, com hem citat, cal suprimir-les.

Els assalariats utilitaris, persones lliures al servei d'una empresa lliure, no necessiten cap legislació humiliant, ni cap "Magistratura laboral" estatista, burrocràtica o arbitrista. No cal complicar les coses que són clares.

En l'aspecte laboral, esdevé radicalment innecessària i nociva qualsevol legislació "laborista", ja que acaba resultant esclavista, immobilitzadora de les classes socials, contrària a qualsevol òsmosi

llibertària entre elles, paralitzadora de les iniciatives lliures i de les apropiacions privades legítimes de mercaderies produïdes o mercaderies productores. Cal anar decididament a la mobilitat i a la promoció mercantils més llibertàries del treball contractual-assalariat dels professionals utilitaris.

En conseqüència, per raó del caràcter general dels contractes i descontractes laborals lliures, quada suprimit qualsevol tipus de Magistratura laboralista o sigui, laboral-especialitzada classista.

Comissió d'Arbitratge Ràpid (CAR)

Tot litigi serà sotmès al dret civil corrent, excepte en una única excepció de cara a agilitar al màxim la resolució de qualsevol litigi entre empresa i qualsevol dels seus col.laboradors assalariats (individu, grup o totalitat del personal).

En aquest cas, actuarà, en primera instància, una Comissió d'Arbitratge Ràpid, presidida per un jutge. Aquesta CAR estarà composta per tres subcomissions. Dues d'elles seran elegides a paritat dintre de cada gremi o subgremi per:

- a. el personal de totes les empreses, amb intraparitat de les diferents categories professionals
- b. per tots els empresaris.

La tercera serà una comissió de juristes, no necessàriament magistrats, elegida pel conjunt dels respectius col.legis professionals especialitzats de la Justícia.

Les decisions d'aquesta comissió conjunta tri-partita seran immediatament executives, excepte si una minoria de la mateixa o el magistrat-jutge exigeixen que el litigi sigui traspassat a la jurisdicció ordinària de Dret Civil.

També pot exigir aquest traspàs qualsevol de les dues parts litigants, però amb el benentès que, en aquest cas, el Tribunal ordinari de Dret Civil podrà aplicar la clàusula de recurs temerari.

1987. Primera edició.

Gremis obligatoris i oberts, d'estatut liberal

Funcions i organització dels Gremis

Totes les empreses utilitàries han d'inscriure's obligatòriament en gremis (sub-gremis, inter-gremis) segons la seva especialització productiva. Aquesta inscripció l'empresa la fa amb tots els seus col.laboradors: equip empresarial, aportadors de capital, treballadors, i inventors. El gremi per tant, no pot refusar la inscripció de cap empresa ni de cap dels seus col.laboradors. Només pot presentar denúncia-acusació davant la Justícia Econòmica Especialitzada corresponent.

El Gremi té dues funcions. La primera és la defensa dels interessos utilitaris de les empreses en ell incrites i de tots els seus col.laboradors. La segona funció deriva d'aquesta primera: la protecció dels interessos de les empreses (preus mínims, saldos, publicitat). El gremi no solament beneficia les empreses sinó que afavoreix tots els consumidors de la societat geopolítica a través d'una lliure disciplina consensuada de tot el mercat i de cada un dels seus subconjunts.

Es degut a aquesta funció social del gremi que convé que sigui una institució acollida a l'estatut liberal i finançat, per tant, per la societat geopolítica. Aquesta és també, la condició de la seva independència en front de pressions empresarials o laborals.

Els Gremis, acollits a l'estatut liberal i oberts a totes les empreses del sector, poden estar ben lluny de qualsevol gremialisme corporativista tancat, anacrònic, influenciat i antilibertari. Per tal que una corporació gremial sigui oberta i responsable cal que els seus responsables no siguin ni funcionaris de per vida ni que continuïn en exercici professional utilitari amb perill de projectar els seus interessos mercantils. Cal, doncs, que els responsables del Gremi siguin elegits dintre de cada una i totes les categories professionals utilitàries pels seus col.legues i, solament, per un mandat amb temps limitat. L'organització interna del Gremi ha de correspondre al sistema electoral i de successió general, així com de finançament, segons el que s'apliqui a les institucions liberals.

Atribucions gremials

L'experiència històrica ens mostra que l'acció dels gremis cal limitar-la a la sola estratègia de preus mínims, saldos, publicitat i ecologia. Tota altra activitat només pot ser decidida pels gremis amb majories amples del 75% dels inscrits, sota reserva de sentència de la

Justícia Econòmica, quan altres persones i interessos se sentin llessionats. Contra les jugades de les potències del diner que volen prerrogatives superiors inherents a la seva pròpia naturalesa exclusivament mercantil, els gremis són útils, i en conseqüència necessaris, per evitar la competència deslleial sense haver de recórrer a institucions burocràtiques de control estatista, ans al contrari: suscitant l'autodisciplina del mercat en els mateixos gremis, garantida per la presència de la competència lleial de cada ram a tots els nivells professionals.

Tots els Gremis i subgremis seran autogestionats, a nivell local i en totes llurs confederacions lliures, tècniques i territorials, i les seves decisions a nivell de societat geopolítica estaran elaborades a partir de les lliures decisions confederals sota reserva de la conformitat a les lleis vigents per sanció Justicial en cada cas de possible litigi.

Sindicats d'inscripció lliure

Cada col.laborador de qualsevol empresa utilitària (executius del "staff" de l'empresa, treballadors de tota categoria, capitalistes inversors, inventors amb qualsevol contracte amb l'empresa) tindrà plena llibertat personal en la formació i selecció dels sindicats professionals que més li convinguin.

Així com els gremis s'encarreguen de vetllar per la protecció de les empreses, vigilant el respecte, en la pràctica, de les lleis mínimes del mercat llibertari, els sindicats protegeixen els professionals utilitaris lliurement inscrits en ells.

Aquesta protecció té, inicialment, dues vessants:

La primera, és la defensa i protecció dels professionals utilitaris en tots els conflictes que normalment es presenten dintre i fora de la professió. Els sindicats podran portar aquests conflictes davant la Justícia especialitzada corresponent i, encarregar-se de la defensa o acusació privada, davant el jutge d'instrucció de cada causa concreta i davant del Tribunal en la fase resolutòria d'aquesta causa.

La segona, és la promoció de la condició utilitària, a través de l'elevació ètica, educativa, instructiva i professional de llurs adherents.

El que no és propi dels sindicats és duplicar les activitats d'altres organitzacions, com per exemple, les dels partits polítics. Aquests s'ocupen de tot el cos social, mentre que cada sindicat ha de limitar-se a ser el punt d'encontre dels professionals utilitaris que coincideixin en una certa doctrina de defensa i protecció social dels mateixos.

Els sindicats lliures tenen per missió de crear, doncs, les condicions psicològiques, intel·lectuals i pràctiques d'una societat sense classes, a partir de llur acció entre els professionals adherits, amb el benentès, emperò, que mentre continuïn existint les classes socials, han d'ésser sindicats de classe, si més no amb una àmplia visió de superació empírica de tots els conflictes que es puguin plantejar, portant-los intel·ligentment davant la Justícia Econòmica corresponent i encarregant-se eficaçment de la defensa o acusació privada.

Qualsevol sindicat està subjecte a l'estatut d'institucions liberals en quant a finançament, sistema electoral i organitzatiu. Així, doncs, cap sindicat podrà cobrar quota. Qualsevol deixa que se li faci haurà de ser per motius justificats i, en cas de ser admesa per la Justícia

Sindical corresponent, serà administrada per la Caixa de Segrest i Consignacions, per a usdefruit exclusiu dels membres del Sindicat en àrees d'elevació de llurs nivells de cultura general, en particular en la formació per a una autogestió progressiva de les empreses per llur total personal respectiu.

1987. Primera edició.

Caixes Generals, Especialitzades i Locals de Dipòsits, Consignacions i Segrests, d'estatut liberal

Per a la protecció general de tots els agents de mercat, així com per facilitar el passatge de professionals, institucions i associacions utilitaris a l'estatut liberal, seran creades les Caixes de Dipòsits, Consignacions i Segrests generals i especialitzades corresponents als diversos nivells territorials.

Tothom serà lliure d'encarregar a aquestes Caixes de l'administració i seguiment del seu patrimoni utilitari, ja que, aquestes seran l'administrador constitucional del patrimoni mercantil de qualsevol institució, associació o professional utilitaris que manifestin la seva voluntat de deixar el seu estatut utilitari per acollir-se a l'estatut liberal. Aquest serà el cas dels candidats a qualsevol elecció, dels elegits, dels ex-directius de tot tipus d'institucions i associacions d'estatut liberal que volen conservar aquest estatut o que volen retornar al seu estatut utilitari primitiu (després del temps prouencial exigít en cada cas per llur responsabilitat liberal exercida).

Aquestes Caixes en llur progressiva normal implantació territorial i sectorial aniran creant seccions especialitzades per a la protecció comunitària de les empreses en dificultats.

Institucions d'estil aproximat al que es proposa, amb més o menys variables, funcionen en molts Estats contemporanis. Podem citar, per exemple, la "Caisse de Dépôts et Consignations" a França i els "advocats especialitzats" en afers semblants a Anglaterra, amb resultats prou interessants per tothom des de fa molt temps.

Com a institucions liberals, el personal i l'organització de les Caixes de DCS dependrà del finançament comunitari.

Protecció específica de l'empresa utilitària

Per tal que el mercat sigui llibertari necessita d'unes regles de joc clar i responsable. Partint de la reforma monetària proposada, les regles de joc han d'incloure una protecció dels agents que participen en el mercat, sigui com productors, sigui com consumidors.

Les mesures de protecció legal mínima dels agents privats de producció posen les bases per que afrontem les mesures específiques de foment i protecció de cada un dels factors actius de producció. Començarem per l'empresa, en tant que en ella conflueixen els altres tres agents de producció: el treball, l'invent i el capital.

El conjunt de mesures específiques de foment i protecció de l'empresa són una invitació a que les empreses s'ocupin només de la seva vocació i professió: la producció lliure, amb beneficis màxims, de les seves mercaderies concretes demanades pel mercat llibertari. En definitiva es tracta d'afavorir la producció lliure de lliures valors precio-mercantils i la generació lliure de lliures valors salario-mercantils. (Valors precio-mercantils: mercaderies realment intercanviades o intercanviables a més o menys curt o llarg termini: objectes inerts, sers servils i serveis utilitaris)

Algunes d'aquestes mesures, malgrat apareixen exposades en relació amb d'altres temes, aquí seran citades en funció de l'empresa.

Index

L'empresa coordinadora dels agents privats de producció

Mesures per a una bona gestió empresarial a través de l'omnicomptabilitat general:

- Cobrament immediat assegurat
- Descompte per pagament a termini a càrrec del client
- Comptabilitat exacta i gratuïta per a tothom
- Total informació comptable analítica-estadística del mercat i la societat
- Supressió total de controls i inspeccions burocràtiques
- Gerència lliure i responsable
- Protecció de les empreses amb dificultats

Mesures contra la descapitalització de les empreses:

- Supressió de les qüotes de la Seguretat Social
- Dràstica simplificació fiscal: impost únic de solidaritat social
- Descobert automàtic en els comptes corrents a la vista
- Prèstec bancari, crèdit comunitari a la inversió i finances al consum
- Congelació parcial i selectiva dels saldos dels cc/cc a la vista per a lliure inversió en sectors productius deficitaris.

Mesures d'autoresponsabilització de les empreses i contra la competència deslleial:

- Lliures contractació i descontractació de personal (contractes privats segons dret civil)
- Salaries
- Primes a la producció
- Aranzel de mercaderies legals
- Preus mínims de cost i venda
- Saldos en sectors mercantils productius "saturats"
- Publicitat per gremi: prohibició del publicisme per empresa

Mesures per a una empresa llibertària autogestionària i ecològica:

- Reducció de l'horari de treball
- Promoció de l'autogestió
- Protecció ecològica
- Promoció de l'artesanía
- Municipalització del sòl

Mesures per a una empresa oberta al comerç exterior equilibrat:

- Drets de duana equilibradors
- Drets de duana anti-dumping

L'empresa coordinadora dels agents privats de producció

L'empresa avui està fraccionada. En ella conflueixen interessos contradictoris generadors de conflictes, per als quals no es disposa d'unes regles de joc prou clares per a la seva solució. Si l'empresa acumula en el seu si diverses forces productives i les coordina per a obtenir béns utilitaris, també acumula, emperò, nombrosos problemes derivats, no sols de la conjunyació de les diverses forces productives, sinó de les contradictòries funcions socials, mercantils i polítiques que en la confusió actual hom li adjudica.

Així, l'empresa utilitària no pot continuar essent considerada com un "centre de beneficiència" que la fa esdevenir radicalment ineficac tant des del punt de vista de mercat (egoista) com de societat (altruista).

La funció de l'empresa és de fer cooperar egoísticament, el capital, el treball i l'invent en una mateixa direcció productiva de béns útils a les persones. Aquesta és la funció de l'empresari i no tothom serveix per, ni vol, exercir-la.

Quan els estatismes gegantins i ineficaços, emparats en prejudicis ideològics anti-empresarials permeten organitzar xarxes monstruoses de beneficiència empresarial, aconsegueixen descapitalitzar les petites i mitjanes empreses eficients. Exemples no falten:

- Monopolis estatistes, edificats per eixugar deutes privats, que fan una competència deslleial, quan no les anulen totalment, a les empreses privades, sobre la base d'inversions tan enormes com inútils i de pèrdues indefinidament camuflades en els pressupostos oficials; el resultat és una progressiva ruïna del mercat.
- Economats d'empresa o d'estaments socials. Els primers augmenten les despeses fixes de cada empresa i els segons, amb més o menys dissimulació, van a càrrec de l'Estat.
- Seguretat Social, sobre la base de mutualitat o capitalització, principis motors d'empreses privades d'assegurances, però radicalment contraproductes per a dur a terme una política de solidaritat social i de pràctica del principi de subsidiaritat.
- Increment constant de càrregues fiscals per a fer front a despeses públiques sempre desproporcionades en relació als serveis públics prestats a la població.

...

Per tal que l'empresa pugui ésser lliure de tots els entrebancs actuals, amb total permissivitat de tot el que no sigui anti-legal, segons lleis molt clares, precises i poc nombroses sobre el mercat, cal un conjunt de mesures de protecció i foment de l'empresa. La viabilitat d'aquestes mesures sorgeix d'una clara voluntat política d'afavorir l'empresa privada, i es fonamenta en la possibilitat instrumental legal de que tot moviment de diner del client al proveïdor sigui exactament paral·lel i equivalent al valor de canvi utilitari monetari de les concretes mercaderies venudes pel proveïdor al client.

Les mercaderies són béns utilitaris que s'intercanvien. Les mercaderies prenen el nom de valors mercantils quan s'intercanvien gràcies a l'instrument monetari. Així, doncs, en l'actualitat d'un mercat amb moneda, pràcticament mundial, podem dir que cada empresa no produeix altra cosa que valors precio-mercantils (mercaderies-preu) i només paga valors salario-mercantils (mercaderies-salaris) a llurs col·laboradors (treballadors competents, directius eficaços, capitalitzadors inversors i inventors pràctics).

Aquestes consideracions permeten afrontar el mercat monetari amb un sistema de comptabilitat centralitzada, analítica, estadística i personalitzada. Aquesta comptabilitat es fonamenta en que les mercaderies productores o produïdes són comptabilitzables perquè es tradueixen en les factures-xec elementals com a valors-preus o valors-salaris, a més d'explicitar les característiques específiques de cada mercaderia intercanviada.

Comptablement parlant, l'empresa és considerada simplement com una unitat de producció de valors precio-mercantils i d'utilització de valors salario-mercantils. Cada persona de l'empresa que fa la funció de treballador, d'inversor o d'inventor, participa també de la condició d'empresari en la mesura en què assumeix la responsabilitat conjunta de la unitat de producció que és l'empresa. Cal cercar, doncs, que l'empresa sigui una col·lectivitat de persones constituïda per a produir mercaderies (valors precio-mercantils) i pugui arribar a esdevenir una comunitat de tots els agents personals de producció que hi col·laboren, és a dir, cal arribar a una real i eficaç autogestió de cada empresa.

Aquest procés d'autogestió no és però sempre fàcil: cal un aprenentatge, vitalment necessari, que no es realitza directament per simples "decrets-lléi". Això no obsta perquè, indirectament, les lleis mínimes de protecció a l'empresa i de promoció de l'autogestió ajudin a crear un marc favorable a aquest procés voluntari privat.

Els problemes interns de les empreses són en gran part deguts a una visió i una pràctica classista cada dia més tècnicament i socialment desfasades i absurdes.

Però, l'empresa també afronta altres problemes que són fruit de:

- la confusió mercantil (falta d'informació exacta, exhaustiva i al

seu abast; corrupció; competència deslleial -dumping, publicisme...-; interessos bancaris desorbitats; dificultats per aconseguir crèdits; pressió dels oligopolis i monopolis...)

- la mala gestió política i social (pressió fiscal i penalitzacions descoratjadores; crisi d'inflació i/o deflació monetàries; càrregues desorbitants de la Seguretat Social; barreres aduaneres absurdes; politització sindicalista; dependència de regalies...).

La mateixa empresa també genera, però, problemes socials (contaminació publicista, consumista i dels ecosistemes naturals; mercantilisme sense qualitat; pressions polítiques empresarials...).

Afrontar una transformació de l'empresa, cara a una autogestió eficaç, demana, primer que tot, establir unes regles de joc net que facilitin la resolució dels conflictes que l'empresa té en el seu interior, suporta de l'exterior o ella mateixa crea en la societat.

MESURES PER UNA BONA GESTIÓ EMPRESARIAL AMB L'OMNICOPTABILITAT

Cobrament immediat assegurat

El cobrament de cada una de les factures de cada empresa queda automàticament assegurat i esdevé pràcticament immediat. Aixó és possible gràcies a que s'unifica en un sol document la factura i el xec. Es contemplen tres casos de factures-xec:

1. Factures-xec inter-empresarials i inter-bancàries

El client està obligat per llei a retornar abans de 8 dies hàbils, des de la seva recepció, la factura rebuda del seu proveïdor, amb la seva firma de conformitat i totes les altres indicacions que converteixen la factura, en factura-xec. El beneficiari-proveïdor, en entregar aquest document al seu Banc, cobra automàticament en el seu compte corrent l'import consignat en la factura-xec.

Si la factura no és, totalment o parcialment, correcta, el client la retorna sota forma de factura-xec al seu proveïdor dintre els 8 dies legals, adjuntant una "nota-factura de càrrec" pagadera al client: si no hi ha acord, el litigi és portat, en primera instància, davant el Tribunal d'Arbitratge; aquest, després d'escoltar les dues parts tindrà 8 dies per a dictar el "laude". Aquest mateix plaç serà el que disposaran les dues parts per a ultimar, d'acord amb el laude, la correcta fi de llur litigi intercomptable.

El retard superior als 8 dies legals, en qualsevol de les tres eventualitats anteriors, comportarà automàticament unes multes al deutor proporcionals als dies de retard i a la quantitat de la factura-xec. Per exemple:

25%	"	"	15 dies	"	30 dies
50%	"	"	30 dies	"	60 dies
100%	"	"	60 dies		

Aquestes multes seran a favor del Tresor Comunitari.

El client, dins els 8 dies hàbils de conformar la factura, té el dret de consignar en el seu xec-factura, el termini legal en el que vol que sigui pagat pel seu Banc: en aquest cas el descompte bancari serà, sempre i arreu, a càrrec del client.

Si el client no té fons o cabal suficient en el seu compte corrent en el banc de Negocis en el qual està domiciliat el xec, aquest és instantàniament pagat per la Caixa de Garantia Interbancària, únic actor en Justícia Econòmica especialitzada encarregada de dictar sentència i multa contra el defallent dintre dels 8 dies de la defallença.

Si la solució anterior no és possible per incapacitat de l'empresa defallent de fer front als seus compromisos, aquesta empresa passarà instantàniament a la Caixa de Dipòsits, Consignacions i Segrests (sectorial i territorial corresponent), la qual actuarà d'acord amb el Jutge de l'instància anterior.

En les ocasions en què l'impost de solidaritat social aferent a cada factura-xec estigui vigent, sempre serà pagat pel client.

Resumint: és evident que totes aquestes actuacions solament seran necessàries quan, pel motiu que sigui, el descobert automàtic del 25% del saldo promig de cada compte corrent, que els Bancs oferiran segons llei, no permeti a una qualsevol empresa de fer front als seus deutes. Amb aquest sistema, descrit fins aquí, es resol el greu problema dels impagats i s'acaba amb el perillós joc de les rodes de lletres i talons.

2. Factures-xec entre cada empresari utilitari i els seus col.laboradors (treballadors, inversors, inventors, staff empresarial).

Les notes de salari entregades a cada col.laborador seran resumides en una sola nòmina per empresa (factura-xec salarial), enviada a la Confederació General de Bancs i Caixes per a llur repartició telemàtica als comptes corrents d'estalvi de producció dels interessats.

L'impost de solidaritat social serà evidentment suportat per l'empresa compradora de treball, de capitals obligacionistes, d'invents (adquirits o per regalies periòdiques), d'esperit d'empresa del "staff" (limitat, o globalment autogestionat per tot el personal en diferents funcions decidides comunitàriament a l'interior de l'empresa).

L'impost per capital participatiu en l'empresa, en forma d'accions i l'impost sobre dividends serà pagat pel comprador de la part de propietat que representa cada acció adquirida.

3. Factures-xec de consum

El client consumidor, en rebre les mercaderies de consum que compra, accepta (manualment o electrònicament) al mateix temps, la factura-xec de consum corresponent. El client pot precisar si vol el pagament immediat o a termini. En el segon cas, ell es fa càrrec del descompte bancari corresponent. Si el client accepta el pagament immediat li és carregat sobre el seu compte corrent d'estalvi de consum indiferentment solvent-privat (per ser professional utilitari) o/i solvent-comunitari (per qualsevol estatut financer del que en sigui beneficiari -general, liberal...-)

Si el client consumidor reb la factura per correu, l'ha de retornar

també com a xec firmat amb totes les precisions abans de 8 dies hàbils (s'aplica el mateix sistema vist en parlar de les factures-xec interempresarials).

La disciplina de mercat, sancionada per la Justícia Econòmica especialitzada disposa, en el cas del consum, amb un avantatge organitzatiu per assegurar el cobrament de les factures-xec: tant el compte corrent d'estalvi de producció multiassalariada (en un Banc de Negocis) o de producció uniassalariada (en una Caixa d'Estalvis) com el compte corrent d'estalvi de consum -d'origen privat o/i comunitari- (en una Caixa d'Estalvis), només serà un de sol, en un sol establiment comptable, per a cada persona. Això ofereix la seguretat d'ingressos periòdics d'origen:

- privat-solvent (uni-assalariat)
- de producció a consum per manament del jutge (multiassalariat amb compte corrent d'estalvi de producció)
- financer-comunitari (tothom, en tant que beneficiari de l'estatut general, compatible amb l'estatut utilitari, liberal o mixt).

El client consumidor, en cas de no disposar de fons per a fer front als seus deutes, els pot fer efectius, per ordre judicial, abonant un tant per cent periòdic sobre les seves entrades fixes, d'origen privat o/i d'origen comunitari.

En cas de vigència de l'impost de solidaritat social, aquest serà, també, en tots els casos a càrrec del client consumidor.

L'avantatge general, també encara més evident, és que la factura-xec, així legislada, suprimeix automàticament tota inflació-deflació monetària elemental, ja que la quantitat monetària pagada per cada xec elemental és exactament equivalent a la quantitat precio-mercantil o salario-mercantil consignada en la factura elemental segons lliure preu o salari unitari contractat.

Si no hi ha, ni hi pot haver, amb aquest sistema de factura-xec, cap inflació ni deflació monetària elemental, és evident que no hi pot haver tampoc cap inflació ni deflació monetària en el lliure mercat conjunt de tots els lliures canvis monetaris elementals ni en cap mercat especialitzat o territorial subconjunt.

Aquesta radical supressió instrumental de tota inflació-deflació en el mercat representa la més forta base protectora de l'empresa i de tots els seus col·laboradors i suprimeix molts dels problemes que els aclaparen actualment.

Els consumidors surten clarament afavorits pel fet que queda

clarament deslligats, d'un costat, la inflació-deflació monetària i de l'altre, els valors mercantils. La lliure puja o baixa dels valors mercantils (preus, salaris) no eis afecta a condició de no traspasar el preu de cost mínim tecnològicament possible ni el preu de venda mínim econòmicament necessari. El complement salarial-comunitari de solidaritat social, que compensa aquestes altes i baixes dels valors mercantils no depen gens d'aquests últims -variables en funció de les circumstàncies del mercat- sinó que depen exclusivament dels excedents de producció, la variabilitat dels quals és funció exclusiva de la dinàmica real del mercat.

1987. Primera edició.

MESURES PER A UNA BONA GESTIÓ EMPRESARIAL AMB L'OMNICOPTABILITAT

Descompte per pagament a termini a càrrec del client

Quan un client vulgui pagar a termini una factura qualsevol, el descompte bancari corresponent serà al seu càrrec. Aquesta pràctica permet diferenciar el que és el preu real i normal de qualsevol mercaderia, sense haver de fer descomptes estranys quan el pagament és al comptat. El pagament solvent immediat de les seves compres és una qüestió del client, d'acord amb el seu Banc de Negocis o Caixa d'Estalvis. El proveïdor només s'ha de preocupar de vendre i de cobrar immediatament perquè la seva empresa pugui funcionar clarament.

1987. Primera edició.

M...

Comptabilitat exacta i gratuïta per a tothom

La comptabilitat exacta de cada empresa utilitària, de cada professional utilitari, de cada consumidor, de cada professional, institució o associació liberal, serà fornida, gratuïtament, pel Servei Comptable Comunitari-Judicial, ja que la Justícia és l'única entitat que archiva i protegeix constitucionalment la totalitat d'informació de les factures-xec i, per tant, l'única que pot oferir aquest servei sota secret professional garantit per la identificació personalitzada dels qui l'executen. (L'automaticitat d'un servei comptable d'aquest tipus -que solament s'ofereix electrònicament al beneficiari ben identificat o que és enviat per correu en sobre precintat directament des de l'ordinador- evita la intrusió de qualsevol persona).

Per a qualsevol compte-correntista la supressió de les enutjoses i cares despeses de comptabilitat signifiquen un alleujament de costos d'un abast insospitat. En no haver-hi la més mínima penalització fiscal o aduanera per les transaccions concretes a la qual evadir-se, ningú, a començar per les empreses, no s'haurà d'embolicar a mantenir dobles o múltiples comptabilitats, més o menys falsejades. Un sistema general comptable tan clar, beneficia a cada compte-correntista, sigui quina sigui la seva personalitat individual o col·lectiva, (amb la informació comptable personal) i beneficia també al conjunt del mercat i de la societat (amb la informació exclusivament analítica-estadística general que l'Estat i la Justícia, concurrentment, poden donar a tothom quasi immediatament després dels fets mercantils documentats).

1987. Primera edició.

M...

Total informació comptable del mercat i la societat

El tractament conjunt de totes les factures-xec en cada període considerat (exercici comptable anual, semestral, trimestral, mensual, quinzenal, setmanal, diari, horari...) permetrà oferir una completa i exhaustiva informació comptable, exclusivament analítica-estadística, sense referències personals. Aquesta informació comptable general, sectorial i territorial, facilitarà elements a cada consumidor, cada professional utilitari o liberal, cada empresa, gremi, sindicat o col·legi professional, institució o associació liberal... per tal que actui i organitzi la seva activitat pròpia amb coneixement de causa i d'efecte.

Aquest Servei Comptable Comunitari General facilitarà aquesta informació gratuïtament i en diferents nivells de complexitat per a fer-la comprensible a tots els sectors socials.

Si la comptabilitat pròpia, fornida gratuïtament a cada empresa per la Justícia, sota secret professional, obre a l'actuació productiva i comercial enormes possibilitats, aquestes es veuen multiplicades per una informació comptable mercantil, analítica-estadística, general i detallada, també gratuïta, fornida, concurrentment per l'Estat i la Justícia. La concurrència dels Serveis Comptable Comunitaris d'aquestes dues entitats és per assegurar la màxima exactitud de les informacions ofertes a la societat, evitant manipulacions o ocultacions.

Gran part de les crisis i malbarataments dels mercats actuals són fruit de la quasi total desinformació mercantil que tots els ciutadans i entitats, en particular les empreses, pateixen. Amb una informació completa i exacta, les previsions de futur poden ser continuament contrastades amb les dades actualitzades; es poden emprendre nombrosos estudis de mercat fins ara realitzats dins un marc especulatiu i parcial per estar basats en estadístiques aproximatives, necessàriament fictícies i inexactes.

La socialització de la informació comptable, analítica-estadística, obre, en definitiva, la possibilitat de superar ensems la "planificació estatista centralitzada" i "el malbaratament mercantilista privat", i facilita la pràctica lliure, però ben fonamentada, dels múltiples agents del mercat, que, ben informats, poden actuar més intel·ligentment i eficaçment, aprofitant òptimament els recursos productius, inversius i consumptius. Aquesta socialització de la informació comptable és també una eina per a impedir els monopolis informatius en mans de grups de pressió que actuen, així, amb avantatge sobre la resta del mercat.

1987. Primera edició.

M...

Supressió total de controls i inspeccions estatistes-burocràtics

Les inspeccions i els controls realitzats per funcionaris i entitats de l'Estat són, per definició, alièns a l'empresa. Aquests funcionaris, allunyats, no solament de la producció, sinó del coneixement específic de l'especialitat productiva que inspeccionen, aterroritzen les empreses i no afavoreixen una autoresponsabilització social, productiva i ecològica.

Per ajudar aquesta autoresponsabilització hi ha, bàsicament, dos instruments. El primer, és el mateix sistema monetari omni-informatiu que permet, fàcilment, descobrir anomalies en qualsevol procés productiu (productes il·legals o peril·losos que l'empresa empra; adquisició o no de sistemes anti-contaminants; frauds de qualitat en relació als percentatges de determinats components adquirits per l'empresa...). El segon instrument, depen de l'organització gremial. El gremi, format per tota la competència del sector, ha de vetllar eficaçment pel compliment de les lleis mínimes de preus, saldos, publicitat i mitjà ambient. L'avantatge de que aquesta funció la realitzi el Gremi és que el seu personal, si bé independent per estar acollit a l'estatut liberal, prové de la realitat productiva especialitzada del sector gremial, cosa que li permet actuar més intel·ligentment, tant en la comprensió de certs problemes, com en la denúncia de certs trucs. Quan per negligència o per impossibilitat gremial, certs problemes no es resolguin, qualsevol persona podrà denunciar irregularitats a la Justícia especialitzada per a clarificar situacions fosques o per a sancionar, qualsevol pràctica il·legal o enginy fraudulent inventat.

Tots els ciutadans i entitats - a començar pels sindicats i organitzacions de consumidors...- poden, evidentment, controlar, com a mínim, el mercat de consum i, a partir d'ell, tot el cicle de la producció, comprés el comerç exterior.

Així, el control en tots els aspectes que calgui, depen, en el sistema proposat:

- del propi personal assalariat-col·laborador de cada empresa, assegurat comunitàriament contra represàlies empresarials per denúncies fonamentades del procés productiu.
- del sub-Gremi i Gremi en el que l'empresa estigui inscrita.
- dels sindicats lliures
- dels clients i llurs organitzacions de defensa de tot tipus.
- dels professionals, institucions i associacions liberals

- de les sentències sorgides de cada procés instruit i jutjat, iniciat per qualsevol litigi presentat, formant jurisprudència especialitzada.

1987. Primera edició.

M...

Gerència lliure i responsable

El conjunt de mesures presentades afavoreixen una millor gerència lliure i responsable. L'immobilisme legalista i costurer al que sovint està sotmesa la gerència, en els diferents graus, de qualsevol empresa, és fruit de la llarga i acumulada desconfiança que un sistema monetari anònim i desinformatiu ha creat. Les estafes, les malversacions, les falsificacions de documents, les irresponsabilitats fraudulentament... han creat aquest clima nefast per a un bon funcionament de l'empresa. Amb el sistema informatiu i personalitzador es permet una total llibertat d'actuació avalada per una documentació exhaustiva dels actes d'aquesta total llibertat personal. La centralització comptable general permet una descentralització d'iniciatives i de decisions molt àmplia, sense controls interns ni vigilàncies absurdes. Qualsevol acció realitzada, ben lluny dels centres de gestió, en general i de les empreses, en particular, pot ser coneguda instantàniament per les instàncies de coordinació i, per tant, en cas de disconformitat, hom pot demanar una resposta de l'agent de tal acció. La disciplina esdevé autodisciplina i perd totes les mesures proteccionistes i penalitzadores desfasades i anti-humanes.

Cal tenir en compte que la mateixa llibertat personal d'acció responsable serà donada, pel sistema general d'omni-comptabilitat informativa, al cap de compres de qualsevol institució o associació liberal. Quedarà lliure de totes les complicacions legalistes-detallistes actuals que dificulten la seva gestió (subhastes, concursos, presupostos burocràtics...).

1987. Primera edició.

M...

Protecció de les empreses amb dificultats

Les Seccions de Suport Empressarial (SSE) corresponents a cada especialització gremial i subgremial de la Caixa General de Consigancions, Dipòsits i Segrests, tenen la funció d'aconsellar i ajudar les empreses amb dificultats (les que no obtinguin un benefici legal mínim -per exemple, el 25%- de la seva facturació) cara a trobar una solució racional.

La vida de qualsevol empresa, àdhuc en un mercat telemàtic completament lliure, pot sofrir alts i baixos degut a nombroses causes. Quan es doni una situació anormal en la que la marxa de l'empresa escapi als seus empresaris, la societat ha d'oferir els serveis d'una institució liberal que estudiï a fons el problema plantejat i en busqui la solució, segons els procediments que l'experiència anirà millorant. Després de l'estudi corresponent, aquestes Seccions amb personal liberal, però amb experiència dins el sector, intentaran salvar l'empresa i el seu equip humà de tant alt valor social, tècnic i mercantil. La salvació de l'empresa ha d'ésser tecnològicament possible, ja sigui per millorament forístic, ja sigui per reconversió racional. En cas que no siguin possibles aquestes solucions, caldrà procedir a la liquidació de l'empresa, amb el mínim de danys per al mercat en què aquesta empresa està adscrita.

Quan una empresa hagi estat degudament millorada o reconvertida per la SSE corresponent, la seva adjudicació als antics empresaris, o a un de nou, serà una qüestió contradictòria a resoldre documentàriament per la Justícia Especialitzada adscrita al Gremi.

L'organització d'aquestes Seccions de Suport Empresarial estarà fonamentada en el saber de professionals del Gremi interessat, "liberalitzats" a tal efecte. Llur personal serà reclutat provinent dels sectors productius corresponents, però quedarà acollit a l'Estatut Liberal. L'eficàcia i independència d'aquestes organitzacions liberals d'indole tecnològica al servei del mercat dependrà de la capacitat de triar i formar professionals competents que es transformin en uns "executius" acumuladors de l'experiència fornida en la resolució de cada cas.

Les empreses en perill podran demanar voluntàriament la intervenció d'aquestes SSE corresponents al seu territori i ram. Aquestes SEE intervindran automàticament per amenaça de fallida, suspensió de pagament o dificultats denunciades pels col.laboradors de l'empresa.

1987. Primera edició.

MESURES CONTRA LA DESCAPITALITZACIÓ DE LES EMPRESES

Supressió de quotes de la seguretat social

La supressió de quotes de la seguretat social a càrrec de les empreses (i també dels treballadors) permet aquestes dedicar-se a la seva funció productiva sense haver de fer-se responsables de funcions que no els hi pertoca en una societat que estableix una estratègia de solidaritat social basada en la riquesa generada en el conjunt del mercat.

Els principis de "capitalització" i de "mutualitat" -tan diferents del principi de "solidaritat social"- són d'indole utilitària-privada i mai no han reeixit al servei d'una progressiva comunitarització de qualsevol societat geopolítica. Malgrat ésser principis diferents s'han de respectar tots, però, dins el seu àmbit: totes les empreses d'assegurances per cotitzacions de capitalització o mutualitat privada seran enterament lliures en el mercat, així com els seus possibles clients. La llibertat de contractar privadament assegurances de capitalització o mutualitat del tipus que siguin, es regirà únicament per la disciplina general del mercat i l'especialitzada del gremi corresponent.

La solidaritat social s'ha de guiar per la igualtat jurídica entre totes les persones. Això solament és possible si s'asseguren les prestacions comunitàries d'assistència mèdica, jubilacions, invalideses.... amb salaris i assignacions de solidaritat social tant als professionals que les ofereixen gratuïtament, com als usuaris que les necessiten per viure dignament. La "Seguretat Social" estatista i burocràtica imposa una parafiscalitat caríssima, que descapitalitza les empreses i és carregosa per l'assalariat en relació a la qualitat del servei. Cal, simplement, substituir-la per uns serveis liberals lliurement exercits i gratuïts per al lliure usuari.

1987. Primera edició.

MESURES CONTRA LA DESCAPITALITZACIÓ DE LES EMPRESES

Dràstica simplificació fiscal: impost únic de solidaritat social

L'impost únic de solidaritat social és un recurs a utilitzar, al principi, per prudència política, o, més tard, per necessitat de mantenir o augmentar la massa monetària comunitària. Aquest únic impost suprimeix totes les altres formes impositives (taxes, arbitris, declaracions, drets... tan locals, com autonòmics o estatals). L'automaticitat del cobrament, degut a ser del tipus ITE sobre el motant de cada factura-xec, impedeix tota discussió entre l'"ens recaptador" i contribuent, evitant, així, els litigis i els costos que genera qualsevol altre tipus d'impost no automàtic que ha d'ésser recaptat i inspeccionat per nombrosos funcionaris. L'impost únic permet, en definitiva, alleugerir el contribuent de les farragoses declaracions i simplificar al màxim els complicadíssims, ineficaces i ruïnosa sistemes fiscals actuals.

Un altre avantatge és que, en saber per anticipat el seu percentatge, les empreses poden carregar-lo fàcilment sobre el preu de cost, de manera que qui s'en fa càrrec és, en darrer terme, el consumidor, el client del final de la cadena. S'acaba amb els impostos penalitzadors de la producció i de la propietat que fan que el diner s'amaqui, fuqi i resti improductiu.

Com que l'economia de mercat permet d'assegurar, sobre la base dels excedents de consum, uns salaris financers equitatius a tothom que hi tingui dret segons l'Estatut financer corresponent, el polític no s'ha de preocupar de gravar els qui més tenen, ja que pagarà més qui més consumeixi.

MESURES CONTRA LA DESCAPITALITZACIÓ DE LES EMPRESES

Descobert automàtic en els comptes corrents a la vista

Constitucionalment s'establirà un descobert automàtic en els comptes corrents a la vista que variarà conjecturalment quant al tant per cent (per exemple, el 25% del saldo promig de cada exercici). Aquest descobert que afavorirà tothom, també ho farà a les empreses, en crear un coixí important per a fer front a imprevistos i a determinades circumstàncies lúcidament previstes.

L'amortització d'aquest descobert, segons llei, es farà a l'interès comunitari (per exemple, 6%) vigent en cada moment. Qualsevol altre acord amb qualsevol banc serà lliure mentre es compleixi la llei mínima de l'interès comunitari. És contraproduent i absurd complicar la vida de l'empresa per qüestions secundàries i circumstancials de diner.

En el sistema de factura-xec i d'omnicomptabilitat general els "nombres vermells" privadament contractats entre cada empresa i cada Banc de Negocis (concessió privada de préstecs bancaris i concessió de crèdits comunitaris a l'inversió empresarial per cada banc responsable; descobert automàtic, etc...) seran la font més rendible dels Bancs de Negocis i una de les vies més àgils d'un creixement continu de l'enter cicle de la producció i per tant, de tots els seus subcicles (a l'engròs, inversiu, al detall; i, comerç exterior).

En el cas d'empreses deficitàries per qualsevol raó de mercat, la protecció comunitària que es donarà a aquestes empreses a través de les Seccions de Suport Empresarial (vegeu Protecció de les empreses amb dificultats) empararà també els Bancs, dintre del possible i a més o menys llarg termini, contra les desnonestedats que avui dia es creen en aquests casos.

MESURES CONTRA LA DESCAPITALITZACIÓ DE LES EMPRESES

Préstec bancari, crèdit comunitari a la inversió i finances al consum

El préstec bancari, el crèdit comunitari a la inversió i les finances al consum (individual, liberal...) són tres vies diferenciades d'ajuda a la producció que cal distingir molt bé. En els apartats corresponents s'estudien a fons. Ara els abordem, resumint-los, en relació als avantatges per a les empreses.

Préstec bancari.

El préstec bancari es fonamenta en l'existència real i concreta de capitals privats-solvents per part del Banc concessor del préstec. Aquests capitals poden ser del propi Banc o estalvis dipositats a termini i cedits contractualment pel client al seu banc a fi de capitalització, contra un interès pactat. Aquesta és la funció pròpia i fonamental dels Bancs de Negocis. El préstec bancari serà, doncs, la via normal d'aconseguir diners-capital per a les empreses, com ho és actualment, basat en una garantia superior a la suma prestada i amb clàusula de devolució del capital prestat a data fixa.

Crèdit comunitari a l'inversió

El crèdit, en canvi es fonamenta en la necessitat d'inventar capitals d'inversió segons la capacitat d'excèdents de producció inversiva estadísticament comoropats. El coixí abstracte monetari d'aquesta invenció està format pels saldos positius dels comptes corrents a la vista. Aquesta invenció de diners complementari-creditici permet, així, "creditar" amb solvència comunitària-productiva.

Avui en dia, aquesta invenció de diners és deliberadament confosa amb els préstecs bancaris basats en capitals reals privats. Aquesta confusió beneficia als Bancs i organismes similars que simulen concedir indistintament "préstecs i crèdits". Si proposem la socialització de la invenció de diners no nequem, però, que la gestió del crèdit la porti el mateix Banc que l'adjudica sota la seva responsabilitat i cobrant igualment l'interès normal bancari a partir d'un període inicial de 3 anys, període considerat necessari, llevat d'excepcions a solventar per la Justícia.

Els Bancs doncs, són els responsables del bon fi de la "creença" en la capacitat tècnica de l'empresari al qual es concedeix el crèdit comunitari per a produir les mercaderies corresponents. I això, perquè el

banc és el més proper a cada inversió creditada per la comunitat, per a jutjar-ne la rendabilitat monetària comptable. Les condicions de concessió del crèdit comunitari són, a diferència de les del préstec, les següents:

1a. En funció exclusiva dels excedents de producció inversiva estadísticament comprovats (màquines, eines, instal·lacions...).

2a. Segons la capacitat tècnica de l'empresa productora peticionària o del candidat a empresari. Aquesta capacitat tècnica, a judici del Banc creditor, es decidirà després de l'estudi tècnic de les inversions projectades en relació al sector del mercat afectat. No són, per tant, necessaris cap garantia o avall.

3a. La concessió comporta l'obertura d'un compte corrent especial de crèdit.

4a. La concessió implica el nomenament, per part del Banc creditor, d'un cògerent en l'empresa creditada, responsable davant del banc de la utilització eficaç del crèdit concedit.

5a. El crèdit està lliure d'interessos durant el temps de muntatge i posta en marxa de la nova empresa o de les noves instal·lacions productores. Generalment aquest període pot ser de tres anys, podent ser augmentat o disminuït en cada cas pel banc a reserva del que dictaminï davant d'un litigi el Tribunal Econòmic corresponent.

6a. A la fi d'aquest període, l'empresa creditada s'obliga a pagar al banc creditor un interès doble del lliure interès bancari. La meitat d'aquest interès doble paga els serveis del banc creditor encarregat, sota la seva exclusiva responsabilitat, per la societat geopolítica de la concessió d'aquests crèdits. L'altra meitat de l'interès permet, a la societat geopolítica, de disposar d'un capital comunitari per a fer front a possibles necessitats per a la bona marxa i plena garantia del sistema dinerari. Cobert això, aquest capital comunitari pot ser dedicat a determinades estratègies, especialment en el camp de la comunitarització de béns utilitaris, fins ara de propietat privada i que es volen convertir en béns comunitaris per a tots els habitants del país (com és, per exemple, el cas de la municipalització del sòl).

7a. Mentre el creditat pagui aquest interès doble i accepti, sense litigi, la cogerència bancària, no té cap data fixada per retornar el capital creditat que li ha estat concedit. El reemborsament al banc del crèdit concedit resta a iniciativa i exclusiva conveniència de l'empresari: la devolució del crèdit deslliura l'empresa de l'interès doble i de la cogerència bancària.

8a. La distribució del crèdit comunitari es farà segons llistes correlatives, tot seguint l'ordre de petició a la Confederació

Interbancària General, a través del Banc de Negocis escollit pel peticionari. Aquestes llistes seran ateses tot parant compte en línies preferencials decisions políticament que rebran fraccions diferents de la massa creditícia comunitària total.

Aquestes línies preferencials poden, per exemple, ser aplicades a les empreses en funció:

- dels excedents reals de mercaderies inversives generals o sectorials
- del grau d'autogestió empresarial interna
- de l'aplicació de sistemes productius no contaminants, tecnologies toves, mercaderies energèticament positives...
- del volum de personal per torn (afavorint les empreses de talla òptima tant en la participació del personal com en l'especialització productiva....)
- de l'horari de treball (per exemple, sistema de torns els 365 dies a l'any i 24 hores per dia, amb 20 hores a la setmana per treballador... cara a amortitzar i aprofitar millor i ràpidament les inversions augmentant la productivitat (i la foristivitat) i afavorint la reducció d'hores de treball).
- de la qualitat de les mercaderies (per exemple, empreses artesanals, empreses especialitzades en productes considerats d'utilitat pública i sotmeses a rigorosos controls que n'assegurin la qualitat.....)

El crèdit comunitari serà concedit tant a les empreses compradores d'inversions internes com d'inversions externes (comerg exterior) segons possibilitats comunitàries reals en cada camp.

Com es pot comprendre, el sistema de crèdits afavoreix la innovació tecnològica i productiva, posa capitals comunitaris a disposició no de qui ja té garanties suficients, sinó en funció de noves idees, solucions, sistemes... de persones que no tenen cap garantia ni aval, però són competents.

Es molt possible que un factor important de l'èxit del Japó en quant a innovació productiva sigui degut precisament a la distinció que uns quants banquers nipons establiren després de la Segona Guerra Mundial, precisament entre "préstec" i "crèdit". Sorprenentment cap altra país no ha emprat el mateix sistema. Aquesta distinció entre préstec i crèdit, si bé afavoreix la producció -i per tant la riquesa del poble-, posa en evidència el mecanisme d'invenció de diner que els bancs, des de sempre, han realitzat amb confusió deliberada al seu favor, gràcies a la ignorància popular referent a una i altra forma de "capitals privats" o

de "capitals comunitaris", i a una i altra forma de concessió.

Finances al consum

Les finances al consum, sota forma d'assignacions i salaris de solidaritat social, distribuïts segons els diferents Estatuts financers, són una forma indirecta de beneficiar l'empresa. Si bé aquesta obté diner en el sistema proposat per a inversions, via "prèstec" o via "crèdit", necessita, però, indirectament un mercat amb suficient poder de compra per tal que els seus productes finals de consum siguin adquirits pels consumidors. Si aquesta situació no es dona, els "stocks" s'acumulen i l'empresa està en perill de mort.

L'avantatge de donar diner al possible consumidor fa que aquest triï lliurement les mercaderies que considera de més qualitat o de més interès subjectiu per a ell. Això assegura, doncs, que la subvenció indirecta al consum no perpetua empreses que produeixen articles o bé de mala qualitat o bé desfasats, o bé productivament de cost alt, com succeeix en els actuals sistemes d'adquisició de tals articles per organitzacions públiques directament als consumidors. És a dir, tot estatisme distribuïdor i tota subvenció a la producció han d'ésser suprimits. Les finances comunitàries equilibren monetàriament el "poder actiu de compra de consum" (salario mercantil privat i/o comunitari) amb el "valor precio mercantil de les mercaderies produïdes de consum": així s'immunitza totes les empreses eficaces en qualitat i quantitat de cara al consum final, a la sortida dels seus productes: es conjura el fantasma de la deflació i de la inflació monetàries, respectant, alhora, la llibertat del consumidor per triar determinats productes. Aquesta lliure opció per part del consumidor, obliga, per tant, a les empreses a un alt grau de competència en el marc d'una plena informació analítico-estadística del mercat general i de cada mercat sectorial que farà sorgir un coneixement intuitiu de causes i efectes fruit del tractament científic aterior.

El complement financer-econòmic de consum en funció dels excedents (generals, sectorials, territorials) de producció de consum, serà concedit, dintre les possibilitats comunitàries en cada camp, tant als ciutadans com a les col·lectivitats pròpies, com als dels països necessitats d'excedents de consum propis. Tota crisi de sobreproducció-subconsum desapareix així constitutivament. Una mesura constitucional adient és que la pròpia societat geopolítica es vegi obligada a exigir la distinció dels salaris de solidaritat social a nivell estranger. Aquests seran concedits als interessats directes i no als importadors i intermediaris estrangers, per evitar la revenda dels productes en benefici propi. Als intermediaris s'els concediran préstecs més o menys crediticis, amb clàusules de devolució assegurades a partir de les finances (salaris social) concedides directament als consumidors d'aquell país estranger amb dificultats d'aprovisionament normal per qualsevol causa (fam, desnutrició crònica, catàstrofes, guerres...).

1.123/5

Tots els programes d'ajuda exterior, seran, així, modificats a favor de les poblacions necessitades.

1987. Primera edició.

MESURES CONTRA LA DESCAPITALITZACIÓ DE LES EMPRESES

Congelació parcial i selectiva dels lliures saldos de comptes corrents a la vista per a foment de sectors productius carencials o deficitaris

Una part dels lliures saldos dels comptes corrents a la vista podran ser congelats per a tot ús que no sigui la lliure inversió en empreses de sectors o territoris transitòriament deficitaris en una o varies mercaderies concretes demandades pel mercat lliure o exigides per consideracions estratègiques.

L'origen de la decisió compren una àrea àmplia de circumstàncies causants del dèficit productiu transitori, sigui general, sigui sectorial o/i territorial: reconversions empresarials, despoolaments, immigracions molt fortes,... catàstrofes naturals,... plans especials de tots tipus (descontaminació, repoolació...)

La societat geopolítica disposa ja de tots els saldos de comptes corrents a la vista com a coixí comptable-abstracte de la seva contínua invenció o exvenció estratègica-econòmica de diner comunitari-complementari en funció dels excedents reals de producció consumptiva (finances), inversiva (crèdits) i de comerç exterior (crèdits i finances).

La congelació parcial (per exemple, segons Constitució, del 5 al 25% del saldo dels comptes corrents a la vista) i selectiva de cara a les empreses en sectors o territoris transitòriament deficitaris a nivell productiu, és una mesura de plena solidaritat social que:

1. Només disminueix transitòriament la capacitat de compra de consum dels comptes corrents d'estalvi de consum, en les Caixes d'Estalvis, dels simples consumidors, sigui per raó d'Estatut General, sigui per raó d'Estatut Liberal. La congelació dels comptes corrents de consum permet disposar d'un coixí comptable complementari per a concedir crèdits comunitaris a les empreses dels sectors o territoris transitòriament deficitaris a nivell productiu de les mercaderies designades.

2. Deixa entera llibertat a tots els detentors de comptes corrents a la vista de producció o bé per a comprar accions o obligacions d'aquestes empreses, o bé per a deixar-lo congelat (com en el 1er cas) a disposició de l'estratègia comunitària: aquests estalvis congelats no invertits privatament, no seran comunitàriament a través del sistema comunitari-bancari de crèdit.

Aquest sistema de congelació legal -en casos molt especials- a la vegada parcial i selectiva dels saldos de tots els comptes corrents a la vista, té grans avantatges sobre qualsevol de les temptacions estatistes confiscadores que ens presenta la història en situacions difícils:

1er. Manté la garantia comunitària de la propietat privada íntegra del compte-correntista sobre els seus estalvis no disposats, de manera menys segura "a termini" contractual en els Bancs de negocis.

2on. Assegura la llibertat de comprar o no comprar accions i obligacions de les empreses productores ja existents o a crear en els sectors o territoris transitoriament deficitaris a nivell productiu de les mercaderies designades.

3er. La societat geopolítica assegura un interès superior (per exemple, del 9%) al constitucionalment normal del 6% a tots els detentors de comptes corrents de consum que no poden legalment comprar tals accions o obligacions empresarials i a tots els detentors de comptes corrents de producció que no volen comprar-les.

MESURES D'AUTORESPONSABILITZACIÓ DE LES EMPRESES I CONTRA LA COMPETÈNCIA DESLLEIAL

Lliures contractació i descontractació privades (segons dret civil)

Cada empresa pot contractar i descontractar, segons contracte privat de dret civil, els seus col·laboradors (inversors, inventors, treballadors). Aquesta és una condició fonamental per a un mercat llibertari, àgil i productiu. Les empreses no són "centres de beneficència", sinó centres de producció que cerquen fer mercaderies òptimes en qualitat i màximes en quantitat. Són centres que cerquen de produir valors precio-mercantils que els hi rendeixin reals beneficis, indispensables a la bona marxa de l'economia. Aquest objectiu depen de que la venda de les mercaderies competitives estigui assegurada.

Segons aquests criteris, l'empresa ha de poder contractar els seus col·laboradors de manera tan lliure i responsable com ho podran fer els mateixos contractants inversors, inventors i treballadors, assegurats, aquests últims, ((quins d'ells?)) indefinidament, contra l'atur forçós.

La llei de salaris de solidaritat social, d'atur forçós per temps indefinit ha de permetre a cada empresa la descontractació immediata dels seus treballadors quan, per qualsevol motiu, més encara, quan ho exigeixin circumstàncies especials de progrés tecnològic, reconversió necessària...-consideri que li sobren una part o la totalitat del personal.

La contrapartida d'aquesta llibertat contractual-interpersonal és, a més de l'adjudicació automàtica dels salaris de solidaritat social, d'atur, el pagament per part de l'empresa de l'import corresponent a un mes per any treballat, independentment d'altres clàusules contractuals-privades en cada cas individual.

Els conflictes "empresa-col·laborador" han d'ésser decidits per l'arbitratge ultraràpid, buscant la solució financera immediata pel treballador, amb exigència, reglamentària o judicial, de terminis racionals, per a l'empresa amb dificultats.

Aquesta mobilitat, assistida alhora "contractualment-privadament" i "socialment-financerament", no solament afavoreix l'empresa, sinó també als seus col·laboradors que poden disposar de temps de reciclatge personal i professional, així com de possibles oportunitats millors en qualsevol altra empresa.

La finalitat global d'aquest tema és que el mercat del treball

sigui cada dia més escàs. Les empreses més exigents i el contractant-contractat individual cada dia més competent, però també més segur dels seus drets.

En un mercat telemàtic és molt viable de posar a punt borses de treball molt eficients a cada nivell professional, oremial, local i conjunt de l'entera societat geopolítica. Aquestes borses de treball no solament són molt útils als treballadors, sinó que permeten a les empreses trobar per a cada funció productiva el màxim de col·laboradors competents i eficaços.

Per a empreses amb dificultats, la llibertat de descontractació total o parcial dels seus col·laboradors assalariats és inestimable: els hi permet un procés racional d'estudi, perfeccionament i reconversió del seu organigrama productiu. Una empresa no pot fer a la vegada la reconversió necessària sense continuïtat, colpejada per lleis anacròniques, produint rutinàriament mercaderies, més o menys cosquetes, que es venen amb dificultat.

1.131/1

MESURES D'AUTORESPONSABILITZACIÓ DE LES EMPRESES CONTRA LA COMPETÈNCIA DESLLEIAL

Salariis

El salari individual és el convingut en un contracte privat, establert lliurement entre l'empresa i cada un dels seus col·laboradors, tenint en compte que no pot ser inferior al salari mínim interprofesional utilitari (aquest s'establirà en relació (per exemple, del doble) amb el salari de solidaritat social d'atur, vaga i lock-out).

Cada contracte de treball entre un col·laborador i l'empresa que el contracta, és un lliure contracte civil, sotmès exclusivament al Dret Civil, i no un contracte especial ni col·lectiu. Desapareix, doncs, la Magistratura del Treball i qualsevol altre organisme estatista o justicialista que pretengui canalitzar o, més encara, imposar qualsevol restricció a l'entera llibertat de contractació i descontractació laboral-empresarial. En cada contracte hi poden haver tantes clàusules com interessin finalment a les dues parts, en funció de llurs mútues necessitats i capacitats.

Els salaris laborals seran pagats, mensualment, per l'empresa, a través d'una factura-xec representant la totalitat de la seva nòmina. Aquesta factura-xec-nòmina serà enviada per cada empresa a la Confederació General de Bancs i Caixes d'Estalvis, la qual repartirà els salaris consiguents, de forma automàtica, al compte corrent de cada col·laborador de l'empresa. En aquesta factura-xec de nòmina figurarà, quan estigui en vigor, l'Impost de Solidaritat Social, tipus ITE, a favor del Tresor Comunitari i a càrrec de l'empresa, ja que aquesta és el client que paga tots els serveis del treball (col·laboradors assalariats), del capital amb interès (capitalitzadors inversors-obligacionistes), de l'invent (regalies per compra o lloguer de patents, marques, procediments de producció...) i de l'esperit empresarial (staff i col·laboradors amb esperit empresarial intern: creadors, continuadors, gerents, alts directius... i en cas d'autogestió, el conjunt dels col·laboradors).

Els multiassalariats per qualsevol dels motius anteriors (la factura-xec de nòmina n'especificarà llur condició) cobraran llurs retribucions a través d'un Banc de Negocis en llur compte corrent d'estalvi de producció, sempre sota forma de societat per accions (SA), sigui aquesta individual o col·lectiva.

Els uniassalariats, cobraran directament a través del seu compte corrent d'estalvi de producció, nominatiu simple, en la respectiva Caixa d'Estalvis.

7.131/2

Aquesta distinció es fa per motius estadístics, car interessa extraordinàriament a la societat geopolítica saber quants "uniassalariats" queden en cada escaï-cens intern, cara a que el més gran nombre possible passin a multiassalariats (com a inventors, inversors o empresaris) i s'operi, així, una constant òsmosi ascendent des de les actuals condicions socials més baixes.

Estadísticament, nom podrà saber contínuament la composició dels assalariats:

1. els multiassalariats per qualsevol concepte de treball, capital, invent o equip d'empresa;
2. els uniassalariats per motiu de treball i eventual salari de solidaritat social d'atur forçós;
3. els uniassalariats per salari de solidaritat social d'atur forçós, al mateix temps multiassalariats per qualsevol motiu, però amb un montant total de salaris inferior al salari mínim interprofessional utilitari.

Els multiassalariats no podran percebre salari de solidaritat social d'atur forçós (sss) si no han perdut tots els seus ingressos laborals i, a condició que els altres ingressos per raó de capital, invent o empresa no arribin al salari mínim interprofessional utilitari. En aquest cas, l'interessat es donarà de baixa del compte corrent d'estalvi de producció multiassalariada, sota forma de SA, en el Banc de Negocis, i obrirà en una Caixa d'Estalvis, el compte corrent d'estalvi de producció uniassalariada; un altre compte corrent de recursos multiassalariats d'un total inferior al salari de solidaritat social d'atur, per als altres ingressos esmentats, però amb una senyalització que indiqui el nou estatut.

Aquesta mesura representa una repaïxa de categoria social que, d'una banda, suscita les atencions de la comunitat i, d'altra banda, tendeix a frenar l'addició desconsiderada a l'atur financer per la solidaritat comunitària.

En el cas que els recursos multiassalariats no-laborals siguin d'un total lleugerament superior al sss d'atur i, per conseqüent, sembli a l'interessat més profitós de renunciar a aquests recursos multiassalariats per a poder cobrar el sss d'atur, el seu compte corrent de recursos multiassalariats en Caixa d'Estalvis serà neutralitzat i passarà a la Caixa de Segrestos durant tot el temps en què ell cobri aquest sss d'atur. Quan la seva situació es torni a normalitzar des del punt de vista laboral, i ja no necessiti cobrar el sss d'atur, la Caixa de Segrestos li retornarà el compte corrent de recursos multi-assalariats que haurà administrat per compte d'ell durant tot aquest temps.

Tot detentor d'un compte corrent d'estalvi de producció uniassalariada, a partir del moment mateix en què deixa de col·laborar en

1.131/3

una empresa, cobrarà automàticament, sense límit de temps prefixat, el salari de solidaritat social d'atur rorçós en el seu compte corrent d'estalvi de consum, fins al moment en que torni a col·laborar en una altra empresa.

1987. Primera edició.

1.132./1

MESURES D'AUTORESponsabilització DE LES EMpRESES I CONTRA LA COMPETÈNCIA DESLLEIAL

Primes a la producció

Totes les primes que, de comú acord amb llur personal, vulguin les empreses utilitàries establir internament a favor d'un treball més productiu (quantitat) i selecte (qualitat) hauran de respectar la llei mínima de primes que tindrà en compte les següents consideracions:

Les primes hauran d'ésser per soore i a més del sou mensual fix, pactat lliurement entre empresa i col.laborador per contracte individual, però, en tots els casos aquest sou, ha d'ésser com a mínim igual i generalment superior al salari mínim interprofessional utilitari (per exemple, el doble del sss d'atur frogs).

Les primes, quan correspongui llur pagament, seran incloses en la nòmina mensual de l'empresa en la que s'indicarà el total net a cobrar, per cada col.laborador. Aquest rebrà personalment el full on seran consignades, amb detall, totes la seves remuneracions salarials (sou fix + primes).

Les primes podran ser individuals i col.lectives, amb les següents característiques:

Les primes individuals són un mitjà per augmentar, en plena llibertat de mercat tant la lliure competitivitat entre empreses a la recerca de bons col.laboradors (per el propi i recíproc perfeccionament productiu), com la lliure competitivitat entre col.laboradors individuals, dintre cada empresa.

Les primes col.lectives tenen una triple finalitat:

- Conesionar l'interés de tots els col.laboradors de cada element productiu-col.lectiu (colla, secció, divisió, unitat de producció, empresa global) a l'entorn d'una màxima i òptima producció, amb utilització plena de totes les instal.lacions i tota la tecnologia posades al servei de cada col.lectiu laboral.
- Reforçar l'autodisciplina i eficàcia laboral productiva dintre cada element productiu-col.lectiu, fent refusar, pels propis companys, els col.laboradors que, pels motius que sigui, no són ni prou eficaços ni prou competents per assolir una producció mínima en qualitat i quantitat, fixada experimentalment pel mateix personal en votació conjunta.

4 Permetre al Comité Laboral, i a la mateixa direcció, tenir elements per a buscar eventual cabuda eficaç en l'organització total de l'empresa, a qualsevol col.laborador que, si bé no ha encaixat entre els seus companys de determinats elements productius-col.lectius, pot ser interessant en d'altres per les seves virtualitats personals i tècniques.

Aquestes primes col.lectives seran de conveni intraempresarial entre la direcció de l'empresa i la totalitat del seu personal, a través del Comité Laboral. Es calcularan en un tant per cent del total pagat per l'empresa a títol de primes individuals ((no queda clar??)). Per exemple:

- un 25% a la colla
- un 20% a cada secció
- un 15% a cada divisió especialitzada
- un 10% a cada unitat de producció
- un 5% al personal conjunt de tota l'empresa

Cada any, o cada semestre, seran repartides en la part que li correspongui a cada ò segons votació secreta de tot el personal de cada col.lectiu, en reunions separades (comptats tots els col.laboradors, des del darrer oó al tècnic i directiu més important).

MESURES D'AUTORESPONSABILITZACIÓ DE LES EMPRESES
I CONTRA LA COMPETÈNCIA DESLLEIAL

Aranzel de mercaderies legals

L'aranzel complet de totes les mercaderies legals produïdes per les empreses és elaborat pel corresponent Gremi, format, aquest, per totes les empreses i col·laboradors d'aquestes. L'aranzel permet afrontar democràticament la legalitat o il·legalitat de certes mercaderies (productes de mala qualitat, peril·losos, contaminants...).

En sistema de factura-xec telemàtica, no es pot comprar ni vendre cap mercaderia que no consti en l'aranzel i, per tant, es barra el pas, instrumentalment, a qualsevol "mercat negre o il·legal". L'aranzel també permet als Gremis establir els preus mínims de cada mercaderia i fer la publicitat germinal de cada un i tots els articles.

L'aranzel, a nivell pràctic, avui s'està imposant amb el codi universal de barres, simplificant l'elaboració de la factura-xec i facilitant una reducció de costos en la comptabilitat i en el control de stocks, que es realitzen automàticament.

1.134/1

MESURES D'AUTORESponsabilització DE LES EMpRESES I CONTRA LA COMPETÈNCIA DESLLEIAL

Preus mínims de cost i de venda

El preu de venda mínim legal de cada producte de l'aranzel, és fàcilment calculable per cada Gremi combinant el preu mínim de cost i el marge mínim de benefici empresarial.

La legislació sobre preus de venda mínims, cerca dues finalitats. La primera és l'obligació que tota empresa té de fer beneficis, si és eficaç i competent: la funció de les empreses és crear riquesa mercantil. La segona és evitar les vendes per sota del preu de venda mínim com a defensa contra qualsevol intent de formació de monopoli o d'oligopoli; efectivament, aquests es formen perquè aixafen deslleialment la competència a base de "rebaixes" per sota el preu de cost durant tot el temps que calgui, per a després, quan ja els competidors han estat eliminats, augmentar els preus sense mesura raonable, fent pagar cares als clients les pèrdues sofertes abans.

Per a realitzar aquests càlculs, cada suogremi decretarà, segons l'estudi fet, els preus de venda mínims, tecnològicament possibles i mercantilment necessaris per a cada qualitat i quantitat de cada tipus de mercaderia ben definit en l'aranzel. Cap empresa del ram no podrà vendre la seva producció per sota dels preus gremials de venda mínim, controlables senzillament per factura-xec, sense cap odiosa, cara i ineficaç xarxa burocràtica d'inspectors.

En el primer moment, els Gremis poden disposar d'un ampli termini (per exemple, un any) per a posar-se d'acord en decidir els preus mínims de cada article (i mentrestant quins preus mínims hi han ??). Posteriorment, el Gremi haurà d'anar ampliant continuament el catàleg-aranzel de models i preus, tot adaptant-se a les noves produccions i podran reformar a l'alta o a la baixa els preus mínims de venda de cada producte.

En el cas de que el Gremi es mostri incapaç de complir els terminis elgals, portaran el plet a la Justícia Econòmica especialitzada en preus la qual decidirà ràpidament sobre els preus legals mínims, vigents durant tot els tems que duri la indecissió del Gremi corresponent.

En tot moment, qualsevol empresa del Gremi pot presentar a la Justícia Econòmica, demanda d'elevació o rebaixa de preus de cost i de venda mínims, tot basant-se en arguments de mercat, de mètode productiu, d'invents... Si el Tribunal Econòmic li dóna la raó en cas d'elevació de

preus, aquesta elevació haurà d'ésser facultativa des del moment de la sentència i obligatòria a partir d'un termini curt fixat (per exemple, 4 mesos?).

Si el Tribunal Econòmic accepta la rebaixa de preus, la sentència haurà de comportar dues opcions:

a) que l'empresa guanyadora hagi de decidir, en un termini curt (tres mesos?) entre reservar-se totalment la nova metodologia tècnica o el nou invent utilitari que li permet rebaixar costos, o bé fer-ne partícip a tot el Gremi, contra un pagament contractual conjunt o contra una regalia elemental per cada article produït.

b) que aquest preu més baix de venda esdevingui obligatori per a tot el Gremi a un termini fixat, suficientment llarg (dos anys?) per tal que totes les empreses competidores s'hi puguin adaptar.

Sense mecanismes judicials d'aquest tipus, a estudiar més concretament, l'establiment de preus mínims pot portar fàcilment a un absurd proteccionisme i a un immobilisme que ha ofegat, històricament, les lliures innovacions de les empreses més àgils (que acostumen a ser les petites i les mitjanes empreses).

MESURES D'AUTORESPONSABILITZACIÓ DE LES EMPRESES I CONTRA LA COMPETÈNCIA DESLLEIAL

Publicitat per Gremi (supressió del publicisme per empresa)

La publicitat per empresa ha d'ésser radicalment suprimida, doncs és sempre un instrument d'engany al comprador i de competència deslleial entre les empreses, ja que només les més potents poden desprendre les immenses quantitats que avui es dediquen en publicisme estúpid i consumista.

La publicitat per empresa ha d'ésser substituïda, segons Constitució, per un sistema de publicitat gremial. Aquest sistema ha de proporcionar al públic comprador la màxima i òptima informació tècnica i comercial sobre cada mercaderia posada a la venda. Cada gremi elaborarà uns llistats de tots els productes amb la guia de les empreses que els produeixen. Aquests llistats - sense descurar la part agradable que tota publicitat ha de tenir- donaran les característiques peculiars de cada producte, els avantatges i inconvenients de cada qualitat, el seu preu de venda lliure corresponent a cada empresa, segons qualitat i quantitat, l'influx sobre la salut i l'ecologia...

Es evident que aquestes guies publicitàries gremials poden ésser molt fàcils de consultar gràcies a les modernes tecnologies telemàtiques (videotext...) que permeten la consulta des de casa o dels del mateix establiment de venda.

La difusió i consulta d'aquesta publicitat serà totalment gratuïta per a tothom, com també qualsevol consulta més a fons que vulgui fer qualsevol expert en els arxius tècnics del Gremi.

De nou, l'autoresponsabilització dels propis imolicats, en vigilància i garantia del conjunt de la competència en el Gremi i sota la protecció de la Justícia especialitzada, permet afrontar una informació importantíssima amb caràcter independent -els tècnics del Gremi estan acollits a l'Estatut Liberal- que eviti el foment del consumisme enganyós i la competència deslleial entre les mateixes empreses.

Cal, en definitiva, arribar a què la publicitat comercial de cara als compradors (empreses, professionals i institucions liberals, consumidors individuals i familiars) sigui un real element d'educació i instrucció del poble gràcies a la seva objectivitat i serietat informativa.

Si, avui, el publicisme ha esdevingut tant important per les grans empreses és perquè, sense ell, perillen de no poder vendre les seves mercaderies. Però, en un sistema monetari informatiu i redistribuidor de

diner en funció dels excedents de producció inversiva i consumptiva, els stocks ja no són el nucli de les empreses eficaces i intel·ligents.

La supressió d'aquest tipus de publicisme actual, permetrà abaratir els costos de producció i oferir un producte de més qualitat.

MESURES D'ALTIRESPONSABILITZACIÓ DE LES EXPRESSES I CONTRA LA COMPETÈNCIA DESLLEIAL

Saldos en sectors mercantils productius "saturats"

La finalitat de tota economia de mercat producció intern i del comerç exterior és la repartició equitativa financera per part de la comunitat, amb funció complementària i compensadora. Dels excedents finals de consum no comprats pel lliure poder de compra privat dels lliures productors-consumidors utilitaris privats.

Per entendre les vol dir sectors mercantils saturats cal, ans que tot, distingir en tota producció interior de mercaderies-preu dos conceptes generalment confosos: "salos" i "excedents".

Un saldo és una quantitat qualsevol de mercaderies produïdes que, en un mercat amb suficient diner no poder de compra global- no s'han pogut vendre per les raons següents:

1. mercat ja saturat d'aquest producte (totnom qui el vol ja l'ha comprat)
2. desfassament tecnològic
3. mala qualitat

En un mercat amb omnicompetitivitat, gracies a una moneda documentàriament anti-informativa, els "salos" seran exclusivament conjuntures d'empresses mal portades.

Un excedent de producció -que l'anàlisi estadística ens dirà si es "de consum" o d'inversió- és una quantitat qualsevol de mercaderies produïdes que no han sigut comprades malgrat haver-hi, en el mercat compradors realment potencials, però que no disposen de suficient diner privat-soivent.

Per sortir de ciotes en la practica diària de qualsevol mercat interior, referent a si unes mercaderies-preu realment existents, però no venudes, són o no són respectivament "salos" o "excedents" només cal "inventar" uner "econòmic complementari" sigui financer-consumptiu, sigui creditici-inversiu, del valor precie-mercantil global, en cada sup-cicle de totes aquelles mercaderies no venudes.

Si després d'aquesta operació queden mercaderies no venudes, és que aquestes últimes són realment "salos" segons l'apreciació dels seus clients, naturals. Només serà necessari anar anul·lant, amb prudent lentitut política i segons estadístiques exactes successives, la lleugeríssima inflació monetària creada.

El conjunt de la humanitat cada vegada té més capacitat de produir amb menys aportació humana, degut al que podríem anomenar el "treball dels morts" acumulant generació rera generació. Aquest excedent de producció, amb l'actual sistema monetari és difícil de captar i de distribuir. Donat que els excedents, produïts per iniciativa privada, no són fruit de la retribució als sectors de producció, podem dir que són, una espècie de plusvàlua comunitaria, que ha de beneficiar al conjunt de la població, productora o simple consumidora.

Subcicles amb poca saturació mercantil:

La saturació mercantil es pot presentar en diferents subcicles:

1. La saturació mercantil productiva en relació a la clientela interna potser es pot donar en els subcicles creditables -exclusivament per a inversió de solvència comunitaria- quant a excedents de producció inversiva per sobre del lliure poder de compra privat-solvent de les lliures empreses privades:

1.1. Empreses creditables internes:

El subcicle de la producció i comerç a l'engrós
El subcicle de la producció inversiva

1.2. Empreses a la vegada directament creditables i indirectament financeres:

El subcicle del comerç i les indústries al detall.

2. En canvi, el subcicle del comerç exterior, és a la vegada creditable i financiable segons els desitj final dels excedents interns, tant per part dels mecanismes monetaris-econòmics propis com dels estats i organismes comptables estrangers. Això fa que el comerç exterior pot absorbir els excedents interns indefinidament, mundialment, sense límits, car hi haurà sempre diferències de cultura, necessitats i cosmològics materials utilitàries i liberals entre les diverses i múltiples societats geopolítiques existents en tot el món.

En el mercat interior els diferents sectors mercantils productius estan saturats, segons cues:

1.1. La saturació sigui en sectors productius creditables interns, degut a que totes les lliures empreses dels subcicles creditables per a inversions no comprin lliurement tota la producció inversiva, tecnològicament possible, a causa de qualsevol lliure canvi de motivacions empresarials, originat, normalment, per factors objectius de ràpid progrés tecnològic, el qual transforma en no vendible, dintre el mercat interior, produccions obsoletes i 1.136/3

gestions en el .

1.2. La satisfacció sigui en el sector d'empreses privades internes a la vegada directament creditables i indirectament finançades degut a que tots els lliures consumidors amb suficient diner privatsorven. (els professionals utilitaris) i diner financermentorven (segons Estatuts general, utilitari, liberal, mixt) no cobreixen lliurement tota la producció de consum, tecnològicament possible per raó de qualsevol lliure canvi de motivacions personals.

2. La satisfacció interna també es dona per causa de comerç exterior deficient. Quan les pròpies empreses importadores-exportadores, per la raó que sigui, no arriben lliurement i per llurs soles iniciatives en comerç exterior, a crear les condicions d'un continuat equilibri dinàmic segons les clàusules de tots els tractats (bilaterals, multilaterals...) suscrits pel propi Estat, com a derivat de la societat geopolítica, amb els estats estrangers: poden quedar aleshores saldos exportables però no vendibles dintre els límits d'aquests tractats.

Del que s'ha exposat fins aquí es desora que cal considerar per separat els saldos existents en cada un dels tres sectors següents de mercaderies concretes:

1.1. Saldos en mercaderies de producció inversiva, generalment mercaderies no peridores.

1.2. Saldos en mercaderies de producció indirectament o directament consumptiva: ja siguin no peridores, ja siguin peridores.

2. Saldos en mercaderies destinades al comerç exterior, igualment de dos tipus, no peridores o peridores (generalment de consum).

Saldos en mercaderies peridores

Es evident que, en primer lloc cal rescidir el cas dels saldos no venuts de mercaderies peridores, facilitant així llur ràpidíssim consum intern en les poblacions en què estiguin emmagatzemats. El saldos de mercaderies no peridores, com el seu nom indica, poden esperar.

A tal fi, la llei donarà llicència a les autoritats locals (comarques, municipis...) per a la creació immediata d'un diner financer atorgat selectivament a tots els comptes corrents locals de consum, destinat a la compra exclusiva d'aquests saldos en mercaderies peridores pels lliures consumidors així suficientment finançats (individus, famílies, institucions i associacions liberals).

Si, malgrat aquest alament instantani, momentani i global del poder financer de conora a l'orçat als consumidors locals, aquets no es decideixen lliurement a fer-ne l'ús exhaustiu, perseguint comprant aquests saldos de mercaderies peridores, tal que les empreses productores desfasades i l'Estat, en prenguin bona nota econòmica. En particular, l'Estat, ha d'avisar amb molta fermesa aquests productors desfasats de cara l'esdevenidor: la comunitat no es farà càrrec financer, ni localment, del desajust econòmic de sobreproducció desfasada a les necessitats més de tres vegades (amb la salvedat evident d'imprevisibles catàstrofes naturals).

La zona circumdant d'atorració de finances selectives a una determinada producció peridora emmagatzemada s'ampliarà sempre i quan el caracter peridor d'aquests saldos permeti el seu transport i venda en bones condicions.

Saldos en mercaderies no peridores

Les mercaderies no peridores que quedin de saldo -no venudes- en qualsevol empresa productiva dins el mercat interior, seran recollides, segons acord entre cada empresa i el seu gremi corresponent pels serveis gremials als preus mínims legals vigents. El pagament a preu mínim es farà sobre un pressupost gremial financer extraordinari. Les mercaderies en saldo seran entregades per cada empresa al seu respectiu gremi en les condicions de qualitat exigides segons la legislació gremial especialitzada en cada cas.

Una vegada els excedents de producció fruit d'una situació internament saturada, dipositats en els magatzems del Gremi afectat, aquest estudiarà la seva possible exportació a qualsevol país estranger interessat per motiu de qualsevol necessitat vital o mercantil pròpia.

Si el país estranger és ric, se li pot vendre pel sistema ordinari d'exportació mercantil segons tractat existent. Seran les firmes "importadores-exportadores" del país país excedentari les que s'ocuparan, per encàrrec del Gremi, de l'exportació d'aquests excedents a preus, don a mínim, iguals als preus mínims gremials-legals vigents.

Si la venda d'aquests excedents de producció internament saturada no es pot pactar amb qualsevol país estranger solvent, interessat als preus mínims legals-gremials, l'opció exportadora feta a les empreses "import-export" correspon a passar a competència del Gremi. Aquest podrà pactar un preu inferior al legal, amb financiació de la diferència parcial o total pel Tresor. En aquest cas, el Gremi avisarà les empreses amb saldos d'aquest tipus que no en continuïn la producció més enllà d'un plaç limit (per exemple, 3 anys) ja que, després, els saldos els hi seran obligatòriament recollits pel Gremi sense pagament de cap classe.

Si un país estranger necessita aquests saldos, però ni la població ni les empreses interessades d'una banda, ni l'Estat, de l'altra, no

tenen suficient poder de compra intern (els primers) i internacional (el segon), cal aleshores considerar dos casos pràctics d'ajuda financera gratuïta (AFG), total o parcial, per raó d'ésser exclusivament financera, en part o totalment.

Condicions mínimes per adjudicar les Ajudes Financeres Gratuïtes a d'altres països

Abans d'examinar en detall els dos casos pràctics -ajuda parcial o total- cal breument parlar, en un sentit general, de la filosofia estratègica i tàctica d'aquesta ajuda.

Financar, en part o totalment, tant l'exportació a l'engròs al país interessat com la venda al detall als possibles compradors de base, exigeix unes condicions mínimes de mercat clar i llibertari. Aquestes condicions mínimes han d'ésser pactades amb l'Estat que rebrà aquesta ajuda financera gratuïta, abans de realitzar-ne l'exportació. Unicament en cas de catàstrofe en aquest país l'ajuda es farà urgentment i directa, a través d'organismes propis o internacionals, sense afany de lucre, que en garanteixin una repartició equitativa.

Aquestes condicions mínimes de mercat clar no impliquen cap intenció imperialista, ans al contrari: un decidit afany de solidaritat. Aquesta solidaritat no pot ésser desvirtuada per la incapacitat, la incompetència i la corrupció, tant per part de l'Estat insolent com dels seus importadors, transportistes i comerciants a l'engròs i al detall; cal doncs solidaritzar-se al respecte d'un mínim mercat clar i llibertari basat en una moneda personalitzada i responsabilitzada de tot crim i delictes contra la pròpia economia. Cal, també, que aquesta moneda suoratlli el caràcter d'ajuda gratuïta que es fa a aquesta economia per enfortir-la internament, des de fora.

Si aquestes condicions per a un mercat clar i responsable, necessàries per rebre l'ajuda financera gratuïta (AFG) són acceptades per l'Estat financiacinador, li serà molt difícil, quasi impossible al suposat govern incompetent i corromput d'aquest Estat, d'amaagar davant l'opinió internacional i davant dels seus propis ciutadans la hipocresia de les oligarquies a les quals intenta servir de pantalla.

Cal comprendre que justament aquestes condicions mínimes de mercat clar i responsable són a favor dels compradors de base. Aquests copsaran les possibilitats que el mercat clar i responsable ofereix per a construir una societat transparent. Mercat clar i societat transparent esdevindran remeis eficaces al seu subdesenvolupament, a la seva misèria interior i a la seva insolvència internacional.

((Questions: no es poden haver exportacions de productes que facin malbé l'incipient mercat del país importador? L'Estat del país beneficiari no sempre representa els interessos de la població. Si l'estat no accepta les condicions d'un mercat clar, la població, per mes que ho necessiti no

pot rebre ajuda? L'Estat pot demanar d'importar certs productes que perjudiquen els productors locals?))

Diverses justificacions de les Ajudes Financeres Gratuïtes

1. Excedents de producció internament saturada en mercaderies no peridores alimentícies, mèdiques, sanitàries, culturals...

En aquest cas cal exportar aquestes mercaderies financerament per afavorir tots els usos necessitats del món. Aquesta ajuda financera i gratuïta, parcial o total, es una demostració pràctica i experimental de la qualitat de vida humanista-ecològica que es dona en un mercat clar i societat transparent com el del propi Estat exportador. La norma constitucional d'ajuda financera gratuïta a països pobres no posarà cap límit, que no sigui ecològic, a l'esforç de producció, per més saturada que estigui internament, d'excedents de mercaderies no peridores de tipus alimentici, mèdic, sanitari, cultural...

2. Excedents de producció saturada tant en el propi país com en els països estrangers semblants- en matèries primeres no alimentícies, no mèdiques, no sanitàries, no culturals o en mercaderies manufacturades obsoletes.

Per aquest tipus d'excedents cal que l'Estat propi no pugui transformar-se, per que fa a la invenció de diner comunitari creditici-financer en un centre de beneficència a favor d'empreses incompetents i desfasades. En això rau la importància de posar un límit constitucional (3 anys ?) suficient perquè aquestes empreses pròpies s'adaptin a les noves i progressives tecnologies de cada moment històric-cultural: si no saben adaptar-se cal que desapareixin per al bé de tots.

En relació a aquest tipus d'excedents cal considerar dos casos:

2.1. Salides internes de mercaderies de tècnica desfasada: pot ser que certs països pobres poduin estar interessats en adquirir aquests béns inversius excedentaris:

- perquè són encara incapaços d'assumir, de moment, el ràpid progrés tecnològic que ha fet inviable llur venda interna.

- però no tenen, en canvi, un nivell de cultura tècnica suficient per a una bona utilització d'aquestes mercaderies inversives de tècnica desfasada en el país productor.

Si en tres anys no es possible d'establir un contracte de compra financada en qualsevol país tecnològicament menys progressiu per a l'adquisició d'aquestes mercaderies d'inversió, el Gremi afectat s'en castarà: forçarà, així, a les empreses pròpies a reconvertir-se

o desaparèixer.

Contràriament, al passat aquest tres anys, arriben dels països interessats, noves demandes de cens d'inversió destinada en el país productor, en quantitats suficients per a un contracte de més o menys llarga durada, es posaria llur producció a lliure subhasta de les empreses interiors interessades, però als preus mínims premials locals.

2.2. Saldos interns en mercaderies de consum no alimentici, no medical, no sanitari, no cultural..., la manufactura de les quals ja no interessa als consumidors lliures del propi Estat:

Les modalitats seran les mateixes que pels excedents de consum alimentici, medical, sanitari, cultural..., que s'expliquen següentment, però amb la restricció següent: llur exportació financera, es a dir, parcialment o totalment a fons perdut, a qualsevol país interessat exigirà la prèvia firma d'un tractat d'ajuda financera gratuïta (AFG) de duració superior als 3 anys i en les condicions que es citen pels tractats d'AFG de Consum en general. Aquest període de temps mínim és necessari per tal que les empreses primes de sectors de producció consumptiva internament saturada no aixiscolia, no medical, no sanitària, no cultural... tinguin una visió plena, clara i lògica del problema de conversió industrial que per a elles representarà la cessació a data fixa d'aquestes exportacions d'AFG.

Condicions dels Tractats d'Ajuda Financera Gratuïta de Consum (AFG-C)

i. Crèdits

Els Bancs de negocis del propi Estat exportador d'AFG-Consum, amb la garantia d'aquest últim, atorgaran als importadors de l'Estat cofirmant del tractat d'AFG-C, segons contracte internacional previ molt precís, els crèdits necessaris per a pagar:

Els transpors: FOB i CIF fins al país destinatari,
fins a llurs magatzems interiors.

FOB: "free on board" = "franc a bord". Sigla, que en comerç internacional, indica que l'expedidor posa la mercaderia lliure de despeses en el mitjà de transport que l'ha de traslladar.

CIF: "cost, insurance, freight" = "cost, assegurança, noli". Sigla, que en el comerç internacional indica que el cost de la mercaderia tramesa inclou el cost a l'origen així com les despeses per l'assegurança i el transport de l'origen a la destinació.

Els transports interns fins als magatzems dels majoristes interessats, segons contracte molt precís, en la comercialització de productes i al detall de les mercaderies no peridores de consum que són objecte concret del tractat d'AFG-C.

Aquests crèdits als importadors hauran de ser reemborsats per aquests quan arribi al final normal de la total operació d'AFG-C: en llur defecte, l'Estat beneficiari de l'AFG-C que els haurà de reemborsar, car no és admissible que aquest es vulgui protegir darrera el pretext de la irresponsabilitat de les empreses importadores, saltant-se a les seves lleis.

2. Organisme Mixt pel Desenvolupament (OMD).

Aquest Organisme d'ajuda tècnica permanent integral-humanista del país vitalment necessitat de l'AFG-C actuarà tot el temps que duri el Tractat i integrarà tots els cooperants tècnics, propis de l'Estat concessor i de l'Estat beneficiari, necessaris al bon fi de la total operació concertada.

En el Tractat d'AFG-C estarà previst un Cos Diplomàtic i Consular Especialitzat de l'Estat concessor, en l'Estat beneficiari. Aquest Cos Diplomàtic vetllarà per la protecció personal de tots els cooperants tècnics, diplomàtics, etc. Aquests cooperants seran tots ells contractats, acompanyats i assalariats directament pel Cos Diplomàtic, en col·laboració amb l'OMD general.

En cap cas, l'Estat beneficiari de l'AFG-C podrà condemnar un qualsevol cooperant tècnic a una altra pena que l'expulsió a l'Estat concesor i sobre la base d'acusacions molt concretes, davant el Cos Diplomàtic i Consular.

La funció de primera instància d'aquests cooperants serà encarregar-se de la repartidora financera "in situ" als consumidors interessats de base (persones individuals, familiars, col·lectives i institucionals o associatives liberals) en llur mateix propi i ben localitzat habitatge normal.

3. Repartiment de l'AFG de Consum a la base

La població interessada en aquest repartiment, o bé no gaudeix de cap poder de compra prou solvent de consum, o bé no en té suficient.

En els dos casos, l'Estat concessor de l'AFG-C ha d'exigir a l'Estat beneficiari les següents condicions dineràries-comptables a favor dels consumidors de base per a protegir-los eficaçment contra totes les possibilitats de tant corrents-incapacitats, irresponsabilitats i

corrupcions dels poders establerts en tot el país o en certs llocs i sectors:

1a. El poder de compra financer privat de consum serà repartit directament als interessats (individus, famílies, professions, institucions, col·lectius o associacions liberals) per organismes comptables locals, ja existents o improvisats, semblants a les Caixes d'Estalvi de poble o barri. Els comptes corrents, s'augmentaran d'aquestes unitats monetàries, exclusivament numèriques i hauran de fer constar que són comptes corrents de salaris de solidaritat social (SSS) del país exportador a la població del país importador. Això permetrà controlar fàcilment tant els ingressos financers-privats periòdics i automàtics, com les despeses privades corresponents als productes inclosos en cada transmissió d'AFG-C. Les despeses privades es faran per un sistema limitat i adaptat a les possibilitats locals-tècniques de factures-xec. En cas necessari, seran redactades pels mateixos cooperants comunitaris en col·laboració estreta amb els comerciants al detall de cada habitat elemental de la població ètnica protegida nominativament pel tractat d'AFG-C entre els dos Estats contractants.

Aquest diner financer de consum, activat per les corresponents factures-xec dels comerciants o inscrites al detall a llurs compradors directes, serà recollit així, en el compte corrent d'aquests comerciants industrials, establerts de temps o de nou "in situ". Una vegada detret el marge comercial previst en el tractat, el saldo positiu de cada venda-compra li permetrà al comerciant de pagar, per xec, sota supervisió de l'OMD- la factura corresponent, rebuda en el seu temps del majorista.

El majorista, una vegada també detret el seu marge comercial, estarà doncs en situació de poder pagar igualment cada factura de l'importador d'AFG-C per xec supervisat igualment per l'OMD.

Finalment, l'importador d'AFG-C, havent detret igualment el seu marge comercial i de transports podrà pagar temps per xecs supervisats:

- els crèdits rebuts per transaccions,

. FOB-CIF, al propi magatzem,

. intern fins al magatzem del majorista

- el cente final, corresponent a la importació inicial d'AFG-C; a la Caixa de l'OMD quedant així l'ancada cada operació elemental.

Exemples pràctics

Les explicacions donades fins aquí han estat necessàriament ~~1.136/10~~ detallades i, per tant, feixuques i llargues.

Uns exemples, ben acurats, concisos i sinòtics, ens mostraran millor el procés d'invençió comptable de direr en funció d'excedents reals de producció. Posar en clar aquests mecanismes d'una manera pràctica a favor de poblacions necessitades per defasament instructiu, ineficàcia tècnica o corrupció antisocial de llurs estructures productives i comercials de cèrco i prescindibles a qualsevol poble del món en aquest final del segle XX, permetrà a aquestes poblacions captar realment el títol de sistema intern que el país exportador té a nivell mercantil i social.

Els mecanismes precisats sota les sigles AFE i OMD tenen la finalitat estratègica-cultural per part de l'Estat prósper exportador, de que els professionals utilitaris, la naixent societat liberal i les poblacions locals necessitades vagant palpant i practicant els avantatges d'un clar i clar mercat llibertari, responsabilitzador i equilibrador de l'economia a favor de tots els ciutadans. Aquest mercat responsabilitzador, llibertari i solidari, lentament assimilat com correspon a tota evolució de mentalitats i cultures ancestrals, anirà fent impossibles les immoralitats i corrupcions que les oligarquies indígenes i les plutarquies mundials acostumen a perpetrar (com ho demostra els nombrosos exemples dels darrers 50 anys i de l'actualitat)..

Exemple d'exportació financera d'excedents de consum (d'un milió d'unitats monetàries)

Cada exportació d'AFE-D es farà segons clausules molt precises d'un Tractat previ. La finalitat del qual es de crear, a l'ensems que riquesa social de consum, una xarxa mercantil molt educativa per a tots els interessats cara a la seva progressiva autonomia i desenvolupament. No s'aplicarà aquest Tractat quan calgui una ajuda urgent (catàstrofes naturals, guerra...) en mercaderies de consum immediat, salubritat, sanitat, medicina, hospitalització, infermeria...

PRIMERA FASE DE L AFE-CONSUM	Cost	Crèdits	Totals	1.136/11
	inicial	a l'im-	acumulats finan-	Operació

1.136/11

	Marges financiers dels distribu- idors mercantils	portador paçadors al final de l'ope- ració	cara inicial
1. Les empreses exportadores entreguen lliures de impostos al seu respectiu país i a l'arrec- d'un pressupost institucional extraordinari d'AFB-C.			
Cost financer inicial.....	1 M	1 M	1 M
2. Una vegada firmat el Tractat d'AFB-C, els bancs locals concedeixen a l'importador de l'Estat cofinançament els crèdits necessaris per:			
- Transport i assegurança FOB-CIF		0,4 M	
- Transports als majoristes.....		0,5 M	
Cost al magatzem de majoristes.....			1,9 M
3. El Tractat garanteix a l'importador un marge brut del 15% supeditat al bon fi de l'operació..	0,35 M		
Preu de venda de l'importador als majoristes a pagar quan aquests hagin cobrat del minoristes			2,25 M
4. El Tractat garanteix als majoristes un marge brut del 25%...	0,75 M		
Preu de venda dels majoristes al minoristes a pagar quan aquests hagin cobrat dels consumidors.....			3 M
5. El Tractat garanteix als minoristes un marge brut del 40%...	2 M		
Preu de venda dels minoristes als consumidors que paguen amb diner financer gratuït.....	4,1 M	0,9 M	5 M

SEGONA FASE DE L'AFB DE CONSUM

Distribució
dels marges
comer-Devolució
dels operació
financ-~~1.136/12~~~~1.136/12~~

poder	cial	crèdits	ra
total de	bruts que	per part	final
compra	aniran	de	
financera	coorant	l'importador	
als con-	els		
sumadors	agents		
de base	mercantils		

1. L'OMD, segons el Tractat d'AFG-C, posa en el país cofirmant a disposició directa dels consumidors de base, a través de Caixes d'Estalvi, els salaris de solidaritat social internacional, en els comptes corrents d'estalvi de consum dels diferents beneficiaris: individuals, familiars, col·lectius liberals

Aquests salaris (i pressupostos) permetran les compres selectives de les mercaderies concretes trameses per l'AFG-C 5 M

2. Els minoristes que cobraran dels consumidors cada venda concreta, pagaran les factures corresponents a llurs majoristes amb els xecs corresponents, reservant-se llur marge comercial brut del 40%..... 3 M • 2M

3. Els majoristes van pagant amb els xecs corresponents les factures de l'importador, reservant-se llur marge brut del 25%..... 2,25 M 0,75 M

4. L'importador (Total 2.25 M)

- reemborsa els crèdits per transport i assegurança interns i externs..... 0,9 M

- es reserva el seu marge comercial brut del 15%..... 0,35 M

- paga l'import inicial de les mercaderies, objecte del Tractat d'AFG-C..... 1 M

~~1.136/13~~

Exemple de condicions normals per a tractats d'Ajuda Financera Gratuïta

d'Inversió (AFG-I)

Cal, igualment, en aconseir cas específic d'excedents de mercaderies d'inversió, que les empreses utilitàries i, eventualment, també les institucions liberals d'ajuda productiva inicial i d'iniciació científic-tecnològica establertes en poblacions locals de cultures productives per desenvolupades i compradores "in situ" d'excedents de producció universal en la societat geopolítica financadora-exportadora, es vagin acostant a la pràctica corrent d'un mercat clarament llibertari segons el sistema monetari que es proposa i d'acord amb mecanismes mercantils universals ben precisats en cada Tractat d'AFG-I que seran supervisats continuament pel corresponent Organisme Mixt de Desenvolupament Inversiu (DMI-I). D'aquesta manera, l'ajuda no és un acte afiliat, sinó que participa en la creació d'una xarxa de producció, distribució i consum que comença amb els importadors i magatzemistes i acaba en els clients i consumidors.

PRIMERA FASE DE L'AFG D'INVERSIÓ

Cost financer

Crèdits als

inicial facturat	importadors
del Gremi a compte	i magatzemistes per a
de l'OMD-I als	costos reals
importadors i	
magatzemistes	

1. Les empreses exportadores en bens inversius que hauran estat objecte d'acord d'un Tractat d'AFG-I, entregaran llurs saldos al Gremi corresponent. Les factures corresponents seran pagades pel Gremi a càrrec d'un pressupost institucional-financer extraordinari.

2. Les factures equivalents seran carregades al debit dels importadors-magatzemistes del país necessitat de l'AFG-I a favor de l'OMD-I corresponent, amb la garantia subsidiària total de l'Estat co-firmant....

1 M

3. El Tractat d'AFG-I, preveu uns crèdits directes per l'exportació AFG-I prevista, concedits per bandes pròpies de l'Estat exportador als importadors-magatzemistes interessats, els quals actuaran sempre en col·laboració i sota supervisió del corresponent OMD-I. (Qui paga els interessos???)

- pel transport i assegurances FOB-CIF...

0,4 M

- per magatzematge, transports i assegurances interns fins a les instal·lacions dels compradors directes.....

0,5 M

Cost total fins entrega als clients directes 1,9 M

SEGONA FASE DE L'AFG D'INVERSIÓ

Finances

~~1.136/15~~
Crèdits

1. L'OMD-I, encarregat de tota l'operació, posa a disposició dels compradors directes, en el país necessitat de l'AFG-I (empreses utilitàries o institucions liberals) un poder de compra financer d'inversió (finances per a l'exportació d'excedents de producció inversiva) per un valor que cobreixi:

- el marge comercial brut del 15% sobre 1,9 M dels importadors-magatzemistes.....	0,35 M
- els crèdits concedits pels bancs propis als importadors-magatzemistes.....	0,9 M
- el cost financer inicial d'AFG-I, facturat pel Gremi als importadors-magatzemistes, a favor de l'OMD-I: aquest import facturat quedarà en poder de l'OMD-I al terme de l'operació global duta a bon fi sota la seva supervisió.....	1 M

Total (finançat i creditat) a disposició dels compradors directes..... 2,25 M

2. Els compradors directes podran començar pagar als importadors-magatzemistes llurs factures, en les condicions normals de 8 dies després de la data de recepció confirmada del material inversiu objecte del tractat d'AFG-I: totes aquestes operacions es faran sota supervisió de l'OMD-I, el qual s'encarregarà de fer el servei i garantia post-venda en funció de pautes previstes amb el Gremi i fabricants d'origen, responsables d'una bona operació tècnica inversiva global.

3. Els importadors-magatzemistes podran, en conseqüència, amb un màxim de 15 dies engegar el moment en que els seran pagades llurs factures i el moment en que els pagaran llurs propis deutes:

- reservant-se llur marge comercial brut.....	0,35 M
- pagant els crèdits concedits.....	0,9 M
- pagant a l'OMD-I la factura del gremi exportador.....	1 M

Total guanyat o retornat pels importadors..... 2,25 M

Aquests exemples permeten visualitzar, mínimament, les possibilitats d'una cooperació internacional que almenys resolgui els problemes de

1.136/16

sobreproducció en determinats països i la manca de recursos vitals o
inversius aïllats en altres; que eviti ensams l'imperialisme subtil dels
uns i les corrupcions oligàrquiques dels altres.

1987. Primera edició.

MESURES PER A UNA EMPRESA LLIBERTÀRIA. AUTOGESTIONÀRIA I ECOLÒGICA

Reducció de l'horari de treball

L'atur, un fenomen en augment constant

Uns 3 milions de persones estan a Espanya sense un lloc de treball, i cada any augmenta considerablement aquesta xifra.

La manca de llocs de treball anirà creixent segons totes les previsions. És un fet irreversible i estructural que està creant una situació insostenible, especialment per als joves, provocant en ells, no solament un desencant generalitzat, sinó una actitud passota i destructiva, totalment comprensible degut a la marginació a què se'ls sotmet.

El desenvolupament tecnològic suprimeix continuament llocs de treball. Cada inversió per a crear un nou lloc de treball en suprimeix varis. Les noves inversions tenen l'efecte contrari del que oficialment s'anuncia: redueixen molts llocs de treball en relació als pocs que creen. Una campanya que aconseguís crear 800.000 nous llocs de treball també aconseguiria augmentar la xifra dels nous aturats en varis milions.

La manca de llocs de treball no pot ser globalment compensada per noves i quantioses inversions doncs, en el mercat lliure, no hi ha empresa que, en efr inversions importants, no cerqui una reducció del preu de cost en funció de la reducció del treball assalariat. Aquest càlcul empresarial pot ser correcte mercantilment parlant si, al mateix temps, afavoreix tota la població d'un país gràcies a que un conjunt de mesures polítiques permetin distribuir equitativament les noves possibilitats dels progrés tecnològic sense privilegiar a uns perjudicant a d'altres.

La Constitució afirma el dret al treball, però sense un canvi de les regles de joc del mercat de treball, sense un canvi molt profund, aquest dret és paper mullat. Cal repartir el treball: treballar menys hores cadascú, per a treballar tots més hores en conjunt, mantenint, almenys, els mateixos salaris. En definitiva es tracta de "treballar menys cadascú, per a produir entre tots més i millor".

El treball assalariat s'està reduint. Cada dia el productor-consumidor és més important, mercantilment parlant, com a consumidor que com a productor. Si els llocs de treball es redueixen, augmenten en canvi el grau de competència i d'especialització. Aquesta competència demana un reciclatge permanent que és molt difícil de realitzar degut al ritme trepidant que comporta la nostra actual desequilibrada societat, ritme que crea una fatiga i un desànim

incompatibles amb un alt grau de competència professional i que contrasta absurdament amb el desànim dels "sense feina", els quals són abandonats, no sols al llur marginació material, sinó a llur marginació vocacional i tècnica per manca d'escoles gratuïtes de reciclatge.

Es evident que amb l'actual horari legal de treball no es poden augmentar els llocs de treball ni millorar la competència i la productivitat-qualitat dels treballadors, excepte que s'impedis tota innovació tècnica productiva i s'obligues a prendre nombrosa mà d'obra. aquesta solució és típica de mentalitats puritanes potenciadores del la "religió del treball" i de la "dignificació pel treball".

Hi poden haver situacions excepcionals, en les que, per a l'objectiu prioritari d'augmentar la producció en quantitat, sigui aconsellable utilitzar al màxim, momentàniament, treballadors en atur no massa competents. Però, àdhuc en aquest cas, el polític ha de potenciar llibertàriament, sobretot:

- quant a quantitat: les inversions màximes i òptimes per tot el crèdit interior disponible i internacional possible;
- quant a la qualitat: l'artesanat (capacitat en escoles d'artesans no solament gratuïtes, sinó amb un salari de solidaritat social poer cada artesà, superior al de l'atur).

En els països en plena revolució tecnològica no hi altra solució raonable que passar de les 40 hores setmanals actuals a 30 o 20 hores. aquesta reducció dràstica reequilibra el desfasament entre productivitat creixent i la quasi nula reducció d'horari de treball que s'ha donat al llarg de tot aquest segle. La productivitat s'ha multiplicat per 8 ó per 10; l'horari de treball solament ha pasat de 48 a 40 hores.

Estem immersos en una roda infernal que no beneficia a ningú: les empreses necessiten invertir en nova tecnologia per a no perdre competitivitat (i necessiten menys treballadors); els treballadors que passen a l'atur no tenen diners per a preparar-se millor i els que continuen treballant no tenen temps per a fer-ho; cada vegada hi ha més gent que no té diners per comprar ni per estalviar; sense diners per a comprar les empreses no poden vendre el que produeixen i han de tancar les portes creant més atur; sense diners per a estalviar no hi ha capital disponible per a fer noves inversions i les empreses no poden millorar llur producció.

La reducció de l'horari de treball

La reducció de l'horari de treball, per exemple a 30 o a 20 hores setmanals, facilitaria que moltes empreses contractessin més treballadors, malgrat que altres empreses degut a què actualment els hi sobra personal no necessitarien contractar-ne més.

La reducció de l'horari legal de treball és una possibilitat tècnica i una necessitat empresarial i social però necessita d'altres mesures de conjunt perquè pugui ser efectiva en la lluita contra l'atur.

Es molt important que la reducció de l'horari de treball no signifiqui la reducció de salari (ni del poder adquisitiu d'aquest). Només si els salaris es mantenen iguals o, fins i tot, augmenten, sense que augmenti el cost de la vida, la mesura pot ser beneficiosa: més treballadors tindran més diners per a consumir el que ara no poden, i per tant, la demanda de productes permetrà a les empreses vendre els excedents actuals i fins i tot incitar-les a produir més. Aquest augment de producció demanarà més inversions i més llocs de treball.

Es evident que en aquest procés encara hi haurà molts aturats. Per tant, s'hauran de prendre altres mesures importants: la primera és la d'establir un salari de solidaritat social per a tothom que estigui sense feina, indefinit i suficient per a viure dignament en la societat actual. Aquest salari, junt amb un pla extens, gratuït i de qualitat de formació professional, permetrà preparar-se adequadament per al treball. Però aquest salari social, a més a més de ser un dret fonamental en aquesta nova societat que urgentment cal realitzar, és un dinamitzador de l'economia, ja que crea més demanda de productes bàsics de consum, animant les empreses a produir en més quantitat i en més qualitat.

Mesures contra l'atur forçós

El conjunt de mesures que proposem per lluitar eficaçment contra l'atur forçós són:

- Reducció de l'horari legal de treball a 30 o a 20 hores segons possibilitats de cada moment i de cada societat.
- Manteniment, com a mínim, del mateix salari (amb poder adquisitiu igual).
- Salari de solidaritat social indefinit per a tothom que estigui sense feina.
- Llibertat de contractació i descontractació.
- Possibilitat de producció per torns.
- Gratuïtat de la formació i reciclatge professional per a tothom.

Aquest conjunt de mesures polítiques ha d'ésser pactat per les diferents forces socials cara a una aplicació coordinada. La dificultat principal per a prendre aquestes mesures és la de com es poden finançar sense carregar els costos ni en els empresaris (que necessàriament el

repercutirien sobre els preus) ni en els treballadors (que encara agreujaria la seva capacitat de compra i d'estalvi).

Finançament de l'atur

En el món actual, hi ha prou riquesa, tecnologia i producció perquè es puguin aplicar aquestes mesures que acabem de descriure. A condició que hi hagi una profunda reforma de les despeses, que exigeix aquests punts:

- Establir un pla econòmic global de les capacitats productives sense atemptar l'equilibri de la justa utilització dels recursos disponibles;
- Suprimir dràsticament totes les despeses inútils, corrompudes i innecessàries, que actualment són, sense cap dubte, les més importants dins l'ordre econòmic mundial (armamentisme, droga, joc, vendes especulatives, productes repetits, funcionariat hipertrofiat, etc);
- Establir els mecanismes populars de control sobre la invenció i el repartiment del diner perquè sigui una eina al servei de tothom i no un instrument de poder en mans dels que són prou vius per obtenir-ne el control al servei dels seus interessos personal.

La manera concreta de fer possible l'aplicació d'aquests tres punts exigeix l'estudi aprofundit de qualsevol proposta. Però cal insistir, ja des d'ara, que el finançament d'un pla general contra l'atur no és cap problema perquè els diners ja hi són, només que s'apliquen per a altres coses segons els interessos egoistes de les minories que controlen l'economia mundial i de cadascun dels diferents països.

Donat el clima de desconfiança que el tema de la reducció de l'horari laboral suscita, sembla interessant fer propostes que siguin viables tècnicament i credibles políticament.

La proposta que s'exposa, necessita, per a evaluar la seva viabilitat tècnica, d'un estudi actuarial que contempli diverses variables i diversos terminis d'amortització. Breument la proposta consisteix en:

1. Premises

En els països industrialitzats els darrers anys s'han produït dos fenòmens estructurals incidents en l'atur forçós:

1. La productivitat, en general, s'ha doblat, mentre que l'horari legal de treball, pràcticament no s'ha reduït.
2. Les inversions empresarials que tenen en compte la realitat tecnològica actual tendeixen a reduir llocs de treball i no a

augmentar-los.

2. Pla de reducció de l'horari laboral del treball assalariat

La reducció de l'horari laboral pot reequilibrar el desfasament provocat per l'augment de productivitat i la quasi insignificant reducció d'horari de treball. Aquesta reducció de l'horari laboral, si vol ser viable, no pot ser deixada a la negociació dins cada empresa, sinó que precisa d'un pla general que afronti a l'ensem el fenomen de l'automatització, de la productivitat i de l'atur en el seu conjunt i que no signifiqui, ni un encariment dels preus de cost, ni una baixa del poder adquisitiu dels assalariats.

L'estudi consisteix en el càlcul d'un pla financer (basat en l'amortització social en 20, 30, 40 ó 50 anys, segons estudis actuàrials comparatius, fets per separat) per a fer front a la reducció de l'horari laboral setmanal de, per exemple, 40 a 20 hores, aplicada amb les següents condicions:

1. Les nòmines salarials de cada empresa representarien el primer any del pla el 50% del valor total. L'altre 50% l'afegiria automàticament el pla d'amortització general aprovat.

2. Cada any l'aportació de solidaritat social d'aquest pla de finançament s'aniria reduint en un 5 %. Passats 10 anys, les empreses assumirien de nou el 100 % del valor de les nòmines.

Aquests 10 anys d'ajuda progressivament decerixent pot permetre a les empreses reestablir o augmentar llur productivitat i fer-se càrrec, així de la total remuneració del seu personal. La posta en pràctica d'aquest pla de finançament es facilitaria si cada empresa envia el llistat de la nòmina dels seus col·laboradors a la Confederació General de Bancs i Caixes d'Estalvis. D'aquesta nòmina, automàticament, es carrega una part a l'empresa i l'altra al Tresor comunitari en funció del pla financer establert cada any. En aquest marc d'ajuda institucional i de llibertat empresarial, les empreses tindran la possibilitat d'augmentar llur productivitat, en un horari permanent, flexible i per tons que li permeti amortitzar ràpidament les seves instal·lacions i reduir costos de la posta en marxa de l'aparell productiu, avui constantment interromput per costums anacrònics.

Per evitar el clàssic recurs a les hores extraordinàries es pot establir un màxim d'hores per any i col·laborador (100 hores?) que sofriran un recàrrec important a compte de l'empresa sobre el salari normal contractat (300% de recàrrec?).

3. Mesures complementàries a tenir en compte com a variables

Aquest pla, demana altres mesures complementàries com, per exemple:

1. Treball per torns convenient a l'organigrama de producció de cada empresa, que permeti, si interessa, la producció permanent els 365 dies de l'any. (El treball per torns pot permetre a les empreses una ràpida amortització de les inversions i un increment de la productivitat (quantitat-qualitat), factors necessaris per reassumir progressivament el 100 % de la nòmina amb menys hores de treball per assalariat).
2. Supressió de totes les quotes a la Seguretat Social, que dificulten la contractació d'assalariats. (La Seguretat Social pot esdevenir una institució de solidaritat social, sense quotes de capitalització-mutualitat).
3. La lliure contractació amb el corresponent salari indefinit d'atur forçós igual per tothom, sembla quasi imprescindible per al bon fi d'un replanteig general del món de la producció.

4. Efectes previsibles

1. Desaparició de la immensa majoria de la producció submergida (Quina empresa no aprofitarà el finançament de la seva nòmina i, sobretot, sense quotes de seguretat social?).
2. Manteniment del salari actual (que pot ser incrementat amb les quotes pagades fins ara a la Seguretat Social).
3. Major equilibri, menys cansament i possibilitat de preparació personal dels assalariats, ara atrafegats i sense temps de reciclatge professional.
4. Supressió de costos improductius (producció contínua, menys temps de mantenimen; supressió quotes de seguretat social...)
5. Possible nova contractació de personal per gran part de les empreses.

5. Elements pel càlcul del pla d'amortització

Població activa i població en atur forçós.
 Nòmines declarades i nòmines reals.
 Volum del 50% de les nòmines reals de treball assalariat i dels percentatges decreixents durant 10 anys.
 Pla d'amortització del volum total en 20, 30, 40, 50 anys...
 Relació entre increment del valor de la productivitat i finançament del pla.

Alguns temes relacionats amb l'atur

La "producció" submergida il·legal, que per semblança amb un estudi fet a Itàlia recentment (1), pot significar molts bilions de pessetes a Espanya (prostitució, tràfic d'armes i drogues, xantatges, robatoris...) es veurà reduïda considerablement al tenir molts dels qui avui s'hi dediquen per sobreviure, un salari de solidaritat social suficient per a viure sense córrer riscos innecessaris.

- (1). Segons El País, del 29 de setembre del 1985, el crim organitzat, a Itàlia, dona "feina" a un milió d'empleats i suposa un moviment de 15 bilions de pessetes a l'any. Els principals negocis són: droga, prostitució, armes, xantatges, robatoris i atracament, contraban, jocs d'atzar, tràfic de divises...

La reducció de l'horari de treball, la gratuïtat de la formació permanent i el salari de solidaritat social permetran, no solament una millor formació professional, qualificant suficientment molts treballadors fins ara marginats, sinó que permetrà disposar d'un temps creatiu gratuït (20 hores més cada setmana) perquè tothom pugui desenvolupar les seves afeccions culturals, generals o professionals. S'obrirà la possibilitat de fer una feina socialment útil, no directament remunerada, en els diferents camps culturals, cívics i polítics.

L'argument de què l'"oci" comporta "vici", fa témer a alguns l'explotació del "temps lliure" a favor del consumisme. Pot ser, però, un argument que encobreixi els interessos de les classes dominants perquè es perpetui els clàssics "pa i futbol", "treball i tele" alienadors del poble. Evidentment que la societat de l'oci és un repte. Però solament corrent el risc, amb els mitjans culturals gratuïts necessaris, es veurà el resultat d'aquest repte. La insistència en la por de l'oci és l'expressió de la ideologia dels règims establerts: "el poble no està preparat per a la llibertat cultural, cívica i política (...) ni per a saber disfrutar de l'oci"

L'atur, un problema polític

Quines són les causes polítiques que impedeixen trobar una solució satisfactòria a l'atur? La por a la llibertat es potencia per mantenir la misèria material i cultural de gran part del poble com a arma per a enfortir el poder de minories fàctiques o estatals. La inseguretat de la manca de lloc de treball fa rebaixar la lluita obrera i divideix a la mateixa classe obrera entre els que volen mantenir la seva feina a qualsevol preu i els que resten marginats. Hi ha possibilitats tècniques i financeres perquè tothom pugui treballar i perquè tothom pugui viure dignament. La falta de decisió política per a prendre les mesures

oportunes solament pot indicar un progressiu terrorisme d'Estat contra els ciutadans menys ben situats, víctimes de l'espectre de la misèria que els aboca al passotisme, al desencant i a la delinqüència.

Quan la gent disposa de temps lliure, de diners i de possibilitats culturals gratuïtes no es deixa dominar tan fàcilment com quan no té temps ni per pensar o no té diners ni formació cultural i humana. I això és precisament el que interessa als poders establerts.

Cal tenir, però, en compte que sense un canvi de les regles de joc establertes, tots els esforços dels qui lluiten contra l'atur generaran en ells greus frustracions quan comprovin que els resultats no poden ser mai els esperats. Les actual regles de joc brut i fosc no ajuden gens, sinó que dificulten, integren o impedeixen, quasi sempre, tota bona iniciativa.

La gent situada en els diferents aparells i estructures del sistema no tenen gens d'interès en cap canvi que pugui fer trontollar els seus privilegis. Cal cercar propostes de regles de joc que demostrin que hi ha "pastis" de treball, de béns i de diners per a tothom. Els que viuen del sistema establert no faran cap pas.

En la mesura del possible cal obrir nous fronts de lluita contra l'atur que vagin al nucli del problema: la incapacitat de les forces socials i laborals actuals per a dissenyar i posar en pràctica noves regles de joc.

MESURES PER A UNA EMPRESA LLIBERTÀRIA, AUTOGESTIONÀRIA I ECOLÒGICA

Promoció de l'autogestió empresarial

L'autogestió empresarial és el sistema de completa integració de tots els col·laboradors de l'empresa en el seu "staff" global, real i efectiu. Només aquesta integració total pot tornar l'empresa més fecunda; no sols en la producció màxima i òptima de valors mercantils, sinó també de valors socials molt importants.

Per l'autogestió es passa d'una persona empresarial individual o col·lectiva d'un o pocs individus empresaris a una col·lectivitat de tots els individus assalariats contractualment (equip laboral, equip empresarial, equip capitalitzador, equip inventor) de manera que tots sentin l'empresa com a seva i realitzin el pas d'una col·lectivitat a una comunitat empresarial.

L'autogestió ha resultat ésser en tots els països on les lleis la fan possible, i en totes les empreses (moltes d'elles transnacionals) en què s'ha iniciat, el sistema productiu de més llibertari consentiment per part de tots i, a la vegada, de més eficàcia productiva i social, degut a l'autodisciplina de tot l'equip assalariat. Aquest va assumint l'esperit d'empresa, de capitalització, d'estudi de mercat, de col·laboració total, de supressió d'enveges absurdes, d'inversió, d'equitat en el repartiment de beneficis, de risc, d'invent....

L'autogestió no té res a veure amb l'anomenada cogestió. L'autogestió és, per definició, uni-empresarial, és a dir, de cada empresa una per una. La cogestió, en canvi, és fruit de l'acord convingut entre sindicats patronals i sindicats obrers de múltiples empreses. La cogestió acaba sovint en un acord entre els advocats del sindicat patronal més fort i els advocats del sindicat obrer, també més fort. Així, el personal de cada mitjana empresa i tots els obrers inscrits en els diferents sindicats obrers menys forts no compten gaire; com tampoc tenen gaire pes les petites empreses i els artesans en els múltiples sindicats patronals. Els uns i els altres es veuen obligats a acceptar les condicions dels més forts.

La distinció entre autogestió i cogestió es fonamenta en què:

La cogestió és extraempresarial, amb una democràcia indirecta, llunyana i delegada.

L'autogestió és intraempresarial basada en una democràcia directa, pròxima, assembleària dintre cada empresa utilitària.

L'autogestió permet dues coses importants:

- El diàleg permanent entre l'empresari, persona concreta i lliure, amb tots els seus col.laboradors, també persones concretes i lliures.
- L'educació permanent de tots els membres de cada empresa per a fer aquesta el més econòmica possible: productora en grau màxim i en qualitat òptima de valors precio-mercantils i valors salario-mercantils, contra un risc i un esforç mínims.

La Llei d'autogestió no pot obviar la mentalitat general històricament heretada. Tenint-la en compte, ha de portar al seu punt màxim el legítim, ancestral i fecund dret a la iniciativa i propietat personal privada, sigui individual, sigui col.lectiva: la recerca d'un bé comú a tota la societat geopolítica no consisteix de cap manera en privar totes les persones privades (individus, famílies, col.lectivitats...) de llurs propis drets d'iniciativa i propietat privades.

Acceptat això, cal harmonitzar, en el mercat actual, els respectius drets de tota la societat geopolítica, els de les empreses utilitàries privades i els dels seus col.laboradors individuals. Aquests darrers, en plena i lliure iniciativa i propietat privada de llur treball, poden agregar-se en una lliure persona col.lectiva, també ben privada, formada pel conjunt del personal de cada empresa.

Aquesta omni-harmonització de drets no pot ser pretesa i condensada únicament per i en la llei d'autogestió. Però, l'autogestió resulta clara dintre el context de canvi històric, que es preté aconseguir, de la mentalitat i cultura actualment predominant en tots els països civilitzats.

Es evident, per tant, la necessitat d'una etapa transitòria cap a l'autogestió plena de cada empresa, etapa imprescindible per a crear aquelles generacions d'empresaris, directius, capitalitzadors, inventors i treballadors amb suficient experiència i responsabilitat empresarial en la producció de qualitat i quantitat, que demanarà tota economia racional de lliure mercat clar. Els aventurismes que caracteritzen la nostra actual anti-civilització, ensorren l'empresa, motor de l'economia i, a continuació, ensorren el poble.

En el camí de l'autogestió, d'entrada, volem evitar la desviació cap a solucions corrompudes. L'autogestió és allò que els obrers de bona fe de finals del segle XIX anomenaven "acció directa" i que el confusionisme interessat, així com l'estultícia de certs revolucionaris que es fan dir "llibertaris" interpreta com a "bombes i sabotatge", però que volia dir "diàleg permanent entre l'empresari i tots els seus col.laboradors". Cal una educació permanent de tots els membres de l'empresa per a fer aquesta última el més econòmica possible, això és: productora en grau màxim i qualitat òptima de valors precio-mercantils

1.141/3

(mercaderies produïdes) i valors salario-mercantils (mercaderies productores o factors de producció) contra un risc i un esforç mínims. Una plena autogestió d'empresa cal que sigui preparada lentament i assimilada, no solament pels col.laboradors individuals, sinó per tot el cos social, avui malejat per l'afany d'un sou sense responsabilitat amb una feina mínima segura, monòtona i poc creativa. Però aquesta transició haurà d'ésser empentada constitucionalment per tal que no resti aturada a mig camí.

Arribar a una autogestió completa -que comporta la participació de tots els col.laboradors de l'empresa, tant en la seva gestió com en els seus capitals, invents i beneficis- només és possible a través d'una etapa preparatòria d'educació de les mentalitats i actituds. Per aquest motiu es proposa un sistema transició lenta i no coactiva cap a la plena autogestió empresarial, a través d'una Llei de promoció de l'autogestió empresarial. Donada la complexitat del tema, tractarem, un per un, els mitjans que hom pot disposar legislativament per avafavorir l'autogestió.

Dret individual a una "acció" de l'empresa per mes treballat

Independentment de la plena llibertat contractual laboral (individual -salari- i col.lectiva -primes-), després de tres mesos de col.laboració a prova, cada col.laborador de cada empresa pro-autogestionària (és a dir, la que vulgui lliurement iniciar el camí de l'autogestió) haurà de tenir dret al mínim d'una acció de la seva empresa per cada mes correctament treballat amb eficàcia i assiduitat, sense faltes ni abstencionismes.

En el personal de cada empresa ni són comptats tots els qui hi col.laboren per un salari, des dels empresaris, els gerents, els apoderats, enginyers i encarregats, fins als guardes i darrer peó.

L'empresa -representada per la seva gerència- conjuntament i paritària amb el Comitè laboral, són els jutges d'aquesta assiduitat i eficàcia en el cas concret de cada assalariat. En cas de divergència entre gerència i Comitè laboral, sentenciarà un Jurat Gremial Paritari dins un temps determinat. En cas que un assalariat no estigui d'acord amb la sentència gremial de privació d'accions, podrà recórrer al Jutjat d'Autogestió Empresarial Inicial, instituit en la mateixa llei d'empreses pro-autogestionàries.

Sindicatura intra-empresarial pro-autogestionària

Les accions entregades, en règim d'empresa pro-autogestionària, a cada assalariat, seran sindicades a favor del conjunt del personal, única assemblea reconeguda com a decisòria per la llei. L'assalariat que s'en vagi de l'empresa, en sigui acomiadat o es jubili -o els seus hereus en cas de defunció- decidirà si vol conservar aquestes accions o si se les

vol vendre. El Comité de Sindicatura sempre té opció preferent de compra.

En el cas que un col.laborador qualsevol, que continua col.laborant en l'empresa, vulgui per qualsevol motiu vendre la totalitat o una part de les seves accions, estarà, també, de tota evidència obligat a vendre-les al Comité de Sindicatura d'Accions de tot el personal de l'empresa. És obvi que, en aquest cas, en eventuais votacions, el vot d'aquest accionista pro-autogestionari serà, quant a les accions individuals, nul (venda total) o fraccionari (venda parcial).

Cada empresa pot convenir amb algun dels seus assalariats, o tots ells, l'entrega de més accions que les acordades pel conveni col·lectiu intraempresarial. En el primer cas d'alguns col.laboradors assalariats privilegiats amb un nombre superior al del conveni, cada privilegiat tindrà dret a decidir si vol fer entrar aquestes accions en suplement dintre la sindicatura, o no. En cas que aquest nombre d'accions superior a l'estipulat per la llei o pel conveni sigui per a tots els membres del personal col.laborador-assalariat, és evident que totes les accions entren en la sindicatura.

També sembla car que, en tots els casos, les accions de l'empresa comprades lliurement per qualsevol dels seus col.laboradors, és de lliure possessió d'aquest últim, que pot lliurement dipositar-les o no en la sindicatura col·lectiva.

Accions a títol col·lectiu-intraempresarial-proautoqestionari

Un nombre d'accions igual a la suma de les entregades, cada mes, als col.laboradors individuals de l'empresa (segons conveni col·lectiu intraempresarial) serà inscrit al conjunt del personal d'aquesta empresa. És evident que aquestes accions de tipus col·lectiu entren totalment en la Sindicatura i no poden ésser reclamades per cap dels col.laboradors, individualment o en grup.

Fiscalitat

Ja es veu que l'anterior legislació sobre empreses en camí voluntari de plena col.laboració entre cada una d'elles i la totalitat del seu personal, per a una inicial pro-autogestió, demana la supressió de les societats (anònimes, limitades...) amb un nombre rígid d'accions.

Es proposa, doncs, la forma de Societat per Accions (SA) de manera que aquesta constant entrega d'accions al personal es pugui fer amb plena llibertat empresarial i salarial: cal que l'empresa (Societat per Accions) pugui estar, segons llei, oberta continuament a les necessàries variacions de capital; cal fer desaparèixer qualsevol fiscalitat entorpidora de l'augment o reducció de capital, els quals seran lliures, sense cap altra restricció legal ni intromissió burocràtica que la

declaració notarial i l'entrega efectiva d'accions.

Les accions de sindicatura seran dispensades del pagament de l'impost de solidaritat social, quan estigui en vigor, el qual hauria estat a càrrec de l'empresa.

L'anterior declaració notarial per qualsevol lliure variació del capital de l'empresa, serà automàticament inscrita en el registre interbancari i interborsista, el qual serà públic, actualitzat empresa per empresa, a disposició de qualsevol interessat.

Modalitats d'empreses segons el grau d'autogestió

Segons la llei d'autogestió les empreses es classificaran de diverses maneres:

Les empreses que no vulguin acollir-se a la llei d'autogestió s'anomenaran "societat per accions no autogestionària" (SANAG).

Les empreses que s'avinguin a repartir accions pròpies al seu personal, segon llei, o en proporció superior, prendran el nom de "societat per accions pro-autogestionària" (SAPAG) mentre i tant el nombre d'accions del personal no arribi al 50% del nombre total d'accions de l'empresa.

Les empreses en les que el nombre d'accions atorgades al personal sigui igual o superior al 50% del nombre total d'accions de l'empresa, s'anomenarà "societat per accions autogestionària" (SAG).

Cada empresa podrà passar, de cop o per les etapes que a ella li convingui, de qualsevol de les classes anteriors a un altra (Qualsevol litigi entre empresa i els seus col.laboradors serà resolt segons llei específica de litigis laborals).

Consell Delegat d'Empresa

En tota empresa el Consell Delegat d'Empresa coordinarà les funcions dels diferents organismes que el formin.

En el cas d'una empresa SANAG el Consell Delegat d'Empresa estarà format per:

1. El Comitè Laboral (Jurat d'Empresa) encarregat de l'autodisciplina interna i de la protecció dels col.laboradors de l'empresa. El formen un nombre senar de col.laboradors escollits per sorteig, no podent ésser-ne cap reelegit fins haver passat la totalitat del personal.

2. El Comitè de Representació del Personal en el Consell

1.141/6
d'Administració en funció del nombre d'accions del que disposi el seu conjunt. El formen un equip proporcional al nombre del personal i és elegit segons sistema d'eleccions liberal. (((no queda clar...)))

En canvi, en tota empresa SAPAG i SAG, cal afegir a aquest dos comités, el de Sindicatura d'Accions amb la funció de syndicar les accions del conjunt del personal. També són elegits segons sistema de responsabilització liberal, basat en el següents punts:

1. Un cop elegit el primer equip (de 3, 5, ó 7 persones) que governa durant 4 anys, és elegit únicament un nou representant que ocupa la darrera plaça dels (3,5 ó 7), essent la del president del Comité cessant la que és ocupada pel segon.
2. El qui cessa, passa davant la Justícia especialitzada en responsabilització Cívica i, en cas de sentència favorable, pot presentar-se a reelecció pel darrer lloc del Comité, 4 anys després d'haver cessat.

Nivell de formació i funcions del Comitès del Consell Delegat d'Empresa

El Comité Laboral és l'organisme d'educació inicial cara a l'autogestió futura. Hi han de passar tots els membres del personal. Cap membre no es pot tornar a presentar mentre no hagin ocupat aquest càrrec la totalitat dels membres del personal (((es fa per sorteig?))).

Al Comité de Sindicatura pot presentar-se qualsevol membre del personal a l'elecció corresponent, però és de l'interès del conjunt del personal exigir als candidats una bona preparació teòrica i pràctica en relació a l'objectiu encarregat a aquest organisme.

Quant als representants en el Comité de representació, és també d'interès de tot el personal, però encara amb més insistència i rigor, exigir als candidats una bona preparació teòrica i pràctica.

El Consell Delegat d'Empresa en el seu conjunt dels tres organismes assenyalats, es reunirà regularment per tal que els membres de cada un d'ells puguin anar instruint els seus col·legues d'aquests organismes en tota la informació que vagin tenint o els interressi obtenir.

Estatut liberal per a tots els membres elegits en els diferents Comitès del Consell Delegat d'Empresa

A partir del moment de la seva elecció, qualsevol membre del CDE queda acollit a l'Estatut Liberal i gaudeix s'un salari de solidaritat social igual al triple del sss d'atur forçós.

Durant tot llur mandat, els membres del CDE:

- No estan obligats a prestar servei utilitari assalariat dins l'empresa;

- L'empresa no els pot acomiadar per cap motiu; i si els despedeix en finalitzar llur mandat, tenen dret a cobrar el sss anterior durant dos anys més, això sense perjudici que el CDE, en nom de tot el personal, en demani reparació davant la Justícia especialitzada en protecció dels CDE enfront de cada empresa i de cada empresa enfront del seu CDE.

A més a més, cada membre del CDE, en qualsevol dels seus tres comitès, tindrà dret cada mes a un nombre doble d'accions de les atribuïdes a la resta del personal. La totalitat dels membres del CDE tindrà dret a un 10% del dividend atribuït al conjunt de les accions sindicades: se'l repartiran entre ells, en funció dels punts que, per votació secreta, es donaran cada un d'ells.

Empreses pro-autogestionàries (SAPAG)

Les empreses que iniciaran llur ruta autogestionària seran afavorides, a condicions empresarials-tecnològiques iguals, en la concessió de crèdits comunitaris a la inversió.

No hi haurà límit al tant per cent d'accions posseïdes pel personal conjunt en cada empresa pro-autogestionària. El Consell Delegat d'Empresa intervindrà a pro-rata de les accions sindicades, en les decisions empresarials. (((((és el CDE, la Sindicatura o El Comité de Representació ???))))

Cal evitar, però, les imprudències (de bona o mala fe) en el repartiment mensual d'accions al personal. La sindicatura de l'empresa ha de mantenir l'equilibri del valor de les accions en relació al valor real de l'empresa i ha de concordar, per tant, amb la Sindicatura de Borsa.

Transició de l'empresa pro-autogestionada (SAPAG) a l'empresa autogestionada (SAG)

S'ha de calcular de 10 a 20 anys de promig per a la necessària conversió mental dels assalariats en co-empresaris segons vocació llibertària-comunitària. La vocació d'empresari no s'improvitza. Hi ha qui no la vol. Hi ha qui la vol, i no sap el què vol. Cal un temps d'aprenentatge seriós. Per això, parlem de pro-autogestió. D'altra banda, quan el col·laborador assalariat participa en l'empresa, la sent més seva i se sent, ell mateix, més realitzat.

Aquesta és, independentment dels salaris de solidaritat social a fons perdut- una via real per a la desaparició de les classes socials per

1.141/8
raó de diner i de les terribles lluites anti-econòmiques que genera la seva pervivència anacrònica.

Cal veure l'autogestió intra-empresarial com a pròximament futura funcionalitat i organització òptima de cada empresa considerada "independent" sense cap intervenció forana, a excepció de les lleis mínimes de tipus general, gremial i subgremial.

L'autogestió intra-empresarial

L'autogestió interna d'una empresa, definida com a afer privatiu i exclusiu de cada empresa, començarà de fet en el moment en què el personal, considerat en el seu conjunt de Sindicació d'Accions, posseeixi, com a mínim, més del 50% del capital de l'empresa, amb més del 50% dels drets i responsabilitats efectius en l'art empresarial, tant de cara endins com de cara enfora. Per consegüent, tota legislació anterior referent a empreses pro-autogestionàries ja no ha d'intervenir més en aquestes empreses autogestionades. (((existira el CDE ???)))

1987. Primera edició.

MESURES PER A UNA EMPRESA LLIBERTÀRIA, AUTOGESTIONÀRIA I ECOLÒGICA

Protecció ecològica

La protecció ecològica és un objectiu prioritari per tal que el desenvolupament del mercat no es faci en detriment del patrimoni natural i cultural. Les empreses ja no poden ésser considerades com a simples productores d'unes mercaderies concretes que no tenen en compte l'equilibri dels ecosistemes (contaminació, perillositat, recursos exhauribles...). Les empreses han de ser considerades, pel contrari, com a productores d'uns molt més complexos i subtils valors mercantils (precio-mercantils i salario-mercantils) integrats en un marc d'ecologia i convivència, el més harmoniosament possible. Aquesta consideració és una necessitat vital per a la nostra societat fins ara terriblement abocada a desequilibris sense esperança de solució que produeixen una gran angoixa -i posen en perill la salut- a la majoria dels nostres contemporanis (individus, col·lectivitats, ètnies i inter-ètnies).

Per tal que aquesta consideració d'integració entre producció i ecologia es realitzi en la pràctica, la societat geoplítica ha d'establir unes lleis mínimes de protecció ecològica que els Gremis i llurs confederacions han de concretar en reglamentacions gremials d'ecologia en acord amb les institucions cíviques d'autonomia local, encarregades de llur aplicació legal.

Així, cada Gremi establirà les condicions materials i socials mínimes que han de presidir les produccions específiques de les seves empreses, segons els reglaments cívics corresponents, amb l'objecte de respectar al màxim i de manera òptima els entorns físics, ecològics, socials i culturals.... de cada acte de producció.

La Justícia Econòmica d'Ecologia i Convivència, vetllarà pel compliment de les lleis mínimes en les reglamentacions locals i per la seva aplicació Gremial, no només en litigis entre Gremis i empreses, sinó entre els ciutadanas que en prenguin la iniciativa i qualsevol Gremi o empresa que aquells considerin que no respecten les lleis.

Els Gremis, sobre la base de les lleis mínimes i reglamentacions cíviques i gremials d'ecologia i convivència, i en funció del progrés tecnològic, establiran uns pactes periòdicament discutits entre totes les empreses del Gremi per tal de millorar i adaptar constantment l'aplicació de les lleis mínimes i reglamentacions corresponents de convivència i ecologia en relació a modificacions de les instal·lacions i del funcionament de totes les unitats de producció afectades al gremi.

La discussió d'aquests pactes, realitzada en total llibertat a

l'interior de cada Gremi, es farà en presència de representants especialitzats de les diferents institucions liberals jurisdiccionals (autoritats civiques, politiqués i judicials) i liberals civiques (associacions de consumidors, de protecció de la natura...) que instaran a un progressiu millorament de la qualitat de vida, de la seguretat de les persones...etc.

Com a sistema original per a impedir atemptats ecològics cal estudiar el cas d'un petit país europeu amb forta indústria pesada i amb una ecologia industrial-agrícola envejable (Luxemburg).

En aquest país, qualsevol ciutadà o entitat pot presentar queixa al jutge corresponent sobre una anomalia ecològica que l'incomoda o que ell creu que perjudica al conjunt del país.

El jutge - sense preocupar-se de moment d'estudiar el fonament real de la reclamació - dona tres mesos a l'empresa, sigui per a reconèixer la realitat objectiva de l'anomalia, sigui per a rebutjar-ne la subjectivitat. L'empresa pot demanar fins a 3 mesos més, fonamentant la prolongació del termini en la complexitat de l'estudi tècnic.

Si l'empresa reconeix el ben fundat objectiu de la reclamació, el jutge li dona un any per a corregir l'anomalia reconeguda.

Si l'empresa nega el ben fundat objectiu de la reclamació, el jutge decideix que un comitè de 2 experts, un de l'empresa i un del Tribunal estudiïn el problema tècnic plantejat en un termini legal. Si aquests no es posen d'acord o el reclamant-denunciador no està d'acord amb llur dictàmen, el jutge nomena un altre comitè d'experts, al nombre de tres: un altre expert per l'empresa; un altre del Tribunal; i el president, amb vot diriment en cas d'empat, nomenat pel Tribunal Suprem del país. Tenen un termini legal, prorrogable en cas de necessitat, per evacuar llur dictàmen tècnic.

En tots els casos en què ha sigut reconegut el ben fundat objectiu de la reclamació-denúncia, l'empresa té un any per a subsanar objectivament i tècnica l'anomalia ecològica.

En cas que l'empresa no obeeixi realment a aquesta última sentència, hi ha una clàusula legal automàtica que obliga tots els membres del Consell d'Administració i de Direcció de l'empresa a construir-se un xalet familiar a menys de 50 metres del perímetre de l'empresa productiva i a viure-hi, amb llur família, durant, com a mínim, 10 mesos l'any.

Es suficient aquesta última clàusula legal automàtica per tal que quedin resolts satisfactòriament tots els conflictes ecològics d'una certa gravetat, d'origen comercial, industrial, ramader o agrícola.

1987. Primera edició.

Promoció de l'artesanía

La promoció de l'artesanía permet potenciar una producció en la que primi la qualitat sobre la quantitat, la creativitat personal sobre la serialitat automatitzada. L'artesanía recupera "in situ" (barri, municipi...) la feina creativa, i fomenta l'enriquiment cultural de les comunitats ètniques primàries i de l'entera comunitat inter-ètnica.

L'Estatut Mixt permet desenvolupar l'artesanía en els següents termes: a part del salari de solidaritat social vital corresponent a tot ciutadà, tot estudiant d'artesa i tot artesà cobraran un salari de solidaritat social, compatible amb la facturació de llurs productes, segons les modalitat següents:

- Un salari de solidaritat social d'artesa, que complementarà els guanys obtinguts per l'artesa, de la venda dels seus productes. Aquest salari variarà únicament en funció del nombre d'habitants de la població en què exerceixi el seu ofici l'artesa i equivaldrà al salari de solidaritat social d'atur, més un percentatge variable d'aquest mateix sss d'atur.

sss d'artesa en ciutat de més de 100.000 habitants	=	sss d'atur + 25%
sss " " de menys de " "	=	sss " + 30%
sss " " de 25 mil a 50 mil . "	=	sss " + 35%
sss " " de 10 mil a 25 mil "	=	sss " + 40%
sss " " de 5 mil a 10 mil "	=	sss " + 50%
sss " " de menys de 5 mil "	=	sss " + 60%
sss " " de menys de mil "	=	sss " + 70%

- Un salari de solidaritat social d'estudis d'artesanía per a complementar el salari de solidaritat social d'atur per a tots els aturats que vulguin convertir-se en artesans. Aquests estudis professionals-artesanals teòrico-pràctics duraran un mínim de tres anys. Després d'una passàntia de 2 anys, els nosu artesans podran establir-se com a tals gaudint de l'Estatut Mixt d'artesa, segons la població.

Aquest conjunt de mesures permet afrontar ensems diverses problemàtiques candents: la despoblació rural, amb totes les seves conseqüències de progressiva incultura, l'atur industrial, el foment de l'artesanía, la recuperació d'arts i oficis tradicionals, la disminució de la població de les absurdes megàpolis... etc.

1987. Primera edició.

Municipalització del sòl

La municipalització del sòl (vegeu tema corresponent) no solament té uns efectes favorables per a la societat, garantint la conservació i protecció del medi ambient, impedit l'especulació antisocial dels terrenys i afavorint un urbanisme eficient, sinó que beneficia directament a les empreses.

Les empreses, gràcies a la progressiva propietat municipal del sòl, tindran un lloguer baix i alliberaran així molts capitals fins ara immobilitzats i adormits en terrenys, capitals que revertiran en benefici d'accionistes i/o obligacionistes.

La municipalització del sòl també permetrà, als municipis, d'incentivar o de refusar empreses interessants o perjudicials per a la població local.

MESURES PER A UNA EMPRESA OBERTA AL COMERÇ EXTERIOR EQUILIBRAT

Drets de duana equilibradors i antidumping

Els drets de duana generals i antidumping (vegeu Textos 3, capítol 13) permeten a les empreses una lliure importació i exportació dins un marc de responsabilització social delimitat per l'equilibri de les balances comercials amb cada societat geopolítica estrangera, segons tractats bilaterals, multilaterals o quasi mundials.

Es tracta, doncs, d'afavorir al màxim les llibertats concretes mercantils, però dins unes regles de joc net que no converteixin certes pràctiques de mercat en antisocials, desequilibrant el seu comerç exterior o obrint camins de competència deslleial, via dumping, sense caure però, en proteccionismes immovilistes absurds.

Els drets de duana anti-dumping permeten afrontar dos casos principals d'exportacions de països estrangers:

- països que arruïnen les capes baixes de llur població treballadora amb salaris insuficients .
- països que s'arruïnen tots sencers amb subvencions usureres a les exportacions fetes per grans monopolis nacionals o transnacionals.

En tots dos casos, en els nous tractats de comerç exterior s'indica que les clàusules relatives als drets de duana anti-dumping, no sols obeeixen al legítim egoïsme econòmic propi, sinó, i sobre tot, a l'ideal humanista d'unes condicions de vida suficients per a tota la població, compresos els treballadors de més baixa categoria tècnico-forística o en atur-forçós.

Els drets de duana antidumping són, doncs, un gest de solidaritat social amb els treballadors proletaritzats i amb la totalitat dels països estrangers que empra aquests mètodes d'explotació.

En els tractats exteriors, ha de constar que el propi país està disposat a ajudar en tot pla d'humanització interior del país que ho demani, però que això no significa aprofitar-se de la seva deslleialtat comercial, no respectant els preus de cost mínim, científicament establerts a nivell mundial, amb totes les matitzacions, modulacions i correccions geo-culturalment necessàries en cada cas concret.

Protecció específica al treball, l'invent i el capital

Les mesures de protecció legal mínima dels agents privats de producció no solament afecten a l'empresa com a tal, sinó als altres tres agents productius: el treball, l'invent i el capital.

Per aquest mateix ordre anirem estudiant diferents mesures que poden ajudar a que la intervenció d'aquests agents en la producció sigui més efectiva.

Index

MESURES DE PROTECCIO ESPECIFICA AL TREBALLADOR ASSALARIAT

Estatut liberal d'estudiant i aprenent
Salari de solidaritat social d'atur, vaga i lock-out
Vaga i lock-out uniempresarials

MESURES DE PROTECCIO EFECTIVA A L'INVENTISME UTILITARI

Inventisme
Oficines de patents i marques

MESURES DE PROTECCIO EFECTIVA A L'ESTALVI-CAPITAL

Estalvi i Capital
Borses al comptat i a terme de mercaderies i de paper (accions, obligacions, pagarés...)
Conclusions sobre la diferent protecció a l'estalvi a la vista i al capital-paper de tipus bancari

1987. Primera edició.

MESURES DE PROTECCIO EFECTIVA AL TREBALLADOR ASSALARIAT

Estatut liberal d'estudiant i aprenent

La protecció social dels treballadors utilitaris assalariats es fonamenta en les mesures financeres garantides pels diferents Estatuts (General, Utilitari i Mixt).

Els estudiant i aprenents, dels 16 als 25 anys, disposaran del salari de solidaritat social corresponent. Podran canviar tantes vegades com vulguin de la funció d'estudiant a la d'aprenent, i viceversa (com a màxim 1 vegada a l'any). També podran renunciar, a partir dels 18 anys, a qualsevol d'aquests dos estatuts liberals, per a posar-se a treballar com a assalariat utilitari. Però podran retornar a l'estatut d'estudiant o d'aprenent fins als 25 anys. Passada aquesta edat, també es podrà demanar pròrroques justificades per a continuar estudis o aprenentages en estatut liberal.

EFFECTIVA

MESURES DE PROTECCIÓ ESPECÍFICA AL TREBALLADOR ASSALARIAT

1.162/1

Salari de solidaritat social d'atur, vaga o lock-out

A partir del dia en què una persona individual es posi a treballar com a assalariat utilitari, amb un mínim legal de 18 anys, en qualsevol empresa utilitària, es farà obrir a la Caixa d'Estalvis del seu domicili (uni-assalariat) o en un Banc de negocis (multi-assalariat), un compte corrent d'estalvi de producció.

Cobrarà de la seva empresa el seu salari utilitari a través de la Confederació General de Caixes d'Estalvis i Bancs de Negocis, la qual rebrà de cada empresa, mensualment, la llista total de col·laboradors i del salari total corresponent a cada un d'ells, amb les indicacions estadístiques necessàries.

La defensa pràctica, tant individual com col·lectiva, dels assalariats contra tot intent subjugador de llur llibertat contractual, rau en el salari de solidaritat social d'atur forçós, vaga o lock-out, sense límit de temps. El valor monetari d'aquest salari de solidaritat social es calcula segons el sistema de punts. El valor del punt és una variable en funció del repartiment de la massa financera total -menys la part assignada als pressupostos extraordinaris- dividida pel nombre total de punts. El valor del punt depèn, doncs, de la creació d'excedents de producció de consum. Així, la condició utilitària (com la liberal, general o mixta) no està fixada d'una vegada per totes, sinó que el salari de solidaritat social depèn exclusivament de la prosperitat general del mercat.

Sobre aquest mínim salari de solidaritat social d'atur, es fixarà automàticament el salari mínim interprofessional (per exemple, aquest serà el doble d'aquell: sss d'atur, 40.000 i smi, 80.000).

El salari efectiu, en cada cas concret, serà fruit del contracte lliure entre la demanda de col·laboradors competents per part de l'empresa i l'oferta de treball assalariat-competent en cada especialitat demanada.

El salari de solidaritat social d'atur, vaga i lock-out, serà el mateix per a tothom, sigui quina sigui la categoria tècnica-salarial del treballador. La raó és que es tracta d'un mínim vital, depenent de la prosperitat general i de la solidaritat comunitària.

Aquesta legislació general no s'oposa a que qualsevol treballador assalariat contracti privadament, en el mercat lliure de les assegurances privades (per capitalització o mutualitat) el contracte que li assegurï una remuneració superior, de tipus privat, en el cas que, de comú acord, les dues parts (assegurat-asegurador) estableixin.

Aquest conjunt legislatiu assegura als assalariats utilitaris com a persones lliures al servei contractual lliure d'una lliure empresa, que ells lliurement han triat. Així, els treballadors, no necessiten cap legislació humiliant, ni cap inspecció o Magistratura laboral de tipus estatista burocràtica. No cal complicar les coses que són clares.

En conseqüència, resten completament lliures la contractació i descontractació de treballadors, tant per part de l'empresa com per part de cada treballador. El salari individual i les obligacions que comporta per a les dues parts contractants, és un contracte privat, establert lliurement entre l'empresa i cada un dels seus col.laboradors, que queda protegit automàticament pel salari mínim interprofessional. No s'hi pot interposar cap sindicat, cap gremi, ... cap organisme estatista o col·lectivista. El contracte de treball és un contracte bi-personal civil, sotmés exclusivament al Dret Civil.

Els sss d'atur, vaga o lock-out serà abonats automàticament al compte corrent financer del treballador assalariat -en qualsevol dels tres casos previstos- per la caixa d'Estalvis, a partir del mateix moment en què es presenta el certificat de cessació de la seva col.laboració en l'empresa on treballava, indiferentment que sigui a iniciativa d'ell o de l'empresa. L'abonament es farà mensualment, a l'avançada.

En tots aquests casos, a més a més, l'empresa naurà de pagar a cada un dels seus col.laboradors a qui hagi entregat l'anterior certificat, el salari corresponent als dies realment treballats, així com una mensualitat completa de compensació. Això per llei general, independentment de possibles indemnitzacions pactades en el contracte laboral.

Per simple indicació de l'interessat, si l'acomiadament obeeix a estúpides represàlies anacròniques de l'empresa referents a actuacions sindicals o reivindicatives comunitàries de l'acomiadat, aquest tindrà dret a cobrar doble salari d'atur durant dos anys; però durant aquest temps, el seu nom naurà d'estar obligatòriament inscrit en públic en totes les Caixes d'Estalvis, en les oficines dels gremis i en els butlletins sindicals obrers i patronals, sotmés així a judici dels seus propis companys i de tot els cens laboral.

(((((!!!! no es pot transformar en una llista negra, de gent que cap empresari vulgui agafar mai??????))))))

Salari de solidaritat social de Vaga i lock-out uniempresarials

Constitucionalment s'admet la vaga i el lock-out d'una sola empresa per ram productiu, com a generadors del dret a cobrar, per temps indefinit, el salari de solidaritat social mínim, si es compleixen les condicions explicitades a continuació:

Tota vaga de més d'una empresa (o unitat de producció) de la mateixa especialitat, del mateix gremi o subgremi, no dóna cap dret al salari de solidaritat social de vaga perquè, fàcilment, esdevé una maniobra subtil que va contra els interessos dels mateixos assalariats de les empreses afectades. En efecte, una vaga general de totes les empreses d'un ram no ataca gens ni mica l'estabilitat d'aquestes empreses, ja que suprimeix tota possibilitat de competència entre elles durant el temps d'una vaga sectorial o subsectorial.

Tota vaga en una sola empresa, per a ésser legal, i donar a dret a cobrar el sss, ha de complir el següents requisits:

1. estar proposada pel Comité Laboral o a iniciativa del 25% del personal.
2. estar aprovada per votació secreta majoritària de tot el personal.
3. sense intromissió a dins de l'empresa de cap sindicat o partit polític.
4. amb preavís d'un mes a l'empresa per tal que:
 - la gerència tingui temps d'estudiar les reclamacions dels seus col.laboradors
 - ni hagi temps per a la proposició i eventual pràctica de l'arbitratge.
5. en cas d'arbitratge:
 - acceptació per les dues parts
 - acceptació per una sola part
 - refús de les dues parts
6. en cas de refús d'una o dues parts: declaració de vaga amb preavís de 15 dies.

Les vagues salvatges són definides per no complir, per part dels treballadors, alguna o totes les condicions anteriors. Les vagues salvatges són permeses, és a dir, no són prohibides ni castigades, i sense intromissió de la policia ni de la Justícia, a menys de desordre i violència flagrants. Aquest tipus de vagues no donen, però, dret al salari de solidaritat social de vaga.

Tot lock-out de més d'una empresa comporta el pagament automàtic dels salaris de solidaritat social de lock-out corresponents, als afectats i la reclamació judicial automàtica de l'import total anterior a unes empreses prou temeràries per a pretendre, amb aquesta acció, jugular el mercat lliure del treball lliure.

El lock-out patronal en una sola empresa és, en canvi, una possibilitat de lluita lleial i legal que s'ha d'admetre en les mateixes condicions explicitades pel cas de vaga. Complertes aquestes condicions, l'empresa té el perfecte dret de declarar el lock-out, com els obrers tenen el dret de declarar la vaga: aquesta situació dona dret immediat i automàtic als treballadors de cobrar el salari de solidaritat social per lock-out, per temps indefinit.

Inventisme

El conjunt dels invents utilitaris forma un sistema que anomenem **inventisme** i que és el factor de producció global i de productivitats especialitzades (forístic) de més gran i millor potència acumulativa de béns poduïbles.

En el sentit de la producció global i de les productivitats especialitzades, l'inventisme utilitari es presenta com una empresa especial, que no pot tenir rendiments beneficiaris fins al dia en què passa de l'esfera de les idees, projectes, assajos, plantes-pilot... a l'esfera de les realitat pràctiques i rendibles objectivament en el mercat.

L'entera societat geopolítica ha d'ajudar que l'invent, assolit individualment o en equip, arribi el més ràpidament possible a la seva màxima i òptima utilització. Això, evidentment, en funció de les capacitats econòmiques reals d'aquesta societat, però comprenent que es tracta del factor privat més important forísticament.

En l'aspecte forístic, l'única primera matèria imprescindible a l'home, és la seva intel·ligència creativa, inventiva i pràctica. Es evident que les ciències aplicades -tecnologies d'avantguarda o inventisme pràctic- han d'anar precedides d'investigació fonamental i de recerca especialitzada, anomenades "teòriques" malgrat siguin essencialment pro-experimentals i indefinidament experimentadores en laboratori.

Cal ajudar-ho tot. Però per vies diferents: una cosa són les activitats, per essència liberals de la recerca fonamental i de la recerca especialitzada en qualsevol branca de la física (física inerta, biofísica, antropobiofísica...) i una altra cosa, l'inventisme pràctic, essencialment utilitari (mercantil).

Nota:

Forística i forestivitat

Del grec phorein = produir, la forística es la consideració conjunta de la producció global de qualsevol unitat de producció (empresa, subgremi, gremi, ram, subsector o sector productiu, mercat) i de les corresponents productivitats especialitzades relatives.

La forestivitat és la modulació sintetitzadora de la productivitat bruta i de totes les "productivitats" relatives a tants factors i unitats de producció com sigui tecnològicament possible. Compren les variacions o gradients de la forística.

Forística i forestivitat són molt més amplis i complexos que producció i productivitat i són actualment un dels problemes d'anàlisi matemàtica més importants, tant en micro com en macro economia.

MESURES DE PROTECCIO EFECTIVA A L'INVENTISME UTILITARI

Oficines de patents i marques

Per ajudar concretament l'inventisme pràctic, les Oficines de patents i marques realitzaran gratuïtament l'estudi tècnic i el registre protector dels invents utilitaris objecte de futures patents i marques. Paral·lelament es crearà la Justícia especialitzada corresponent. Per atendre la creativitat inventiva allí on neixi, caldrà crear tantes Oficines i tantes Justícies especialitzades com calgui als diferents nivells territorials.

Tota aquesta organització econòmica i judicial, especialitzada en inventisme, patents i marques, serà de naturalesa essencialment liberal i oberta a les persones que més i millor hagin demostrat la seva competència científica i tecnològica, no solament en el camp teòric, sinó també en el camp pràctic del mercat productiu. Es evident que tots els científics i tecnòlegs d'aquesta organització liberal -de gran prestigi- estan obligats per la llei del secret professional, i han de posar tota llur competència al servei dels qui, en fer una demanda de patents, poden demanar ajut per a portar a bon terme la idea, projecte, assaig, planta-pilot....originals.

Tota aquesta organització ha d'estar a disposició del candidat inventor. Cada demanda d'invent, patent o marca, ha de quedar atesa en el corresponent registre per a un estudi tècnic competent i gratuït, el més ràpid possible, en funció de les dificultats i complexitats del problema tècnic-mercantil plantejat.

En cada cas, l'estudi comportarà la concessió o denegació motivada de l'ajuda, sigui creditícia, sigui financera, que hagi demanat l'aspirant a invent, patent o marca pròpia, per a estudis de laboratori o planta pilot, previs a qualsevol pas de major envergadura.

L'estudi tècnic fet per l'Oficina també podrà comportar uns consells i una ajuda, exclusivament interiors, de perfeccionament tècnic-conjunt amb l'inventor del pre-invent plantejat.

Qualsevol litigi sobre tots aquests aspectes anteriors, serà portat automàticament a instrucció i sentència del Tribunal corresponent a la Justícia d'Invents, Patents i Marques. Aquest, malgrat la seva especialització vocacional, estarà assessorat, en cada cas, per experts d'alta tecnologia, sotmesos també a secret professional, en el ram en què s'inscriui el suposat invents. En tots els casos, aquests Tribunals buscaran el més possible un terreny d'entesa entre l'Oficina de Patents i el candidat inventor.

Quan l'invent, patent o marca hagin estat concedits, sobre proves experimentals de laboratori o planta pilot, tècnicament indiscutibles, l'Oficina proposarà a l'inventor d'escollir entre una de les tres alternatives d'explotació de l'invent, patent o marca. La decisió, completament lliure, per part de l'inventor o propietari de la nova patent o marca, naurà de fer-se sobre aquestes tres possibilitats:

1. L'Oficina pot comprar l'invent, patent o marca, per posar-lo a disposició de totes les empreses de cada ram afectat.
2. L'inventor-propietari pot explotar ell mateix l'invent, o vendre'l a una empresa particular. En cas de voler explotar ell mateix el seu propi invent, tindrà dret preferent al crèdit comunitari si accepta des d'un principi d'explotar-lo en règim pre-autogestionari i, més preferent encara si es tracta d'un règim totalment autogestionari.
3. Organització mixta: un període de 3 anys a favor de l'inventor a partir del ple funcionament de la unitat de producció basada sobre l'invent en qüestió amb inversió parcialment o totalment finançada per l'Oficina de Patents, que passat aquest període el ven al gremi o subgremi corresponent.

L'inventor-propietari que, havent escollit l'alternativa 2, haurà fracassat tres vegades en el seu intent d'explotació o venda privada -degudament finançat i ajudat per l'Oficina de Patents o creditat per un Banc de Negocis, segons demanda pròpia- podrà demanar l'automatisme judicial de l'alternativa 1. (((((quin?????))))).

El sistema d'organització interestatal d'invents, patents i marques ha d'ésser uns dels elements més importants en tota discussió i negociació diplomàtica de modus vivendi, de tractat bilateral o multilateral de comerç exterior.

Estalvi i capital

L'estalvi-capital, originàriament era una única cosa concreta, però amb el temps s'ha anat diferenciant degut a la progressiva complexificació del diner, complexificació realitzada gràcies a l'eficàcia comptable, abstracta i interbancària de la moneda.

El diner, en el cas de l'estalvi-capital, té fins ara dues funcions socials confoses pel públic estalviador i molt ben diferenciades pels tècnics que saben transformar la "moneda estalviada" en "capital bancari i borsista".

Per al poble, generalment confós, el diner és "moneda estalviada en comptes corrents a la vista". Però, en tant que aquesta moneda, entra i queda passivament en un compte corrent durant un temps més o menys llarg, es transforma en una senyal comptable-abstracta i perd la seva qualitat de signe concret-actiu-circulant de riquesa.

Pels alts professionals i tècnics, el diner és "moneda capitalitzada" doncs, saben convertir i mobilitzar els petits estalvis monetaris dels comptes corrents a la vista en "importantíssims i eficaços capitals-paper". Aquests capitals-paper són numèrics, anotacions comptables-abstractes, que es mouen per compensació entre comptes corrents com a "crèdits o finances".

La conclusió pràctica és que cal protegir de manera efectiva la "moneda estalviada" contra els traficants del "paper-capital". Per això, cal diferenciar legislativament sobre els "saldos positius de tots els comptes corrents a la vista -fins ara administrats pels Bancs i Caixes a tall de "recursos aliens" d'una banda; i, sobre les indefinides formes de lliures contractes de capitalització entre els Bancs de Negocis i llurs clients privats (estalvi a termini, accions, obligacions, contractes de capitalització...) de l'altra banda.

Aquesta diferenciació legislativa ens permet prendre dues mesures clarificadores:

1. Socialització de la moneda estalviada en els lliures saldos diaris de tots els comptes corrents a la vista.

Tots els saldos positius dels comptes corrents a la vista en Bancs de Negocis (cc/cc de producció i cc/cc d'estalvi de producció multi-assalariada) i en Caixes d'Estalvis (cc/cc d'estalvi de producció uniassalariada i cc/cc d'estalvi de consum -d'origen privat o/i d'origen comunitari) són un bé comú mercantil en llur globalitat i com a tal han d'ésser garantits per la comunitat. La

seva socialització permetrà un coixí comptable a les operacions de crèdit comunitari i de finances al consum. La protecció d'aquests saldos es fonamentarà en un interès compost automàtic (per exemple, del 6%) anual, amb garantia econòmica total de la societat geopolítica conjunta.

2. Lliure contractació de capitalització entre Bancs i clients

Més enllà de l'estalvi a la vista, a lliure disposició de l'estalviador, la capitalització és la suma de molts estalvis entregats contractualment a termini a un Banc de Negocis.

Així, els clients d'un Banc poden posar a disposició d'aquest capitals privats en comptes a termini, segons contracte lliurement negociat entre les dues parts a un determinat interès negociat.

En aquest segon cas, el gremi i subgremis bancaris estan obligats a crear les diferents Caixes de Garanties Inter-bancàries, amb jurisdicció tècnica i territorial ben definida, necessàries per a una protecció màxima i òptima dels capitals que els hagin estat entregats lliurement, segons lliure contracte, per llurs lliures clients, però que no surprimiran del tot el risc inherent a tot contracte mercantil lliure, cas ben contrari al de la garantia total oferta per la societat geopolítica als comptes corrents a la vista.

Aquestes Caixes de Garanties Inter-bancàries, gremials i subgremials, administraran provisionalment, venent o liquidant-lo finalment, tot Banc incapaç de fer front als seus compromisos contractuals lliures, fent-se'n responsable, fins a un màxim (per exemple, del 50%), quan la venda o liquidació no permeti de complir aquests compromisos al 100%. La resta (l'altre 50%) serà coberta pel Banc en la mida que pugui, i allò que resti sense cobrir serà pèrdua per al client, que n'ha corregut lliurement el risc, segons contracte.

Borses al comptat i a terme de mercaderies i de paper (accions, obligacions, pagarés...)

A la llibertat total del comerç bancari -dins les regles de joc clar i responsable- cal afegir la llibertat total de les borses de mercaderies i de valors, generals i especialitzades.

Les Borses de mercaderies (Llotjes) s'han de moure en llibertat, tant en el mercat interior com en el comerç exterior. La sindicatura -d'estatut liberal- solament ha de vetllar pel manteniment dels preus mínims legals, però no ha d'intervenir en cap límit de preus màxims.

Les Borses de valors només han de tenir una legislació sobre el procediment d'adequar els valors de les accions a la realitat productiva de les empreses.

La sindicatura, igualment d'estatut liberal, ha de vetllar no solament pel preu mínim sinó -únic cas en el mercat- pel preu màxim de les accions u obligacions. Aquest preu màxim de cada acció o obligació de qualsevol empresa és per evitar que l'especulació excessiva o l'alça forçada esdevingui, com a costuma a passar, un robatori contra capitalitzadors i estalviadors de bona fe, que arrisquen els seus capitals en determinats valors, enbaucats per la seva puja, quan aquesta no correspon realment al valor de l'empresa en qüestió (a vegades ni al doble, ni al triple del seu valor real).

Totes les empreses actuant en borsa, sigui d'una manera eventual, sigui de forma professional, cooperaran proporcionalment a llur xifra de negocis, a la creació i funcionament de les distintes Caixes de Garantia Intra o Inter Borsística necessàries, en les mateixes condicions i obligacions que en l'apartat anterior han estat exigides als Bancs.

Dintre el marc de la Justícia Econòmica es crearan els Tribunals especialitzats en activitats bancàries i borsístiques encarregats d'instruir i sentenciar tot litigi en el camp bancari i borsístic segons pròpia legislació gremial.

1987. Primera edició.

MESURES DE PROTECCIO EFECTIVA A L'ESTALVI-CAPITAL

Conclusions sobre la diferent protecció a l'estalvi a la vista i el capital-paper de tipus bancari

L'estalvi, guardat en els comptes corrents a la vista (de producció, d'estalvi de producció i d'estalvi de consum) no és, per ell mateix, factor actiu de producció. Només passa a ser capital actiu quan l'estalvi de producció es ven, es posa a disposició del mercat a través dels Bancs de Negocis o entitats similars. Es a dir, passa a ser capital actiu quan s'inverteix i es transforma en força activa de producció.

Aquest pas d'estalvi passiu a capital actiu no és fàcil i comporta molts riscos. Pot realitzar-se per contractació privada amb un Banc de Negocis o per compra-venda de mercaderies i valors de Borsa. En qualsevol dels dos casos, el diner així capitalitzat ha de sortir d'un compte corrent a la vista i transformar-se en un dipòsit a termini en un banc, o bé en paper-capital privat (accions, obligacions, pagarés...) o en compres borsistes....

La capitalització (és a dir, la conversió de l'estalvi passiu en capital actiu) és un negoci com un altre que, si bé té molts riscos, també proporciona molts beneficis. Aquesta activitat és deixada en llibertat total, tant pel que fa a la contractació privada de capitals amb Bancs de Negocis, com pel que fa a l'actuació en Borsa. La protecció legal dels capitals invertits es fa a través de les Caixes de Garanties Interbancàries i Interborsístiques, legislades a tal fi.

L'estalvi, per la seva banda, també ha d'ésser protegit i molt especialment contra qui el transforma en capital sense contracte, sinó en base a la invenció de diner feta sobre els excedents de comptes corrents a la vista -recursos aliens- a canvi d'interessos baixíssims. La millor protecció de l'estalvi a la vista és la socialització dels saldos positius d'aquests comptes corrents que poden rendir un interès comunitari molt més alt (per exemple, el 6%) del que actualment comporten (1%). La socialització dels saldos significa que els establiments comptables ja no en poden fer ús privat. Tota capitalització ha d'ésser explícitaent volguda, a través d'un contracte específic pel propietari de l'estalvi. L'estalvi no capitalitzat serà considerat estalvi comunitari del qual ningú, que no sigui el seu propietari o la mateixa comunitat a través del seu genrent -l'Estat- no pot servir-se'n. Aquest, quan s'en serveix, dona com a contrapartida l'entera garantia de la mateixa societat geopolítica: protecció que no ha estat mai donada fins ara.

Cal entendre, però, que lligar l'estalvi de propietat privada a la fortuna total de l'entera societat geopolítica ha estat una constant històrica: s'ha fet, però, a través de la utilització que en feien els Bancs en relació a la solvència dels seus clients. Però aquests han sofert, mancats de contracte de protecció, les successives crisis cícliques o actuals d'inflacions monetàries amb molt més riscos i perills privats, que si haguessin estat de protecció de l'entera societat geopolítica.

1987. Primera edició.

Nota:

Estalvi passiu i capital actiu

El diner passiu és el que queda en un compte corrent a la vista com a saldos o excedents -positius o negatius- del compte corrent.

El diner actiu és el que passa d'un compte corrent a un altre.

La societat utilitària consumidora

Produir i consumir són els dos actes utilitaris per excel·lència. La llibertat de produir i de consumir és fonamental per a un mercat llibertari, però, com sempre, aquesta llibertat no pot ser l'excusa per a saltar-se unes regles de joc net mínimes, exigibles a qualsevol productor o consumidor.

En el cicle del consum aquestes regles de joc han de permetre un mínim consum vital per a totes les persones, han de facilitar el control de qualitat i la protecció d'altres espècies vives i del medi ambient.

Després d'unes consideracions generals, plantejarem mesures concretes per a evitar el consumisme-publicisme, per afavorir la municipalització del sòl i per a protegir el mitjà ambient.

En tractar aquests temes no pretenem ser exhaustius ni afrontar-los amb el rigor necessari a un especialista en cada matèria. Solament plantejem algunes pistes que ens ajudin a dialogar per sortir de la paràlisi d'uns i de la inconsciència dels altres en mantenir l'equilibri dels ecosistemes en els quals i dels quals també hi participen, òbviament, les persones humanes.

@Index

Societat utilitària productora i societat utilitària consumidora
 Consum
 Productors consumidors i simples consumidors
 Dret al consum: diner financer gratuït per a tothom
 Protecció i responsabilització del consum
 Els límits del creixement
 Ecologia, economia i diner

MESURES DE PROTECCIO AL CONSUMIDOR

Consum i consumisme
 Protecció al consumidor i control de qualitat
 Exclusiva publicitat pels gremis

MESURES DE MUNICIPALITZACIO DEL SOL

Municipalització del sòl (urbanisme i rurbanisme)
 Nivells d'aplicació de la municipalització del sòl

MESURES DE PROTECCIO DEL MITJA AMBIENT

1.200/2

Paisatge
Sol urbà, construcció i habitatge
Protecció del patrimoni rural
Protecció al mar i a la muntanya
Protecció del patrimoni històrics, cultural i artístic
Pol·lució, contaminació i indústries perilloses
Deixalles humanes
Primeres matèries i energies
Tractaments mèdics especials

1987. Primera edició.

Societat utilitària productora i societat utilitària consumidora

La societat utilitària està formada per dues societats complementàries: la utilitària productora (cicle de la producció) i la utilitària consumidora (cicle del consum).

La societat utilitària productora, produeix mercaderies no finites que tenen diverses destinacions segons llurs característiques:

- ni ha mercaderies no finibles que romanen en el cicle de la producció per a continuar essent transformades (per exemple, les matèries primeres).

- ni ha mercaderies no finibles que, per ser inversives, romanen en el cicle de la producció com a instruments en i dels processos productius (per exemple, la maquinària).

- finalment, ni ha mercaderies finibles que estan en poder del comerç i indústries al detall per passar al cicle del consum, a la societat utilitària consumidora, quan són venudes pel detallista i comprades pel consumidor.

Així, tota mercaderia produïda en la societat utilitària productora ho és per anar a parar, més o menys directament o indirectament, més tard o més d'hora, més o menys transformada, a la societat utilitària consumidora. El consum és el que dona a la producció el sentit humanista de servei a les persones.

Consum

El consum acaba, fineix, tot el procés mercantil-productiu: aquest procés exigeix, doncs, ésser finançat -el diner financer és el que fineix en el consum- quan es donen excedents reals de mercaderies de consum, vitalment i culturalment demanades per la població total de la societat geopolítica.

El consum, en ser la darrera etapa de la producció, tanca el cicle. Quan una mercaderia, apta per al consum vital-cultural de qualsevol persona, és adquirida per qualsevol consumidor -amb poder de compra privat-solvent o amb poder de compra financer-comunitàriament solvent- s'acaba el seu cicle mercantil-productiu normal; la mercaderia esdevé finita i comença per a ella un nou cicle d'exclusius iniciativa, propietat i ús personal al servei de les necessitats vitals culturals de la persona (individual, familiar; institucional i associativa liberals..) que l'ha comprada.

El consum és, així, el fi i la finalitat natural de la producció. Tractant-se de dos cicles ben separats del mercat total, cal separar molt bé la societat utilitària productora i la societat utilitària consumidora. L'incentiu de la primera és la satisfacció de les necessitats de l'egoisme natural i de l'interés comptable-monetari de cada productor personal segons mèrits propis. L'incentiu de la segona -consumidora- és la llibertat d'ús per a cada consumidor i la solidaritat social en l'ús dels excedents positius de producció consumptiva.

Aquesta separació entre els dos cicles -el productiu i el consumptiu- és exigida per a poder distingir les diferents lliures composicions, interessos, motivacions... que caracteritzen cada cicle en el si de l'entera societat geopolítica; distinció necessària per a una llibertària estratègia d'equilibri econòmic en el mercat total.

Productors-consumidors i simples consumidors

La primera diferència entre el cicle de la producció i el cicle del consum rau en la respectiva distinta composició. Mentre que el cicle de la producció és excloent ja que només s'hi compten els professionals utilitaris (empresaris eficaços, treballadors competents, capitalitzadors inversors, inventors operatius), el cicle del consum és totalitzant: encabeix tots els membres de la societat geopolítica sense excepció. Efectivament, totes les persones de la societat geopolítica tenen dret a consumir segons dues modalitats possibles.

La primera, és la dels productors-consumidors: són els professionals utilitaris que realitzen el seu consum a través d'un poder de compra de doble origen i solvència:

- a) de solvència i origen salarials-privats, remuneració contractual lliure de la seva lliure participació activa en la societat utilitària productiva;
- b) de solvència i origen financers-comunitaris, en virtut de l'Estatut General i, ocasionalment, dels Estatuts Utilitari i Mixt.

La segona modalitat és la dels simples consumidors: són els qui no pertanyen a la societat utilitària-productora, però sí a la utilitària-consumidora:

- els professionals i col·lectivitats liberals que gaudeixen únicament i exclusiva d'un poder de compra per a consum de solvència i origen financers-comunitaris, en virtut de llur Estatut Liberal;
- els individus sense professió, així com les famílies (independnetment dels ingressos particulars de cada un dels seus memebres) que gaudeixen també d'un poder de compra per a consum de solvència i origen financers-comunitaris, en virtut de l'Estatut General.

Dret al consum: diner financer gratuït per a tothom

Aquest dret al consum de tots els ciutadans de la societat geopolítica el tenen pel fet d'haver-hi nascut o de viure-hi. El fet de viure-hi, sense haver-hi nascut, té molta importància, car inclou el dret solidari al consum social de tots els immigrants. Cap país decent els pot refusar, sobretot si són dèbils i pobres, amb l'única condició que adquireixin, per lenta educació, una suficient òsmosi amb la població autòctona. En cas d'incapacitat flagrant, per aquesta òsmosi neo-nacionalitzant, cal trobar solucions menys insolidàries que la simple expulsió. En tots els casos, serà millor portar la pròpia solidaritat humanista al país dels emigrants, si la causa d'aquesta emigració no és la lliure decisió personal, sinó la misèria o, àdhuc, la fam.

((((no et trobaràs invadit de tots els afamats del món?????))))).

Per a protegir de manera eficaç aquest dret al consum de la lliure població de cada ètnia lliurement confederada a l'interior de la societat geopolítica, el primer i indefugible pas és la protecció real i concreta del cicle de la producció de mercaderies finibles: sense producció no hi ha béns per a consumir. (Aquesta protecció general i específica als agents de producció es tracta en l'apartat corresponent).

El segon pas per concretar el dret al consum, és dinamitzar tot el cicle de la producció completant el poder privat-solvent de compra dels productors-consumidors: donar gratuïtament i equitativament a tota la població, segons el principi de solidaritat social, el diner financer necessari per a un lliure consum dels excedents de producció en mercaderies finibles. (Aquest segon pas, que cerca equilibrar econòmicament el mercat, es tracta en parlar dels diferents Estatuts Financers). (Vegeu, Textos 3, capítol 12).

Aquests dos mecanismes -protegir la producció i distribuir equitativament diner financer gratuït per al consum dels excedents de producció consumptiva- són suficients per assegurar l'equilibri econòmic del mercat i una creixent creativitat vital-cultural de tots els membres de la societat geopolítica.

Un darrer ajut per a facilitar el dret al consum és el descobert automàtic d'un 25% sobre el saldo promig dels 3 darrers mesos, que tenen tots els comptes corrents de consum, en Caixes d'Estalvis.

((((quin interès? com es torna? no ajuda a entrapar-se???))))).

1987. Primera edició.

Protecció i responsabilització del consum

El consum, com qualsevol altre acte monetari, vol la seva immediata i total personalització i responsabilització. La societat utilitària consumidora és tan simple, que no necessita cap legislació específica llevat d'impedir el consumisme alienador i fomentar la creativitat ecològica tan natural a l'home si no se'l corromp socialment.

L'única regla fonamental del cicle del consum és que tota transacció (tota compra-venda de mercaderia entre detallista i consumidor) sigui efectuada per factura-xec telemàtica i a través exclusivament d'un compte corrent d'estalvi de consum obert en una Caixa d'Estalvis: tota persona tindrà un sol compte corrent d'estalvi de consum (aquest únic compte també pot ser familiar indistint).

Només en un cas particular caldrà una legislació mínima dels actes de consum: les col·lectivitats liberals, per tal d'evitar la corrupció de gestió dels seus pressupostos (ordinaris i extraordinaris) i d'agilitar-ne els tràmits, hauran de comptar amb un cap de compres únic, responsable de l'administració de cada institució o associació, administració que ha de cercar una eficàcia compradora que tingui més en compte la qualitat que el preu.

El consum real pot ser descrit com un procés consistent en "l'absorció de béns utilitaris per a la seva transformació en vitalitat corporal-anímica o/i en vivències espirituals-culturals". Es a dir, el consum satisfà les necessitats utilitàries de les persones i, per aquest fet, les allibera, les deixa lliures per a dedicar-se a activitats no purament utilitàries corporals-anímiques. El consum permet, per tant, el sosteniment i promoció del propi ésser de cada persona individual, familiar, col·lectiva o comunitària.

Entés el consum com un fet vitalment necessari i socialment alliberador, cal que sigui potenciat al màxim. Si cerquem una producció màxima en quantitat i òptima en qualitat només és per gaudir d'un consum també màxim i òptim per a tota la població. Això no té perquè significar, necessàriament, ni consumisme estúpid, ni desenrotllisme cec i il·limitat, sempre que es respectin les següents condicions dins un mercat llibertari i responsable:

a) que el consum no estigui manipulat. Aquesta és la base del consumisme: les empreses més potents despenen grans quantitats de diners i recursos en una publicitat absurda i manipuladora amb l'objecte de fer consumir a la gent allò que realment ni desitja ni necessita. La reforma del sistema publicitari és la garantia més eficaç contra aquest consumisme degradant.

b) que la producció no sigui anti-ecològica. Cal un paquet de lleis mínimes de protecció ecològica per tal que cada Gremi les apliqui integralment i pràcticament a la seva especialitat productiva.

Assegurades aquestes dues condicions, creiem que no és cap bojeria la idea d'un consum màxim en quantitat i òptim en qualitat per a tots els membres de la societat geopolítica global.

L'aparició contínua de noves necessitats és una de les característiques més peculiars de l'espècie humana que fa d'ella, una espècie en constant evolució cultural, sempre oberta a nous horitzons i noves perspectives. Aquesta peculiaritat s'expressa, precisament, en el progrés, tant tecnològic-productiu, com social-consumptiu-alliberador.

Des de l'informe del Club de Roma sobre els límits del creixement, el tema del "creixement 0" és cabdal per a relacionar ecologia i economia.

Malgrat l'aportació que l'informe va realitzar en tant que "crit d'alerta", cal estudiar les conseqüències que s'en deriven per a veure qui afavoreixen i quins interessos s'en poden aprofitar.

Volem tenir en compte la hipòtesi que, si bé cal rebutjar un creixement sense límits com el del "capitalisme salvatge", cal, però, un cert creixement dins el marc d'un mercat llibertari responsable i ecològic. Sense aquesta hipòtesi el "creixement 0" pot ser una cobertura de certes classes riquíssimes de l'occident-capitalista o molt ben situades en l'escalafó burocràtic de l'orient-socialista per a mantenir el poder, mantenint a les poblacions en el subconsum versus misèria. Aquestes classes poderoses, que de diner ja en tenen prou, prefereixen amb escreix continuar mantenint el poder basat en l'estretor dels pobles que no permetre que aquests es beneficiïn dels avantatges productius tecnològics actuals i a venir. Treballar menys hores i tenir diners a la butxaca permet a la gent "pensar", "dissentir", "insubordinar-se"... i això, per al poder, sempre és perillós.

L'austeritat estructural resultant d'un "creixement 0" ben planificat i perllongat, substituirà "sense traumes" l'actual austeritat forçada conjuntural, provocada per la actual crisi inflacionista-stagflacionista. "Estrenyer-se el cinturó", en nom de la crisi (provocada) o dels límits del creixement (autoprovocats) és el millor mètode, històricament conegut, per a una domesticació-esclavització igualment substituïdores del que s'en diu "les masses", a les quals ja no queda més remei que la submissió conformista o la ira impotent.

Degut a la nefasta estratègia industrial, que porta a una creixent contaminació i exhauriment de recursos, hom ha reaccionat demanant la supressió de tota indústria contaminant i de tot procés industrial-energètic que exhaurixi determinats recursos. De nou es confon (confusió provocada com a parany pels ingenus) entre la tecnologia i un cert ús irresponsable antieconòmic i antiecològic que les classes dirigents actuals en fan o permeten. Avui hi ha solucions tecnològiques

per a evitar la contaminació, produir energia suficient i trobar recursos alternatius pràcticament inexhauribles. Però cal la voluntat política per a potenciar aquestes solucions i, aquesta voluntat política, sols pot esdevenir eficaç en un sistema de responsabilització llibertària i solidària. Del contrari, "feta la llei, feta la trampa". Avui hi ha, per exemple, molts invents que per "interessos creats" resten arraconats; hi ha moltes lleis pro-ecològiques que per "interessos minoritaris" no són aplicades, via soborn parlamentari, judicial o executiu en qualsevol dels seus graus.

Només un indefintí progrés econòmic-ecològic (repartició salarial i financera/ producció precio-mercantil i creditícia/ equilibri econòmic) pot oferir a totes les persones les concretes llibertats fenomèniques (menjar, vivenda, vestit, comunicacions, cultures, assistències...) que els permeti un desplegament específicament i lliurement humà-espiritual-cultural, més enllà de la misèria, la fam o la simple i inestable subsistència. Del contrari, amb una pseudoecologia supressionista de la producció energètica, industrial i química estem abocats a:

- un creixement 0, expressió d'un neo maltusianisme de moda;
- unes crisis inflacionistes inacabables que comporten tota baixa relativa de la producció real i potencial;
- una centralista planificació productiva-estatista igualment antilibertària en l'àrea comunista com en l'àrea anticomunista;
- una ràpida proletarització no sols dels dèbils, pobres i marginats, ja avui amb gravíssims problemes d'atur forçós, sinó també de les classes mitges i menestrals compreses totes les professions anomenades "liberals";
- la sentència de mort a mil.lions de persones avui ja desnudrides o subnodrides biològicament i culturalment.

El debat sobre els límits del creixement ha d'ésser, doncs, reconsiderat des de l'objectiu prioritari de la superació dels escandalosos desequilibris existents entre els nivells de consum de les diferents capes de població i dels diferents blocs de països. Si disposem d'una repartidora telemàtica s'acabarà la bizantina polèmica sobre si primer cal la producció per a després repartir (repartició que, arribat el moment, s'oblida cínicament) o si primer cal repartir sense ocupar-se de produir (per idealisme igualitarista). Avui cal començar a repartir, potenciant ensems la llibertat de produir dins unes regles de joc responsabilitzadores i ecològiques. A cada aveng productiu en qualitat i en quantitat, la repartidora financera reequilibra econòmicament el consum amb la real producció de mercaderies finibles.

Els límits del creixement també han de ser reconsiderats dins una potenciació llibertària de la "matèria utilitària primera" inexhaurible i ilimitada de l'home: la seva capacitat intel·lectual creativa que es concreta en el cicle de la producció en els innombrables invents utilitaris realitzats, aplicats o per aplicar. Avui més que mai, àdhuc en el capítol de l'energia, la solució depèn més dels pressupostos atorgats a la investigació científica fonamental, especialitzada i aplicada, lliurement desenvolupada, que no pas de l'explotació de les energies tradicionals i modernes, moltes d'elles exhauribles o super-perilloses.

Ecologia, economia i diner

La contaminació i l'exhauriment de certs recursos són uns fenòmens característics i típics de les cultures sedentàries, urbanes, és a dir, de tota civilització, des de fa, per tant, uns 10.000 anys. No es donen ni en l'estat animal de la natura ni en l'evolució prehistòrica de la humanitat.

La contaminació i l'exhauriment de certs recursos avui es veu particularment accentuada en la nostra civilització super-tecnològica. Aquesta gravetat no prové tant de la mateixa tecnologia com de la utilització bèl·lica i consumista que els poders legals i fàctics en fan per al seu propi profit i contra els pobles que, enlloc de disfrutar de les possibilitats productives d'aquesta tecnologia, es veuen condemnats, en el límit, a la misèria i la fam dels pobres, dels marginats, dels vells, dels orfes...

Les dues disciplines per a lluitar contra les contaminacions inherents a la civilització són l'ecologia i l'economia.

L'economia és "la norma de repartició equitativa (-nomia) del bé comú nacional (eco-)", bé comú representat avui dia pels excedents de producció inversiva (crèdit) i de producció consumptiva (finances) que no compren lliurement les empreses productores i els productors consumidors amb llur sol poder de compra salarial privat-solvent, respectivament.

Ara bé, l'economia és filla d'una disciplina encara més antiga, l'ecologia: aquest és un terme, igualment compost, que significa "paraules lliures (-logia) sobre el bé comú nacional (eco-)".

Les paraules acostumen a ser anteriors a norma, ja que gràcies a elles s'expressen els termes ben precisos d'aquesta norma.

Aquest lligam etimològic entre economia i ecologia, reforça, encara més, la necessitat de dissenyar una ecologia econòmica i una economia ecològica: expressions que, en l'accepció corrent d'ecologia i en la que hem definit d'economia vol dir "protecció del bé comú cara a la seva repartició equitativa entre la comunitat; o bé, "repartició equitativa del bé comú entre la comunitat, respectant-lo i potenciant-lo". Per bé comú hem d'entendre tot el patrimoni natural i cultural heretat: el sòl, els boscos, els rius, el mar, l'aire.... la informació, l'energia i les comunicacions... els excedents de producció... Es tot aquest bé comú que s'ha de potenciar i respectar per a ser distribuït equitativament el seu ús i els seus fruits.

En la crisi d'anticivilització actual, vivim en una plena indisciplina i menyspreu del bé comú a tots els nivells, que crea una situació de fet en la que tots estem immersos i que no sempre sabem què fer per emergir-ne pràcticament. Tal com hem definit els termes, avui regna "l'anti-ecologia i l'anti-economia". En aquesta situació de fet, no n'hi ha prou de dir-se "ecologista" per fer realment ecologia; ni de posar-se l'etiqueta "d'economista" per a fer realment economia.

Ens cal afrontar el tema de la repartició equilibradora, és a dir, de l'economia ecològica en termes fenomenològics, científics i tecnològics; en termes de solucions pràctiques i possibles que, inspirades en els ideals de la solidaritat i la llibertat, respectin l'ecologia i l'economia ensems, però que no es perdin en simples declaracions de principis idealistes o ideològics.

L'ecologia humanista no solament ha de beneficiar els privilegiats de les societats històriques i actuals, sinó a tota la població de la Terra actual i futura.

L'ecologia humanista s'empenya a eliminar tota pol·lució i vol concretar-se en una comunió amb la natura i amb els homes. L'economia ecològica vol lluitar contra tot tipus de pol·lució inclosa la "corrupció" social i política; vol l'equilibri dels ecosistemes inclòs l'equilibri econòmic del mercat i de la societat; vol l'harmonia amb tots els sers vivents inclosa la solidaritat completa entre tots els homes i dones, entre totes les famílies i altres grups primaris, entre totes les persones col·lectives i ètniques de major envergadura.

Aquesta voluntat radical de llarga i difícil transformació i conversió interna de totes les persones a favor d'un projecte verament ecològic-econòmic, que retorni l'harmonia perduda en el planeta, sense renunciar a cap conquesta positiva de la humanitat, és necessària i imprescindible, però cal el saber fer econòmic-polític que fassi eficient aquesta voluntat comunitària.

El primer pas és la depuració del diner corrupte i l'obtenció del diner impol·lut; un diner transparent, científic, responsable, equilibrador, afavoridor del joc net de tothom, amb sanció judicial immediata per a tot intent de joc brut.

El segon pas és que, amb aquest diner blanc, la societat geopolítica es fa mestressa de la capacitat d'inventar poder de compra en funció dels excedents de producció i pot evitar, així, de malmetre diners en l'erosió de l'antieconomia que crea inflacions i deflacions.

El tercer pas consisteix en repartir aquest bé comú mercantil oferint al poble, en quantitat màxima i qualitat òptima, uns serveis i equipaments públics adequats i gratuïts (autoritats sense burocràcia, autonomies confederades; educació i instrucció en llibertat; salut, urbanisme, mitjans de comunicació, serveis públics -aigua, llum,

transports, correus-...)

1.207/3

El quart pas és destruir l'escandalosa mercantilització de la societat liberal (descomercialitzar-la i desfuncionaritzar-la) amb un finançament comunitari i un sistema de responsabilització, d'incompatibilitats i d'ingrés liberal.

Així, cal atacar, una a una, cada pol·lució específica. La lluita ecològica és una lluita de diner i de tècnica comprada amb aquest diner i cal combatre la pol·lució amb totes les armes tecnològiques al nostre abast.

1987. Primera edició.

MESURES DE PROTECCIÓ AL CONSUMIDOR

Consum i consumisme

Vivim en la confusió del significat del terme consum. A voltes l'equiparem a "destrucció": a voltes a "la satisfacció de les necessitats vitals i culturals".

L'etimologia ens pot donar unes pistes. En català es distingeix entre "consumar" i "consumir".

"Consumar" significa "portar a la perfecció última els béns materials consumits, d'acord a les exigències vitals de la natura específica del vivent que consumeix".

"Consumir" significa "destruir, acabar..." Es un significat exacte del punt de vista estrictament material.

Des d'una perspectiva humanista i ecològica cal assegurar una quantitat mínima de consum per a cada població considerada, sobre la qual progressivament s'ha d'augmentar la quantitat i la qualitat de cada producte obtingut, i sense que atempti al mitjà ambient i que no sigui introït om a necessitat artificiosa i a la força, per una publicitat hàbil, obsessiva i abusiva.

El consumisme és un terme que expressa la realitat creada per un publicisme cinic i mentider que genera necessitats artificioses a les quals la gent, sovint, no pot respondre per manca de poder de compra. Forma part del consumisme l'intentar superar aquesta manca de poder de compra endeutant als consumidors amb fàcils préstecs bancaris, els interessos i la devolució des quals, a data fixa, acaben per arruïnar a tots els nivells a individus, famílies i col·lectivitats liberals. Després d'un cert temps de prosperitat consumista i fictícia, els impostos i la impossibilitat de substituir els préstecs vells per altres de nous, aboquen als consumidors més dèbils a una encara més tràgica manca de poder de compra de consum, de la qual solament els jocs d'atzar esdeven la única sortida somniada.

En aquestes situacions sempre ressusciten els moralismes de l'austeritat virtuosa: "cal estrenyer-se el cinturó", virtut obligada pels de baix que paguen així els mals negocis dels bancs, el consumisme de les classes riques i les enormes i absurdes despeses dels estatismes xucladors.

Els termes "consumisme" i "publicisme" són allargament de les arrels corresponents de consum i publicitat. Hom admet que, segons la lingüística, tot allargament, redueix el significat de la corresponent

arrel. Consumisme i publicisme són paraules d'àmbit molt restringit que expressen realitats com les que es descriuen a continuació:

Quan una empresa fabrica un producte manifestament innecessari, inútil o, inclús, nociu, empra una publicitat obsessiva, hàbil i mentidera, tramada amb tots els recursos de les ciències psicològiques experimentals. Així, crea unes condicions que obliguen de fet, a moltes persones, famílies i institucions sense suficient sentit crític, a gastar els diners, que sovint ni tant sols tenen, en la compra de tal inútil i/o nociva mercaderia.

Quan l'anterior publicisme no és suficient per a obtenir les vendes necessàries als oligopolis o monopolis mundials, aquests compren les complicitats que calgui (estatistes, parlamentaristes, policiaques, burocràtiques...) per a introduir els seus productes gràcies a contractes "públics", promocions indirectes, assessoraments privilegiats, actuacions legislatives complicadíssimes... que permetin a tals màfies beneficiar-se dels consumidors sense personalitat pròpia.

Amb aquests dos embaucaments, el capitalisme salvatge actual inventa una enorme quantitat de diner escriptural-abstracte que, amb el pagament a terminis, endeuta als consumidors i els encadena a vendre's a qualsevol preu per a pagar els inacabables deutes.

A aquests tres elements del consumisme oferim tres remeis concrets:

- la supressió del publicisme per empresa, substituint-lo per una publicitat objectiva realitzada pels professionals liberals de cada Gremi i posada a l'abast de qualsevol consumidor.

- la impossibilitat de corrupció per diner o amb obsequis valuosos-sospitosos gràcies a la factura-xec personalitzada, sota la vigilància de la Justícia independent.

- la diferenciació entre, d'una part, el préstec bancari (basat en l'invent de diner comptable fet pels bancs a partir dels dipòsits a termini de llurs clients) i de l'altra part el crèdit inversiu i les finances consumptives (invenió política de diner comunitari-solvent en funció dels excedents reals en mercaderies d'inversió o de consum respectivament). Aquest doble mecanisme d'invenió de diner -el bancari-privat i l'econòmic-comunitari, oferirà el poder de compra suficient per a garantir un equilibri del mercat tant en el camp de les inversions com en el del consum: aquest queda així garantit no sols pels productors-consumidors eficients, sinó que també queda assegurat el consum mínim vitalment i culturalment necessari -tecnològicament possible en cada espai-temps- dels simples consumidors, i això sense obligar ni a uns ni als altres a "entranyar-se fins al coll".

En resum. el consumista adquireix allò que ell no vol, allò que el publicista li ha fet desitjar "des de fora" sense que l'interessat ho desitji "des de dins".

Fel contrari, l'augment de consum és la possibilitat pràctica de posseir allò que hom desitja realment "des de dins" dell mateix. Aquest és un privilegi, per ara reservat a uns pocs homes rics que, tement perdre els seus privilegis, pontifiquen que "no és bo per al poble nedar en l'abundància, al poble li convé l'austeritat, perquè és més sana".

Cal respectar i potenciar la llibertat concreta de consumir per a tots i cadascun dels membres de la societat geopolítica: augmentant el poder de compra, les disponibilitats dineràries, de tota la població, comunitàriament, en funció dels excedents reals de producció consumible. El diner financer-consumptiu, en aquest sentit, és llibertat per a tot el poble.

Protecció al consumidor i control de qualitat

El corrent d'opinió creixent, recollit en nombroses associacions, sobre la defensa del consumidor, podrà desenvolupar-se àmpliament gràcies al conjunt de mesures que cal aplicar en el cicle del consum.

Aquestes associacions acollides a l'Estatut Liberal, i finançades, per tant, amb pressupost comunitari, gaudiran d'un conjunt d'instruments molt eficaços per a una defensa real del consumidor:

- la publicitat per Gremi substituint el publicisme per empresa;
- la publicitat tècnica-especialitzada elaborada en cada Gremi per a consulta d'experts, també gratuïta i lliure;
- la independència dels col·legis de metges, veterinaris, assistents sanitaris i socials... d'arquitectes, enginyers... tots ells acollits a l'Estatut Liberal, als quals la llei constitucional corresponent encarregarà de la vigilància de la qualitat de les mercaderies de consum en allò que la seva especialitat els competeixi;
- la independència dels laboratoris d'anàlisis químics-físics-biològics, garantida per il·lur Estatut Liberal, a tots els necessaris nivells d'autonomies locals (municipis, comarques, ètnies, inter-ètnies...) i en l'àmbit global de la societat geopolítica: es podrà obtenir d'ells gratuïtament i sense interferències (obligats per secret professional des de la petició d'anàlisi fins a la documentació pública final) informes tècnics sobre la qualitat de tots els productes que hom els hi sotmeti a estudi.
- la Justícia Econòmica Especialitzada en Ecologia oberta a qualsevol denúncia o litigi per incompliment de les lleis mínimes d'ecologia i de la seva aplicació reglamentària pels Gremis, en les empreses.

Els consumidors, associats o no, podran exigir un control de qualitat basat en els següent principis i mecanismes:

1. La finalitat del mercat llibertari és la de facilitar al client les mercaderies produïdes:

- en quantitat suficient, per tal que no hi hagi desabastament en cap sector o territori del mercat:

. en funció de les necessitats de tota mena del propi poble i d'altres pobles que es vulgui ajudar;

. en funció de la lliure voluntat de compra de cada lliure ciutadà o col·lectivitat: llur capacitat de compra està assegurada (ja sigui de solvència i origen privats-salarials, ja sigui de solvència i origen comunitaris-crediticis o financers).

- en qualitat suficient, segons demanda culturalment progressiva de la clientela.

2. El control de qualitat serà preocupació i responsabilitat legal bàsica dels Gremis, en Estatut Liberal, que confederaran totes les empreses i tots els productors.

3. La publicitat d'empresa comercialista actual quedarà prohibida per llei i serà substituïda per una publicitat objectiva realitzada pel Gremi.

4. Les denúncies per falta de qualitat d'un producte poden presentar-se al Gremi corresponent o a la Justícia especialitzada, per qualsevol persona individual o col·lectiva, privada o pública, a través de llurs advocats propis o d'ofici i, en el cas de la Justícia, pels fiscals o defensors del poble.

5. Els Gremis tindran l'obligació estricta de contestar tota denúncia de falta de qualitat en el termini màxim de 3 mesos, segons la tecnologia més avançada: laboratoris propis especialitzats al màxim i instal·lats de manera òptima, d'acord amb les respectives possibilitats financeres.

6. La Justícia especialitzada també disposarà dels propis laboratoris necessaris tecnològicament per a poder contrastar, sota la seva pròpia responsabilitat jurídica, tota la documentació aportada per les tres parts: la denunciante, la gremial i l'empresa denunciada.

7. Els laboratoris independents, tant d'entitats liberals (universitats, facultats, escoles tècniques i professionals, alts centres d'estudis i investigacions de ciència aplicada i tecnologia avançada...) com d'empreses utilitàries, poden estudiar en concurrència qualsevol dels aspectes tècnico-documentaris, a petició motivada de les parts implicades en el procés, inclosa la mateixa Justícia. Acceptada la responsabilitat primera de l'estudi encomanat, hauran de continuar-lo fins al final amb presentació d'una memòria exhaustiva sobre el mateix. Totes les parts implicades poden demanar a la Justícia corresponent que dicti l'obligació legal per a qualsevol d'aquests laboratoris independents de procedir a

l'estudi tècnic demanat. A la fi del procés, el Tribunal especialitzat dictaminarà a qui correspon el pagament de la factura del laboratori utilitari-empresarial eventualment emprat. En el cas del consumidor privat o social liberal aquest eventual pagament serà a càrrec de les finances comunitàries.

8. El Tribunal especialitzat en la garantia de les mercaderies produïdes dictarà, al final, segons documentació completa i procés judicial, la seva sentència tendent a penalitzar l'empresa responsable, a donar satisfacció moral i, si cal, pecuniària, al client defraudat, i a obligar les empreses del Gremi concret a una elevació constant de qualitat i corresponent informació al públic a través de publicistes capacitats.

MESURES DE PROTECCIO AL CONSUMIDOR

Exclusiva publicitat pels Gremis

L'actual publicitat per empresa és el resultat d'una competència ferotge i d'el·leial, i es regeix per motius ben clars de recerca d'oligopoli en el sector "assetjat" per l'empresa que més diner té a gastar, ara i aquí, en publicitat, els enormes costos de la qual farà pagar més tard a la clientela, així enganyada. Per les raons indicades, és evident que es tracta d'una publicitat, si bé molt hàbil i enginyosa, brutalment mentidera, que ofereix a la seva clientela d'ingenus admiratius la falàcia d'unes facilitats de pagament que inciten al consumisme: aquest últim, no sols és esclavitzador d'individus i famílies, sinó també i sobretot, arruïnador de tot un país.

Als subgremis, com elements de base, als gremis i a llurs respectives confederacions tècniques, territorials i generals, els correspondrà en exclusiva la realització de la publicitat tècnica a l'enter servei liberal i per a la informació i educació econòmica en el mercat lliure del públic diferencialment compost per:

- les empreses clients en els subcicles del cicle de la producció:
 - . la producció corrent i el comerç a l'engròs
 - . la producció inversiva
 - . el comerç exterior
 - . els comerços i indústries al detall
- els clients consumidors del cicle del consum:
 - . individual-familiars
 - . institucionals-liberals i associatius no lucratius

En aquesta publicitat gremial hi haurà imperativament:

1. La llista, en seccions separades, de totes les empreses membres del Gremi o Sub-Gremi, amb les característiques essencials de cada una.
2. La llista de totes les produccions precio-mercantils d'aquestes empreses, ben especificades totes les indicacions tècniques, comercials i estadístiques útils a la clientela -segons aranzel o nomenclatura general interna i, a ser possible, interestatal.

3. Una ressenya comparativa entre empreses per a cada mercaderia-qualitat-preu, precisant i resumint els avantatges i inconvenients en la compra, l'ús, la garantia i el servei post-venda.

4. I totes les indicacions convenientes a la disciplina sub-gremial i gremial de cada empresa.

La finalitat d'aquesta llei sobre publicitat exclusivament gremial o subgremial és doncs:

1. Evitar la competència deslleial per omissió, mantenint el client en la ignorància de tots els avantatges i inconvenients tècnics de cada producte venut per cada empresa;

2. Mantenir, així, un lleial mercat llibertari;

3. Evitar el consumisme a base de tècniques publicitàries enaganyoses.

Així, la publicitat pot reprendre la finalitat d'elevat constantment la informació i la cultura de tot el poble, referent al coneixement de la qualitat de cada mercaderia produïda, en general dintre cada Gremi i en particular en cada empresa, incloses les artesanals.

Les indicacions publicitàries de marca empresarial hauran sempre, per llei, d'ésser a l'abast del més ignorant dels consumidors del producte.

MESURES DE MUNICIPALITZACIÓ DEL S'OL

Municipalització del sòl (urbanisme i rurbanisme)

La terra era de propietat comunitària en el seu origen i a aquesta mena de propietat ha de tornar. Els propietaris de la terra, segons etimologia clàssica (((quina??))), són els seus habitants, però en són propietaris comunitaris. Els béns comunals tradicionals testimonien explícitament que el marc comunitari de la propietat de la terra és el municipal: ni l'individual ni l'estatista. La comunitarització de la terra cal que sigui, doncs, municipalització.

La terra s'ha tornat mercaderia a partir de l'agricultura civilitzada. L'origen de la propietat privada individual de la terra prové de la feodalitat: el vencedor s'apropia de la terra i el vençut la treballa com a serf de la gleba. Les relacions socials depenen, doncs, de la possessió o no possessió de la terra. La propietat individual o: dinàstica de la terra, en una societat tecnològica post-feudal, és un absurd de greus conseqüències econòmiques, socials i ecològiques. Tot canvi de propietat crea, però, conflictes inevitables i, per això, cal fer-lo amb un procediment que redueixi el mínim els conflictes i en doni solució viable i satisfactòria a les dues parts: al propietari actual, eventual venedor lliure i a la comunitat municipal, eventual compradora lliure (amb els recursos comunitaris-financers que la societat geopolítica vagi posant constitucionalment a la seva disposició per aquest fi).

Si les primitives civilitzacions agrícoles de l'era neolítica, i els grans imperialismes històrics posteriors, trobaren en la progressiva apropiació privada de la terra cultivada el punt d'arrrencada de tota creació de riquesa, les actuals civilitzacions industrials han portat tal institució a un absurd procés "especulatiu" que encareix uns terrenys i en desertitza uns altres. Qualsevol intent de lluitar amb eficàcia en la protecció del patrimoni natural, dels recursos naturals i contra la pol·lució de la terra, l'aigua i l'aire topa sovint amb la "propietat privada del sòl" contra la qual nom esdevé legalment i justicialment -és a dir, pràcticament- impotent. L'estatització de la terra, via expropiació forçosa, té dos problemes molt greus: el primer suposa la rebel·lió de tots els antics propietaris brutalment espoliats a benefici d'altres propietaris que només tenen el mèrit i la sort de no haver estat encara "planificats" o de tenir prou influència corruptora d'altres instàncies per no ser-ho; el segon problema és la burocratització de l'administració de la terra expropiada, feta per funcionaris de l'Estat o de companyies monopolístiques de serveis públics, uns i altres, allunyats físicament, mentalment i culturalment de les localitats afectades.

Els "georgistes" demostraren a Hongria, durant els pocs mesos d'un govern independent (1918-1919), les grans possibilitats que ofereix la municipalització de la terra. La lliçó d'aquesta experiència és que la compra de la terra, a l'amigable, a preu de mercat lliure, de les finques i propietat de propietat privada en el municipi sota pena pels propietaris recalcitrants, d'un elevat impost municipal específic, és una municipalització viable que redueix el conflicte.

Si el municipi és l'amo, administrador i vigilant de la pròpia terra, moltes campanyes ecologistes trobarien un resultat pràctic immediat fent desaparèixer els terrenys infrautilitzats, mal utilitzats o sobreutilitzats.

La primera condició, doncs, d'un urbanisme, d'un rurbanisme, d'una agricultura, d'una industrialització, progressivament més útils, millor estructurats i organitzats, i per tant, més bells i ecològics, és la propietat municipal comunitària del sòl.

Mentre no hi hagi una total municipalització del sòl -i unes lleis mínimes generals sobre llur utilització- no serà possible cap urbanisme ni rurbanisme correcte segons l'actual sentit de la història, la bellesa, l'arquitectura, l'enginyeria, les infraestructures, els parcs, els jardins, l'agricultura, l'aigua, els boscos, la medicina preventiva....

Els nuclis habitats -tant de rics com de pobres- creixen sense ordre ni concert. Els habitants o posseïdors ancestrals de les terres sotmeses a una especulació desenfrenada fugen davant tanta lletjor devoradora de bells paisatges naturals-culturals de segles. Tota ciutat, tota vila, es tornen dormitoris en uns barris i amb vida artificiosa i turbulent en d'altres. I tothom content... però amb stress constant i presses que no condueixen enlloc, si no és a la negació fictícia de si mateix en un terbolí antisocial sense sentit.

Les dèbils i antiquades infraestructures de tots els nuclis habitats, "salten" a la vista de tots llurs habitants, però les estructures jurídiques i judicials, contencioses administratives i altres, enlloc d'alliberar la gent, perllonguen indefinidament les barreres més indignes i indignants.

La vida continua i la pressió vital-instintiva dels de baix contra l'anti-societat que s'els imposa, comença a molestar les classes ben-pensants, que tracten tots els qui no en són, d'apàtrides, provocadors, insolents i intrigants.

Tots aquest fenòmens, tan fàcils de profetitzar des dels mateixos orígens de les revolucions europees, sempre, arreu i en tot han atrapat de sorpresa tothom per desinformació deliberada del poble, però, molt més als governants "incapaços" o còmplices dels cíncics especuladors.

Quan es mor un d'aquests especuladors enriquits amb l'empobriment dels més i menys rics i de la trista misèria dels pobres, les "forces morals" de l'anti-societat històrica, que en vida no han denunciat mai els seus maneigs criminals, es precipiten per cantar les glòries del difunt (amb la corresponent remuneració).

Tan ràpid i caòtic ha estat el creixement dels nuclis habitats de les terres civilitzades que el futur de ciutats i viles es presenta com una tasca ardua, difícil i llarga d'urbanisme sensat i conservador i d'un urbanisme revolucionari i bell, en funció de les possibilitats tecno-dromològiques de la nostra pròxima civilització d'inesgotable energia de fusió i de la corresponent disminució de l'horari legal de labor professional, tant en l'àrea mercantil-productiva com en la liberal-social.

La municipalització del sòl que es proposa està fonamentada en els següents mecanismes:

1. En cada municipi es crea una comissió mixta amb un nombre de membres, segons importància demogràfica i cívica del municipi, elegits com a representats de:

- tots els ciutadans i entitats cíviques del municipi;
- tots els propietaris de terrenys del municipi;
- les autoritats federals i territorials afectades (Estat, governs cívics del municipi, barris, comarca:...Justícia).

Les eleccions seran, unitat per unitat i segons el sistema general d'eleccions i successions liberals.

2. Aquesta comissió mixta negocia amb cada propietari de terreny urbà o rural situat en el territori municipal, el preu, en mercat lliure, de la seva propietat. Aquesta negociació lliure es fonamenta en els principis següents:

a) En cas de lliure acord el preu convingut serà pagat rigorosament pel municipi en funció de les possibilitats financeres dels seus pressupostos comunitaris extraordinaris per a l'adquisició del sòl municipal.

Mentre aquest pagament pel municipi no sigui possible, l'acord lliure convingut comporta les següents clàusules hipotecàries:

- inscripció en el registre del deute Públic Municipal, amb garantia d'un interès comunitari convenient (per

exemple, 6%) a favor de l'expropietari.

- revisió del preu convingut cada 5 anys, només a favor de l'expropietari, quan en aquest període es produeixin variacions importants del preu segons estadístiques oficials.

Tant si el Municipi paga a l'acte, com a termini, l'acord de compra-vença comporta les següents clàusules:

- un contracte de lloguer, per 100 anys, indefinidament renovable, equivalent a un tant per cent (per exemple, l'1%) del preu lliurement convingut, serà inscrit en el registre Municipal de la propietat del Sòl a favor de l'antic propietari i nou inquilí permanent;

- l'úsdefruit del lloguer és permanent "dinàsticament". Tanmateix, en cas de no continuació, per qualsevol causa, del contracte de lloguer anterior, abans o després dels 100 anys, l'expropietari i nou inquilí permanent o els seus hereus legítims, cobrarà una indemnització adequada a la llei, inversament proporcional al nombre d'anys de l'úsdefruit del lloguer.

b) en cas de no acord entre el propietari lliure i la comissió mixta del sòl, aquell, amo del terreny no venut lliurement al municipi:

- consignarà en acta notarial el preu que ell vol del seu terreny i que, ara, la comissió no accepta.
- pagara anualment sobre aquest preu lliure de no acord un impost municipal específic (per exemple del 6%).
- en tot moment podrà demanar noves negociacions amb la comissió i, en cas de no assolir novament acord, pot demanar a la Justícia especialitzada del Sòl que sentenciï una decisió contraictòriament i plenament documentada.

3. Els terrenys urbans petits que només serveixin a un habitatge individual o unifamiliar i, eventualment, a una artesanía o art pròpia del propietari o usufructuari; i els terrenys rurals petits (no superiors a 10 ha?) que només serveixin per a habitatge o explotació agrícola individual o unifamiliar i, eventualment, a una artesanía o art pròpia, no seran afectats per la llei de municipalització del sòl, mentre duri aquesta utilització tan limitada a nivell privat. Però aquests terrenys d'estricta ús individual-familiar-artesanal no es podran vendre a compradors privats, sinó solament al municipi, sigui quina sigui la raó de

cessar-ne l'ús protegit per la llei de municipalització del sòl.

4. La municipalització podrà començar tant bon punt estigui realitzada la cartografia a gran escala de tot el municipi amb totes les seves terres urbanes, forestals i agrícoles.

5. Tot litigi sobre la interpretació de la Llei de Municipalització del Sòl, serà sotmès a la Justícia especialitzada corresponent en els diferents graus. La primera mesura cautelar del Tribunal a qui estigui sotmès a litigi, serà l'obligació de pagament de l'impost municipal vigent (6% anual) sobre el valor consignat lliurement per la part actora com a valor preciomercantil del terreny en litigi.

6. En relació a les propietats agrícoles es poden contemplar diferents casos:

- Si el propietari no vol vendre, però ha mantingut el terreny incult, se li ofereixen crèdits per a una explotació racional. Si passat un termini, no posa en explotació el terreny, se li podrà expropiar. Si el propietari ven i vol conrear el terreny se li ofereixen crèdits. Si no els fa treballar, se li podrà descontractar el lloguer.

- Els minifundis, malgrat puguin ser considerats improductius, no poden ser reconcentrats per la força. L'únic que es pot fer és exposar i donar a conèixer la cartografia detallada del poble amb tots els minifundis i facilitar el contacte de la gent amb altres zones de cultius productius reconcentrats. Si la reconcentració és una necessitat sentida dels seus propietaris l'han de demanar ells. Començar per les terres més dolentes pot evitar els malentesos ancestrals entre "necessitats tècniques agrícoles actuals" i "l'afany de propietat del pagès no advertit encara de les mateixes".

- En el cas dels latifundis, es pot pactar en cada poble la cessió d'algunes hectàrees per a vivendes unifamiliars i horts per a tots els habitants sense casa pròpia ni propietat agrícola.

La quantia d'un 6% proposada com a interès a pagar pel municipi permet, en el cas d'hipoteca per falta de recursos municipals per a comprar al comptat, un rendiment net del 5% al propietari (ja que ha d'abonar un 1% de lloguer). Aquest rendiment és important comparat amb l'impost municipal del 6% que hauran de pagar els propietaris

recalcitrants que no volen vendre el seu terreny al municipi.

Amb aquest sistema es crea una situació molt diferenciada quant a diner a cobrar (pel propietari veneor, un 5% mentre duri la hipoteca) o a pagar (un 6% pel propietari que no vol vendre). Aquest impost del 6% anual és pràcticament prohibitiu per a tot propietari que no vol vendre a menys que dediqui el terreny a una explotació agrícola, industrial o immobiliària molt rendibles. En aquest cas de molta rendabilitat, el municipi disposarà del conjunt de l'impost del 6% per a pagar les hipoteques pendents i, àdhuc, podrà anar rebaixant l'1% del lloguer municipal als usufructuaris de la municipalització.